

PETER CHEYNEY

ultimul pahar

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
Capitolul 1. LUNI: Ce bun e-un păhărel de whisky!	12
Capitolul 2. LUNI: O capcană pentru Bellamy	31
Capitolul 3. LUNI: Un whisky pentru doamna	44
Capitolul 4. LUNI: Totul e să ai un alibi	58
Capitolul 5. LUNI: Iese din scenă Carola și intră Iris	73
Capitolul 6. LUNI: Demascarea mincinosului	85
Capitolul 7. MARȚI: Adevărul și numai adevărul	98
Capitolul 8. MARȚI: Concedierea lui Iris	115
Capitolul 9. MARȚI: Chemin-de-fer de lux	133
Capitolul 10. MIERCURI: Ceai în doi	150
Capitolul 11. MIERCURI: Un interviu prudent	169
Capitolul 12. MIERCURI: Gradul trei îndulcit	187
Capitolul 13. MIERCURI: O noapte albă	204
Capitolul 14. JOI: Și iese negru	221
Capitolul 15. JOI: Ultimul pahar	235

ULTIMUL PAHAR
COLECȚIA ENIGMA 1975 (NUMĂRUL 49)

PETER CHEYNEY

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de George Amilcar Tăslăuanu.

Editura Univers, București – 1975

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

CAPITOLUL 1. LUNI: CE BUN E-UN PĂHĂREL DE WHISKY!

Bellamy coborî cu deosebită grijă de pe taburetul înalt al barului și, ducîndu-se cu pași nesiguri la fereastră, privi, legănîndu-se pe călcîie, zăpada ce se așternea pe Conduit Street. Barmanul își pregăti ceva de băut și apoi se apucă să frece, mașinal, tejgheaua cromată a barului. Bellamy se întoarse și – rezemat de fereastră – îl privi lung pe barman.

Era înalt, suplu, brunet și îmbrăcat impecabil, deși costumul său gri închis era destul de vechi. Sub ochi avea cearcăne adînci și părea foarte obosit, ceea ce-i dădea un aer de vagă depravare. Ochii săi mari, căprui aveau o privire tristă.

Îndreptîndu-se către bar, exclamă cu o voce cam răgușită dar totuși atrăgătoare:

— De ce nu mai calcă nimeni pe-aici? L-ai mai văzut pe domnul March, Sydney?

— Nu, răspunse Sydney, nu l-am văzut de mult. Puteți să credeți ce vreți, dar presupun că n-are bani, ca toată lumea de altfel, din cauza războiului ăsta afurisit. Cînd avea, era un client bun.

Bellamy se cațără pe taburetul înalt de la bar, își bău restul de whisky cu sifon și privi semnificativ la Sydney.

Acesta îi prepară un altul în timp ce Bellamy începu să cînte fals:

„ÎN CINSTEA BĂTRÎNULUI WHISKY,
Dă-l pe gît, dă-l pe gît...”

BARMANUL ÎL ÎNTRERUPSE:

— Nu, domnule Bellamy, hai să-i zicem pe ălălalt. Și Bellamy își întinse gîtul peste teighea, iar Sydney își lipi capul de-al său și, împreună, începură să cînte:

„DACĂ SERGENTU-ȚI FURĂ ROMUL, NU-I NIMIC.

Dacă sergentu-ți fură romul, nu-i nimic.

Doar are și el dreptu' la un gît.

Dar blestematu' de bețiv

Nici că se satură cu-atît

Și-ți fură toată sticla.

Nu-i ni-m-ic...”

ÎȘI ÎNCHEIARĂ CÎNTECUL CU O NOTĂ ASCUȚITĂ ȘI FALSĂ.

Suna cumplit. Bellamy dădu paharul pe gît.

— Poate nu mă credeți, domnule Bellamy, dar îmi datorați cinci lire și patru șilingi.

Bellamy îl privi încruntat, murmurînd:

— Doamne-Dumnezeule, cinci lire și patru șilingi! Cred că ai greșit pe undeva la socoteală, Sydney. Rămase un timp pe gînduri, apoi reluă: Ascultă, Sydney, mă simt al dracului de rău. Tu cît whisky trebuie să bagi în tine, Sydney, ca să ți se facă rău?

După un moment de chibzuință, Sydney răspunse:

— Poate nu mă credeți, dar n-am băut niciodată destul whisky ca să mi se facă rău.

Bellamy se dădu jos, își luă paltonul de pe scaunul unde-l lăsase și începu să se îmbrace cu chiu cu vai.

— Sper că o să apară și domnul March, zise. Unde dracu te-am pus? Se scotoci prin buzunare. Ai un șiling la-ndemână, Sydney?

Barmanul scoase din buzunar un șiling și-l puse pe tejghea, de unde Bellamy îl luă și, îndreptându-se spre peretele lateral al barului, îl introduse într-un joc mecanic cu fructe și, trase de manetă. Când automatul se opri, cele trei lămpi erau așezate în linie. Se auzi un clinchet și în palma întinsă a lui Bellamy căzu o plăcuță roșie. Zîmbi ușor și puse plăcuța pe tejghea.

— E prima dată când scot ceva din aparatele astea. Cinci lire. Asta înseamnă că-ți mai datorez patru șilingi, pe care te rog să-i treci în contul meu.

— Fie și-așa, domnule Bellamy! Felicitările mele. Poate nu mă credeți, dar sunt obligat să dau un rînd din partea casei.

Bellamy aprobă tacit din cap. Ar fi vrut ca barmanul să nu mai repete la infinit acest „poate nu mă credeți”. Sydney îi turnă un alt „Haig” dublu. Bellamy se clătina pe călcîie. Începu îndată să-și tragă mânușile, își puse pălăria și, luîndu-și un scurt rămas-bun de la Sydney, ieși din bar. Barmanul îi urmări, zîmbind pașii nesiguri, în jos pe scară, și strecură sub tejghea paharul nebăut lăsat de Bellamy.

Afară era frig și întuneric. Cu mâinile în buzunarele paltonului, Bellamy coborî, strivind zăpada sub tălpi, pe Conduit Street, intră pe Bond Street și coti pe Albemarle Street. Se simțea rău.

La jumătatea străzii Albemarle, se chiorî la intrarea unei case deasupra căreia abia licărea, albastră, firma „The

Malayan Club. Primul etaj. Deschis”. Bellamy intră și începu să urce scările. Dar cînd ajunse la prima turnantă, se sprijini de balustradă și apoi se așeză pe scară, rezemîndu-se un moment de perete, cu ochii închiși. Dușul de aer rece, după o zi întreagă de băutură, îl dăduse gata și acum simțea că i se învîrte capul.

În stînga, pe palierul îngust de la turnanta scării, se căska ușa garderobei. În dreapta, privind în susul scării, putea să vadă ușile duble ale clubului, puțin întredeschise, iar prin acest spațiu îngust zări o masă aranjată pentru cină. Se sculă cu greu, urcă scara și intră în bar.

Clubul Malayan era compus dintr-o cameră în formă de „L”, cu barul așezat după colț. Ajungînd la bar, se adresă cu un zîmbet de bețiv fetei blonde care servea:

— Ce mai faci, scumpo? Ce mai face micuța mea blondă? Fata zîmbi.

— Minunat, răspunse ea, aruncînd o privire grăbită unei femei – singurul client din bar, la ora aceea.

Rezemîndu-se de bar, Bellamy studie fata cu atenție, începînd cu părul aranjat cu grijă și terminînd cu pantofii bine lustruiți, apoi murmură:

— Ți-a spus cineva vreodată, iubito, că ai un „nu știu ce” aparte? Ei bine, află că-l ai. Ai un plus de farmec feminin. Practic, ești o femeie unică. Într-una din zilele astea, cînd se mai îndreaptă vremea, am să-ți fac curte. Am să-ți spun că ai ochii ca două ametiste, că linia șoldurilor tale parcă-mi face cu ochiul. Și am să-ți scriu chiar și-un poem. Vezi tu, asta mi-e firea.

— Încetează, te rog, domnule Bellamy. Și-apoi, ce rost are? Cu toate fetele vorbești la fel.

— Nici vorbă! Ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. Cînd am să fiu mai liber, adu-mi aminte să-ți spun ce simt eu cu adevărat pentru tine.

— Asta-i probabil ceva foarte plăcut, îi răspunse fata zîmbind.

Bellamy, aplecîndu-se și mai mult peste bar, îi șopti ceva la ureche.

— Domnule Bellamy! – exclamă ea îmbujorată dar cu ochii strălucitori – ai un tupeu!

— Asta-i aproape tot ce am. Dar, spune-mi ce crezi că ar trebui să beau?

Fata îi zîmbi, gîndindu-se că Nick Bellamy are într-adevăr mult farmec și-i păcat că bea atît de mult și, totodată, întrebîndu-se de ce nu face nimic. Îi răspunse zîmbind din nou:

— Păi, ceva să ardă gîtul cît mai tare.

Bellamy îi întoarse zîmbetul, dezvelindu-și dinții albi și regulați, de sub mustăcioara neagră.

— Bine. Un Haig dublu.

După o clipă de ezitare, fata îl întrebă direct:

— Plătești, domnule Bellamy?

Bellamy îi aruncă o privire evazivă.

— De ce mă întrebi?

Fata părea încurcată.

— Ai de plată pînă acum peste șapte lire și șeful a spus că pînă nu achiți nota nu-i nimic de făcut.

Bellamy se scotoci tăcut prin buzunarul de la vestă, scoase o tabacheră și își aprinse o țigară. În acel moment, femeia care stătuse lîngă foc se îndreptă agale spre bar.

Blondă, de statură potrivită, avea o față rotundă, atrăgătoare, cu trăsături frumoase, și ochi albaștri.

Bine îmbrăcată, purta un taior croit parcă înadins ca să-i scoată în relief liniile feței, și ciorapi de mătase bej, foarte subțiri. Picioarele mici erau încălțate în pantofi de lac negru, cu tocuri extrem de înalte. Capul îi era înfășurat într-un

turban negru din crep-de-chine, ornat cu un semn de întrebare bătut în briliante.

Ajungînd la bar, se opri lîngă Bellamy, adresîndu-i-se cu o voce caldă:

— Nu le permite să-și bată joc de tine, Nicky. Rîndul ăsta îl plătesc eu. Și comandă două pahare duble de whisky cu sifon.

Bellamy îi zîmbi.

— Oricine-ai fi, ești o bomboană. E grozav din partea ta. Cînd mă gîndesc cîți bani am cheltuit în barul ăsta, zău că ar fi putut să mă mai crediteze cu un pahar! Apoi – înclinîndu-se curtenitor: Mă numesc Bellamy. Ce mai faceți?

Ea izbucni în rîs.

— Mulțumesc, foarte bine. Dar ce rost are să pretinzi că nu mă cunoști? Ne-am cunoscut mai demult. Și, zîmbind: N-am obiceiul să fac cinste străinilor, Nicky.

— Curios, n-am ce spune. Cum aș putea uita un om ca tine? Mă întreb dacă ne-am cunoscut într-adevăr și dacă am fost cu adevărat eu.

— Te-am văzut de multe ori. De obicei, în localul lui Ferdie Mott. Eram cu Harcourt March în noaptea cînd ai cîștigat la poker o sută douăzeci de lire dintr-un singur pot, și te-am văzut și pierzînd, din cînd în cînd. Dar înțeleg de ce nu-ți amintești de mine. Erai tot timpul prea turtit ca să mai poți ține minte ceva.

— Știu. Nu-i așa că-i groaznic? În fiecare dimineată cînd mă trezesc, iau hotărîrea să mă las de băutură, pentru că mă împiedică să muncesc. Dar, pe măsură ce trec orele, ajung la concluzia că munca m-ar împiedica să beau. Și adăugă, foarte grav: îmi place să beau! Și-și goli paharul.

— Văd, răspuse ea. Ce părere ai de încă un rînd?

— Cred că ești, într-adevăr, foarte drăguță.

După ce comandă băuturile, blonda i se adresează din nou lui Bellamy:

— Ca să-ți poți aminti de mine data viitoare, ar fi bine să-mi reții numele: mă numesc Iris Berington. Doamna Iris Berington.

Bellamy aprobă din-cap.

— Desigur, acum încep să-mi amintesc. Te-am văzut într-o zi undeva, într-un bar, cu Harcourt. Probabil că-i unul dintre prietenii tăi. Și pentru că-i și vechi prieten cu mine, înseamnă că și eu sunt un vechi prieten de-al tău. Și Harcourt mi-e drag, dar tu îmi plăci mult mai mult.

— Harcourt e foarte amuzant, într-adevăr, dar are același cusur ca și tine: bea puțin cam prea mult.

— Imposibil! exclamă Bellamy. Niciodată nu poți bea prea mult!

Iris izbucni în râs.

— Ești incorigibil. Dar cred că toată lumea spune la fel.

— Am mai auzit asta de la o grămadă de femei, răspunse Bellamy, mândru. Îmi place să fiu așa cum sunt. Și – privind-o serios: Iris, ești minunată. Când am să am puțin timp liber, am să-ți spun în sfârșit ce cred eu despre tine.

Iris zîmbi.

— Acum cîteva minute îi spuneai exact același lucru fetei de la bar.

— Știu. Dar nu ți-a spus nimeni, niciodată, că istoria se repetă invariabil?

— Iar tu, tu te confunzi cu istoria, nu?

— De fapt, istoria sunt eu. Oricum, iubito, dacă ai fi Cleopatra, aș încerca să fiu un Marc Antoniu la înălțime, replică, peste umăr, Bellamy îndreptîndu-se spre scaunul pe care-și lăsase pălăria. Aha! Trebuie să-mi aduc aminte... Trebuie să mă văd cu cineva. Asta, dacă reușesc să-mi aduc

aminte pe cine trebuie să văd și unde anume. La revedere, Iris, și nu uita că rîndul următor îl dau eu.

Punîndu-și mîna ușor pe brațul lui, Iris îl opri o clipă spunîndu-i:

— Vin des pe-aici, de obicei pe la unsprezece, și mi-ar face plăcere să te revăd, Nicky.

— E foarte drăguț din partea ta. Știi, exageră el, dramatic, cred că numai frumusețea mea fatală e de vină.

— Te cred. Oricum, noapte bună! Și se întoarce la locul ei de lîngă foc. Dar Bellamy, cu mîna pe clanță, o mai întrebă o dată:

— Știi, te rog și eu ceva. Dacă-l mai vezi pe Harcourt, spune-i că aş vrea să-l întîlnesc.

— Sigur că am să-i spun. Și unde vrei să-l întîlnești?

— Oriunde, răspunse vag Bellamy. Pe undeva p-aici. Amîndoi suntem atît de însetați, că-i greu să nu ne întîlnim mai devreme sau mai tîrziu. La revedere, iubito! Și ieși.

ERA TRECUT DE ȘASE, CÎND MAȘINA LUI VANNING COTI DIN Norfolk Steet și se opri în fața unei clădiri masive. Îl rugă pe șofer să aștepte.

Intră grăbit în bloc, întrebîndu-se dacă Freda vrea sau nu să meargă la petrecerea dată de Carola. Se poticni cu botul pantofilor în sacii de nisip stivuiți de ambele părți ale ușii de la intrare.

Vanning era un bărbat înalt, voinic și masiv. Avea umeri foarte largi și se mișca ușor, cu iuțeala și siguranța omului bine clădit. Fața sa rotundă, butucănoasă, cu maxilare puternice și un început de gușă care-o făcea să pară și mai plină, se revărsa peste un gît puternic, ca de taur, dar era în fond aceea a unui om hotărît, inteligent și sensibil.

Urcă scările câte trei trepte deodată și la primul etaj se opri să-și aprindă o țigară. Apoi, mergînd pe coridor, deschise una din ușile duble, cu geam mat, pe care scria: „Societatea Comercială Internațională Vanning Limited”, organizație fictivă în spatele căreia se camufla „Biroul C”.

Trecu prin încăperea din față, unde un funcționar singur stătea înțepenit la o masă, apoi prin altă cameră, cea din mijloc, unde vreo zece bărbați și două femei lucrau pe brînci, și ajunse, în sfîrșit, în biroul său personal.

Închise ușa în urma sa și-și privi lung secretara. Stătea la biroul uriaș, de mahon, cu cristal, luminat de o lampă puternică și părea teribil de abătută. Apoi privirea îi fu atrasă de cinci ziare împăturite în trei. Trei germane, unul turcesc și unul românesc.

Din trei pași, Vanning fu lîngă birou și începu să citească ziarele germane. Cu coada ochiului, putea să vadă că degetele secretarei tremurau. Cînd Vanning se lăsă într-un fotoliu ca să citească traducerea din turcă, femeia tresări. După un timp, Vanning se opri din citit exclamînd:

— Dumnezeuule

Stinse țigara și își aprinse alta. Se făcuse negru la față.

— V-a căutat Sir Eustace, îl anunță secretara. Sunt la curent și vrea să vă vadă imediat. I-am spus că vă întoarceți la șase.

Aprobînd din cap, Vanning întrebă:

— Mai știe cineva de asta, Mary?

— Nimeni, absolut nimeni. Traducerea din turcă am făcut-o eu.

Vanning se sculă și, ducînd-se la fereastră, dădu de-o parte draperiile grele. Privi un timp în bezna camuflajului de afară. Secretara îi fixa spatele lat și umerii masivi. Cînd se întoarse, își plecă repede ochii.

— Asta se întâmplă pentru a treia oară. Dumnezeu E groaznic... afurisit de-al dracului. Și ce naiba pot face?...

— Sir Eustace m-a rugat să vă comunic că nu trebuie să vă faceți prea multe griji, interveni secretara. Spunea că-și dă seama cât vă frământă toată afacerea asta și, de aceea, dorea să vă spună că...

— Încetează, Mary. N-am nevoie de compătimirea lui. Nu vreau decât să pun mîna pe afurisitul ăla de trădător. Și – deschizind ușa – mormăi peste umăr: Telefonează-i lui Sir Eustace și spune-i că sunt în drum spre el. Apoi ieși, trîntind ușa.

În urma lui, secretara se duse la biroul ei din capătul celălalt al imensei încăperi și răscoli în zadar toate sertarele ca să-și găsească sticluta cu aspirine.

Cînd ridică receptorul telefonului, plîngea.

VANNING OPRI MAȘINA LA CAPĂTUL STRĂZII BIRDCAGE Walk ce dădea în Whitehall și, mergînd vreo cincizeci de metri înspre Wellington Barracks, împinse poarta de la grilajul unei case vechi și demodate, traversă grădina și sună la ușă.

Se vedea că era așteptat, pentru că un valet bătrîn îi deschise ușa imediat.

— Pe aici vă rog, domnule. Sir Eustace a și sosit.

După ce-și scoase paltonul, Vanning păși în urma valetului, în biroul bine încălzit și feeric luminat de la capătul unui coridor lung. După ce-l anunță, valetul dispăru.

Îndreptîndu-se spre biroul subsecretarului de stat, Vanning intră direct și furios în subiect:

— E groaznic, domnule. Cred că ați aflat o dată cu noi. Subsecretarul de stat aprobă din cap.

— Primim ziarele germane și turcești foarte repede, cred că o dată cu dumneavoastră.

Subsecretarul de stat se ridică, ocoli fotoliul și-i strînse mîna lui Vanning. Fața sa prelungă, calmă și zîmbitoare, trăda o mare experiență de viață.

Apoi îl invită să ia loc într-unul din fotoliile din fața căminului și aduse de pe birou cutia cu țigări de foi. Alese două țigări, le tăie capetele, îi oferî foc lui Vanning cu un chibrit scos dintr-o cutie de aur și, în sfîrșit, se așeză și el.

— Am impresia că nu-ți place deloc povestea asta, Vanning; că ți se pare totul foarte misterios și crezi că cineva din biroul dumitale trebuie să fie implicat în această afacere. Ei bine... n-aș vrea să-ți faci prea mult sînge rău; de altfel și ministrul e de aceeași părere. Biroul dumitale a adus servicii prea mari ca să fii acum atît de tulburat din cauza acestui incident. Mai ales că...

— Vă mulțumesc, Sir Eustace, îl întrerupse Vanning, repezindu-și înainte capul uriaș, în care-i luceau ochii întunecați. E foarte frumos din partea dumneavoastră că-mi spuneți asta și mă simt măgulit să aud că ministrul e convins că am făcut și eu ceva ca lumea în acest război. Dar nu sunt chiar atît de idiot încît să nu-mi dau seama că o bună parte din tot ce-am realizat a fost anulat de aceste incidente. Îmi dau seama că am avut mînă liberă din partea „Biroului C”, că personalul a fost al meu, că responsabilitatea cade asupra mea și că pînă la urmă, dacă apar „scurgeri” de informații, voi fi tras la răspundere. Dădu neputincios din umeri.

Subsecretarul de stat privea, zîbind ușor, capătul aprins al țigării.

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să-ți spun ce gîndește despre tine ministrul, Vanning. Poate că într-adevăr ți-ar prinde bine să știi că apreciază atît de mult munca pe care ai depus-o – lăsînd la o parte „incidentele”, cum le numești

dumneata – încît poți să te consideri ca fiind trecut pe lista celor ce urmează să fie înnobilați în curînd. Și, zîmbind mai larg: Fumează-ți liniștit țigara și relaxează-te. Ești mult prea capabil și util, ca să-ți frămînti mintea cu problema asta. Întîmplător, continuă subsecretarul de stat, o să-ți faci plăcere să afli că nici ministrul, nici eu nu suntem prea surprinși de faptul că organizația lui Goebbels a pus mîna pe materialul vostru de propagandă, înainte de a-l fi putut publica. Aș putea spune chiar că ne așteptam la asta. Zîmbi și mai amuzat de mirarea zugrăvită pe fața lui Vanning. Vezi, toată afacerea asta are două aspecte. Unul evident și altul mai puțin evident. Dă-mi voie să vorbesc întîi de rolul dumitale. După ce scutură cu grijă scrumul de țigară în scrumiera așezată pe brațul fotoliului, continuă: Cu șase luni înainte de declararea războiului, dumneata ai înregistrat firma „Vanning International Trading Corporation Ltd” – aparent o firmă de import, dar, în realitate, paravanul după care se ascunde „Biroul C”, organizația noastră cea mai importantă de răspîndire a propagandei în favoarea aliaților, în țările inamice și neutre. Dumneata ți-ai ales singur personalul, dar nu trebuie să uităm că fiecare persoană angajată a fost verificată amănunțit de Secția specială a Scotland Yard-ului, înainte de angajare, așa că și Secția specială răspunde de personalul dumitale.

— Adevărat, aprobă Vanning dînd din cap, dar...

— Cred că pe la sfîrșitul lui septembrie – continuă subsecretarul, fără să țină seama de întrerupere – s-a produs primul „incident”. Materialul de propagandă pe care l-ai pregătit pentru țările neutre a apărut în ziarele balcanice cu trei zile înainte de-a fi fost lansat de organizația dumitale. Și, bineînțeles, nu mai avea forma inițială. Fusese refăcut, sucit și atît de falsificat, încît anula ideea originală și servea intereselor Axei. Fără îndoială că organizația lui Goebbels și-a

procurat, într-un fel oarecare, copia materialului, și – după o „prelucrare” prealabilă, l-a lansat pe piața balcanică.

Cred că-ți amintești – continuă subsecretarul de stat cu o voce blajină – că am ținut atunci, toți trei, un mic consiliu cu ministrul și s-a stabilit că trebuie să-ți verifici din nou personalul, cât mai amănunțit, și, sub pretextul economiilor, să scoți din serviciu orice persoană asupra căreia ar pluti cea mai mică umbră de bănuială. Rezultatul a fost că te-ai dispensat de serviciile a trei persoane. Îmi pare rău că nu-mi amintesc decît numele unuia dintre ele... Și privi întrebător spre Vanning, iar acesta răspunse la întrebarea mută:

— Cei trei au fost: Harcourt March, Ferdinand Mott și Nicholas Bellamy.

Subsecretarul aprobă din cap.

— Exact. Îmi amintesc numai de numele lui Bellamy, pentru anumite motive, pe care am să ți le spun îndată. Ne-am imaginat, continuă el, că o dată scăpați de ei, ceilalți erau desupra oricărei suspiciuni. Și, totuși, „incidentul” s-a produs din nou în noiembrie și acum, iarăși, în ianuarie, cînd a avut loc cea mai importantă scurgere de informații. (Continuă să tragă încet din țigară.)

— Motiv pentru care cineva din personalul meu prezent trebuie să fie obligatoriu, responsabil, răspunse Vanning.

— Poate că numai parțial responsabil, sublinie subsecretarul. Trebuie să-ți atrag atenția asupra unui fapt important. După ce i-ai concediat pe March, Mott și Bellamy, ministrul a fost de părere că n-ar fi rău să fie supravegheați în continuare. Cred că îți amintești că s-a stabilit ca dumneata să-ți exprimi părerea de rău că trebuie să te desparți de ei și să continui a fi în relații de prietenie cu toți trei.

— Și m-am executat. I-am invitat din cînd în cînd la masă, iar soția mea la petrecerile ei. Dar asta n-a dat niciun rezultat.

— Dar trebuie să-ți amintești că am aranjat ca Serviciul special să-i supravegheze, totuși, părintește.

— Iar eu n-am fost de acord cu asta, se repezi Vanning. Și am arătat atunci clar că n-am nicio suspiciune asupra nici unuia dintre ei. Nicio bănuială fondată.

— Da, îmi amintesc. Ba, mai mult, ți se părea că sunt chiar nedreptățiți. Erau oameni asupra cărora căzuse o bănuială foarte vagă și trebuiseră sacrificați.

— Nici chiar „bănuială vagă și nefondată” nu se potrivește în cazul lui Bellamy, Sir Eustace. Am fost mulțumit să scap de el, dar numai pentru că bea tot timpul, cât o cămilă, și era nemaipomenit de leneș și neglijent la lucru. În plus, știam că poate să lucreze bine, când vrea. Asta-i motivul pentru care m-am descotorosit de el.

— Știu că așa gîndeai atunci, răspunse încetișor subsecretarul, că nicio bănuială, oricît de mică, nu cade asupra lui Bellamy. Era vorba numai de lene și exces de băutură. Zîmbi din nou: Tocmai asta este partea cea mai interesantă a afacerii.

— Adică? întrebă mirat Vanning.

— Cei de la Secția specială, din motive pe care numai ei le cunosc, au ajuns la concluzia că au dat de un fir conducător sigur în problema asta. De fapt, sunt convinși că dîndu-i-se frîu liber individului pe care l-au depistat, se va spînzura singur pînă la urmă, și scopul discuției noastre este tocmai furnizarea frînghieii necesare.

— Deci, e cineva din personalul meu. Cineva care lucrează încă în organizația mea.

— Serviciul special crede, continuă subsecretarul, că e un funcționar mărunț, sau o funcționară, un om care, deși fără un rol important, are totuși acces la documentele ce i-ar da posibilitatea să prevadă felul cum va fi redactat, din cînd în cînd, materialul de propagandă. Acest om suspect e în

legătură cu cineva din afară, cineva suficient de edificat asupra metodelor voastre ca să poată prelucra materialul brut furnizat de complice și să-l transmită organizației lui Gobbels, înainte de apariția ediției voastre.

Subsecretarul se ridică și se instalează aproape de foc, cu mâinile la spate.

Vanning aprobă din cap.

— Și ce intenționează Serviciul special?

Subsecretarul zîmbi.

— Au un plan care, după părerea lor, le va procura suficiente probe privind metodele folosite. Harbell de la Serviciul special vrea să-i dai o mână de ajutor și să-i urmezi întocmai instrucțiunile. Dorința lui e să te întâlnești cu Bellamy, pe care l-ai concediat din cauza beției și a lenei și să-i povestești totul despre „scurgerile” de informații. Trebuie să te arăți foarte îngrijorat de toată afacerea asta și să-l însărcinezi, pe propria dumitale răspundere, să facă cercetări. Îi vei spune că experiența lui neprețuită, căpătată în cadrul organizației dumitale, îl va ajuta foarte mult la investigații și că ești gata să-i dai toți banii necesari. De fapt, îl vei angaja ca agent neoficial și-l vei obliga să-ți dea regulat raportul asupra evoluției cercetărilor.

Vanning sări în sus. Se înroșise ca racul, iar ochii îi scînteiau de furie.

— Harbell trebuie să fie într-adevăr nebun de legat Sir Eustace! exclamă Vanning revoltat. Ar fi curată nebunie să dai o asemenea afacere pe mîna lui Bellamy, care-i un bețiv ordinar și e beat în fiecare zi la ora prînzului. Nici nu știu dacă e vreodată treaz și cred că are creierul murat în alcool. Pe deasupra, e și leneș, incompetent și îndrugă tot timpul vrute și nevrute. Dacă i se dă lui această însărcinare, în cel mult zece minute se va lăuda tuturor, în cine știe ce bar din

West End, cu noua sa activitate. Nu, ideea utilizării lui Bellamy mi se pare ceva prostesc, o imposibilitate.

— Așa am reacționat și eu. Numai că eu m-am exprimat ceva mai tare decît dumneata. Dar, ideea nu-i rea deloc. Oricum, asta-i dorința lui Harbell și el este șeful secției din Serviciul special care se ocupă de afacerea asta. Mai mult, Harbell are un motiv foarte serios ca să-l folosească pe Bellamy.

— Și care-i motivul, Sir Eustace?

Subsecretarul îl privi lung pe Vanning cu un surîs îngăduitor.

— Pentru că Bellamy e tocmai omul pe care-l vor ei. Harbell e mai mult decît sigur că Bellamy, împreună cu cineva din biroul dumitale, a pus mîna pe informațiile dispărute. El a fost autorul primului furt de informații. Apoi, după ce l-ai demis din funcție, a luat legătura cu cineva din personalul dumitale – vreo gîsculiță, probabil, pentru că se pare că are succes la femei – și acest „cineva”, care nu joacă probabil un rol important în organizație, i-a furnizat materialul brut, iar el a făcut restul. Harbell nu crede că Bellamy e chiar atît de imbecil cum pare, ci dimpotrivă, că-i foarte deștept, chiar scilpitor de deștept. Dar, deși cei de la Serviciul special sunt siguri că Bellamy e omul pe care-l caută, mai au nevoie totuși, de informații suplimentare și cred că prin această stratagemă vor reuși să le obțină. Ei au convingerea că, punîndu-l să facă cercetări în acest caz și obligat să-ți dea dumitale raportul, se va da de gol, pentru că rapoartele sale trebuie să fie, obligatoriu, astfel întocmite încît, fiind el însuși criminalul, să abată bănuielile asupra altora. În plus, faptul, că îi vei oferi acest post îi va da și mai multă siguranță că ne poate îmbrobodi. Acum ai înțeles?

— Desigur, murmură Vanning. Dumnezeuule... Bellamy... Nicky Bellamy. Cine ar fi crezut?

— Într-adevăr. Dar știi că vinovată e totdeauna persoana la care nu te aștepți.

Vanning ridică neputincios din umeri.

— Ce să mai spun... Servicul special își cunoaște, cred, meseria.

Subsecretarul aprobă din cap.

— Crede-mă că-și cunosc foarte bine meseria. Deci, pot să mă bizui pe dumneata că vei lua legătura cu Bellamy și îi vei da această însărcinare „personală”? Zîmbi din nou. Și cred că ai să-i dai suficientă frînghie ca să se spînzure singur.

Aprobînd ascultător din cap, Vanning răspunse:

— Foarte bine, Sir Eustace. S-a făcut. Am să încerc să iau legătura cu el chiar astă-seară.

— Ar fi splendid. Apropo, Vanning. Nu fi zgîrcit cu prietenul nostru. Aș vrea ca funia să fie de mătase. Și îi întinse mîna.

La șapte, Vanning intra în biroul său și îi ordonă secretarei:

— Găsește-l pe Nicholas Bellamy, cel care a lucrat la noi. Telefonează-i acasă, află unde este și comunică-mi imediat.

În timp ce ieșea, secretara se întoarse spunîndu-i:

— V-a căutat doamna Vanning. Voia să știe dacă vă duceți diseară la petrecerea domnișoarei Everard.

— Nu, am de lucru. Dă-mi legătura îndată ce dai de Bellamy.

Secretara ajunse aproape de ușă, cînd o chemă din nou:

— Spune-mi, te rog, Bellamy are vreun prieten la noi?

Secretara se gîndi o clipă.

— Cred că se întâlnește cu două-trei persoane din secția de editare, răspunse vag.

— Înțeleg, zîmbi Vanning. Dar dumneata cînd l-ai văzut ultima dată?

— Am luat masa cu el acum o săptămână, răspunse secretara, roșie ca focul, și închise discret ușa după ea.

Telefonul particular, care-l lega direct de apartamentul său, începu să sune. Era Freda.

— Vii la masă, Philip? și cum rămîne cu serata Carolei? Vanning o întrerupse brusc.

— Ascultă, Freda. Iar s-a întîmplat, iar s-a întîmplat, se tînguî morocănos.

După o scurtă pauză, Freda întrebă cu glas tremurător:

— Nu cumva ți-au mai furat ceva informații...

— Ba da. Mi-au luat tocmai materialul la care lucram și l-au tipărit în Germania, Turcia și România și l-au răstălmăcit atît de bine, încît efectul propagandistic negativ e ireparabil. Ce spui de asta?

O auzi pe Freda suspinînd adînc.

— O! Philip, e goaznic...

— Dar asta nu-i tot, Freda. Mai este la mijloc și o glumă proastă, o glumă a dracului de proastă. Abia am venit de la Sir Eustace. Serviciul special suspectează pe cineva. Cineva din afara serviciului meu, care răstălmăcește notele furnizate de cineva din birourile mele. Și pe cine crezi că bănuiesc ei? Pe Bellamy... Nicky Bellamy... bețivul ăla ordinar!

— Dumnezeuule! Philip. Și ce au de gînd să facă?

— Au întocmit un plan. La început, nu mi-a plăcut, dar cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mi se pare mai bun. Am să-ți explic mai pe larg, acasă. Dar nu pot să vin nici la masă și nici la petrecerea Carolei. Trebuie să lucrez pînă tîrziu în seara asta, din cauza celor întîmplate. Trebuie să revizuiesc tot materialul pe care-l avem.

— Bietul meu Philip, murmură ea încetișor. Apoi: Nu te necăji. Se va aranja totul. Fii sigur că se va aranja. Am să-l rog pe Harcourt să mă conducă, la Carola. Mi-a telefonat că vine să ia un cocteil cu mine.

— Bine. Dar nu lăsa să transpire nimic, nici față de el, nici față de altcineva, despre Bellamy. Fii foarte atentă. Controlează-ți pînă și timbrul vocii cînd pomenеști numele lui. Totul trebuie ținut secret pînă reușim să punem mîna pe el. La revedere, draga mea.

Așeză receptorul în furcă. Alături, în biroul celălalt, se auzea vocea secretarei care telefona întruna la toate barurile, încercînd să-l găsească pe Bellamy.

CAPITOLUL 2. LUNI: O CAPCANĂ PENTRU BELLAMY

La opt fără un sfert, Vanning intră în braseria restaurantului Berkeley și se instalează la o masă liberă. Ceva mai încolo, Bellamy, îmbrăcat cu un palton cu guler de astrahan, era adâncit într-o conversație cu o femeie frumoasă.

Vanning îi urmărea atent. Bellamy, aplecat peste masă, îi spunea o anecdotă, subliniindu-și povestea cu gesturi expresive. Când termină, femeia, care purta o pălărie verde, elegantă, se lasă, rîzînd, o dată cu Bellamy, pe spătarul scaunului. Apoi Bellamy se sculă, îi spuse ceva aplecîndu-se înaintea ei și, luîndu-și pălăria, veni la masa lui Vanning, salutîndu-l:

— Noroc, Philip. Fă-mi te rog un serviciu. Am băut ceva cu doamna aceea. Vrei să-l rogi pe chelner să treacă consumația pe nota ta de plată?

— O duci chiar așa de rău, Nicky?

— Da, și încă mai rău decît crezi. Apoi urmă, vesel: Am avut un dram de noroc azi după-masă. Am cîștigat cinci lire jucînd la una din mașinile alea de reclamă ale fabricilor de fructe, dar datoram cinci lire la bar, așa că am fost silit, desigur, să plătesc datoria. Cam greu, nu-i așa, Philip?

— Totuși, nu prea ai aerul unui falit. Paltonul ăsta costă ceva parale.

Bellamy zîmbi și Vanning se gîndi că dacă și-ar reveni la normal, Bellamy ar fi un bărbat frumos.

— Nu știu, pentru că nu-i al meu.

— Îți pleacă prietena, Nicky.

Femeia care stătuse cu Bellamy se pregătea de plecare. Vanning observă că era o femeie de vreo patruzeci de ani, frumoasă și foarte bine făcută. Îl salută zîmbind pe Bellamy, care-i răspunse amical, fluturîndu-și mîna.

— Cine-i doamna? întrebă interesat Vanning.

— Grozavă femeie! zîmbi Bellamy. Dar n-am cunoscut-o niciodată.

— Dumnezeule, dar asta-i artista Bereley. Vrei să spui că te-ai așezat pur și simplu la masa ei și i-ai oferit un aperitiv?

Bellamy îl privi mirat, ridicînd din sprîncene.

— De ce nu? S-a întîmplat să mă așez la masa ei. Oricum, are simțul umorului și i-a plăcut povestea mea.

— Sper că a fost o poveste decentă. Bellamy ridică din sprîncene.

— Absolut. Poveștile mele sunt totdeauna decente, spirituale și nu prea deochiate. Un Haig dublu, te rog. Și cărei întîmplări îi datorez plăcerea acestei întîlniri?

— Nicky, aș vrea s-o lași mai moale cu băutura. Ți-am găsit o slujbă.

— Doamne! Tot n-am scăpat pînă la urmă. Capăt o slujbă. Ce blestem!

— Vrei să spui că nu te interesa să ai o ocupație?

Bellamy zîmbi micos.

— De cînd m-ai dat afară de la serviciul tău, Philip, m-am străduit cît am putut să nu capăt altul, dar se pare că nu-i chip să scap. Și, aplecîndu-se spre Vanning: Deci, nu te poți

descurca fără mine. Marea organizație secretă – „Biroul C” – nu poate face nimic fără micuțul Nicky.

— Lasă „Biroul C” în pace, Nicky, și nu uita că organizația asta nu e decît firma „Vanning International Trading Corporation Limited”.

— În cazul ăsta propunerea ta nu pare prea atrăgătoare. Dar, în fond, despre ce e vorba?

— Știu. Dar vorbești prea mult și dacă te apuci de treaba pe care vreau să ți-o dau, va trebui să termini cu trîncăneala și cu băutura.

În timp ce Bellamy se scotocea căutînd o țigară, Vanning se gîndea la discuția avută cu subsecretarul de stat și observația acestuia: „Harbell n-are impresia că Bellamy e un prost, ci dimpotrivă, că e foarte deștept, chiar strălucitor de deștept”. Și Vanning se întrebă dacă Harbell e nebun sau dacă Bellamy e un actor extrem de bun. Era chiar atît de ridicolă ideea că Bellamy ar putea fi capabil să realizeze turul de forță de a fura informațiile și de a le vinde unei puteri străine?

Chelnerul aduse băuturile și Bellamy își găsi în sfîrșit tabachera, pe care o deschise și îi oferî lui Vanning singura țigară rămasă. Dar acesta refuză dînd din cap și îi întinse tabachera lui, deschisă.

— Ia una de la mine, Nicky. Și acum ascultă și nu mă întrerupe. Ești mai norocos decît ai visat vreodată. Ai posibilitatea să ieși la suprafață.

Bellamy aprobă din cap.

— Te ascult, sunt numai urechi.

Vanning urmă, coborînd vocea;

— Mai întîi, vreau să-ți amintești de sfîrșitul lui septembrie trecut. Ții minte că v-am concediat pe tine, pe March și Mott pe motivul că eram obligat să fac reduceri de personal? Mi-a părut rău că a trebuit să recurg la asta, pentru

că, deși dezordonat, lucrările tale erau foarte bune, și-ți dădeai seama mai bine ca ceilalți doi de scopul organizației noastre și de modul cum trebuia să lucrezi. Mi-a părut mai rău de tine decât de Harcourt sau de Ferdie Mott. Așa că-ți imaginezi ce mulțumit sunt să te pot anunța că poți lucra din nou pentru mine. Dar nu chiar în același fel.

— Continuă, Philip, mor de nerăbdare.

— Ca să nu mai lungesc vorba de pomană, s-a întâmplat ceva de maximă importanță la „Biroul C”. În ultima lună am lucrat la un material special de propagandă pentru ziarele românești și turcești și una sau două dintre edițiile balcanice. Era un material bun. Ei bine, Goebbels a reușit să pună mâna pe el și – după ce l-a răstălmăcit – a publicat versiunea lui, în ziarele germane, românești și turcești și ne-a dat peste cap. Asta, pentru a treia oară. Primul furt de informații a fost comis în septembrie și al doilea în noiembrie.

Bellamy își încreți, gânditor, buzele.

— Nu e-n regulă, Philip. Se pare că aici și-a vîrît dracul coada. Spioni?

— Așa se pare, răspunse Vanning, golindu-și paharul. E clar, Nicky, că există cineva din personalul meu, care are acces la fișele de documentare pe baza cărora se întocmesc notele mele – poate că cineva de la serviciul de cercetare – și care scoate materialele și le transmite rapid în Germania.

Bellamy aprobă din cap.

— Probabil că prin Olanda, care-i plină de spioni nemți cu bărbi false. Și care-i rolul meu în toată afacerea asta?

— Iată-l. Tu ești cel care trebuie să descoperi drăcușorul care și-a vîrît coada unde nu trebuie. Erai foarte simpatizat la birou, Nicky. Toată lumea te plăcea, în special femeile. Ai păstrat legătura cu careva?

— Una sau două persoane, răspunse Bellamy evaziv. M-am mai întâlnit cu ele, din cînd în cînd.

— E-n regulă. Trebuie să menții aceste contacte și să stabilești altele noi. Mă bazez pe tine ca să descoperi criminalul. Îți cer să lucrezi exclusiv pentru mine și să-mi dai mie raportul. Și, în plus, vreau să lucrezi repede. E o afacere serioasă. „Biroul C” e o organizație guvernamentală importantă, asupra căreia nu trebuie să planeze nicio bănuială.

Bellamy aprobă cu emfază.

— E-n regulă. Dar nu cred că pot face mare lucru. Mă apuc să-i întreb pe cei de la birou dacă obișnuiesc să vîndă marfa organizației inamicului, însă nu cred că au să-mi răspundă afirmativ, nu? Totuși, m-am crezut întotdeauna un bun detectiv și am cîteva idei originale pe care aș vrea să le pun în practică. Ai vreo idee?

— Da. Am să-ți trimit lista completă a personalului care lucrează pentru organizație, însoțită de cîte o notiță amănunțită, biografică, iar tu va trebui să verifici fiecare referință în partea privind persoana respectivă. Tot personalul a fost verificat de Secția specială. Tu trebuie să te oprești asupra celor care și-au schimbat adresa de cînd au intrat în organizație, care și-au făcut prieteni noi, au stabilit noi contacte. Și încă ceva. Poți fi sigur că cel care face isprava asta e bine plătit. Urmărește femeile care-și fac toalete noi, bărbații care cheltuiesc mai mult decît cîștigă, sau care și-au luat o nouă amantă, mai costisitoare, în sfîrșit, ceva în sensul ăsta.

— Am înțeles perfect, Philip, și slujba asta mi se potrivește ca o mînușă. Dar știi bine că e o misiune costisitoare, adăugă și în ochii săi serioși se aprinse un licăr de ironie, privindu-l pe Vanning.

— De asta am eu grijă; și – din buzunarul de la piept – Vanning scoase un plic pe care-l puse în fața celui alt, pe masă. Poți să dispui de orice sumă. Cu o singură condiție: să

te lași de băutură. Ai de făcut o treabă foarte importantă și serioasă. Ai să găsești în plicul ăsta, pentru început, o sută de lire sterline. La sfârșitul săptămînii aștept un raport de la tine. Vreau să-mi dai raportul în fiecare sîmbătă, în scris, raport care să cuprindă toată activitatea ta și, cu cît suntem văzuți mai puțin împreună, cu atît mai bine. După ce-ți întocmești raportul, telefonează-i mai bine nevesti-mii. Apoi, Freda poate să fixeze un loc de întîlnire – ca ăsta, de exemplu – unde să ne putem vedea. Oricine poate crede că ne-am întîlnit întîmplător. Și, oricum, tu tot stai toată ziua prin baruri. Dacă-mi vine vreo idee, îți las o notă acasă, la portar. De acord?

— Perfect. Dar mai vreau să-ți spun ceva. E foarte frumos din partea ta, Philip, că te-ai gîndit la mine, mai ales că misiunea asta a venit tocmai la țanc.

— Adică?

Bellamy dădu din umeri:

— Am impresia că logodnica mea, Carola, s-a cam săturat de mine. Că nu mă mai place ca înainte. De fapt, mă aștept, dintr-un moment într-altul, să strice logodna. Slujba asta ar putea rezolva totul.

Vanning aprobă, tăcut, din cap.

— Încă ceva, Nicky. Nu vorbi cu nimeni despre afacerea asta și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îmbăta, pentru că, o dată beat, e sigur că n-ai să-ți mai poți ține gura.

— Cred că Freda trebuie pusă la curent. Se duce diseară la serata Carolei?

— Da. Mi-a spus că l-a chemat pe Harcourt la un cocteil și că are s-o conducă el. Eu am mult de lucru în noaptea asta. Dacă vrei, ei poți să-i spui despre ce este vorba.

Bellamy zîmbi larg.

— Freda va fi încîntată. Se chinuie de săptămîni întregi să-mi găsească o slujbă. Ca și cînd s-ar găsi slujbe pe toate

drumurile pentru oameni ca mine, pe vremurile astea. Și, aplecându-se peste masă: Adevărul, Philip, e că eu sunt prea deștept ca să fac o muncă obișnuită.

Vanning zîmbi mînzește.

— După cum vezi, ai căpătat o slujbă neobișnuită, așa că-ți poți pune deșteptăciunea la încercare. Se ridică de la masă și-i întinse mîna:

— Ei bine, Nicky, îți urez succes și nu mă lăsa.

Bellamy îl privi de jos în sus. În ochii săi pîlpîia o licărire ciudată și lui Vanning, privind dincolo de ochii aceștia, în profunzimile creierului, i se păru că întrezărește umbra unui alt personaj. Își luă pălăria și ieși.

Din Piccadilly, Vanning luă un taxi ca să se întoarcă la birou. Pe drum se gîndi la Bellamy, dar dintr-un unghi total opus. Ar fi nostim dacă Secția specială ar avea dreptate în privința lui Bellamy și anume că el ar fi, într-adevăr, un om deștept și îndeajuns de inteligent ca să poată transmite inamicului materialul propagandistic britanic.

Ar fi foarte nostim. Și, cu toate acestea, i se părea puțin probabil că Bellamy să posede această capacitate deosebită. Totul în Nicky, începînd cu lenea sa înnăscută, cu faptul că umbla beat toată ziua și trecea prin viață ca un fluture și sfîrșind cu incapacitatea sa de-a trăi cu picioarele pe pămînt îndreptăța crearea unui portret diferit.

Totuși, Nicky avea ceva deosebit. Avea un tupeu fantastic, își aminti incidentul din restaurantul Berkeley Buttery. După toate aparențele, Nicky intrase în restaurant ca să-l aștepte pe el și – după ce se așezase la masa unei femei care era sută la sută o „doamnă”, reușise ca, în cîteva minute, să devină aproape intimi. Și ea nu se mulțumise să asculte, politicoasă și distrată, ci fusese realmente amuzată și, mai mult, îi permisesse să-i ofere un aperitiv pe care, în momentul acela, nici nu avea cu ce să-l plătească. Trebuie să fii croit dintr-o

stofă aparte ca să poți realiza o astfel de performanță. Însemna să ai fie o mentalitate de-o naivitate complet idioată, datorită căreia să nu poți – pur și simplu – să-ți dai seama de realitatea relațiilor sociale, fie o conștiință fermă că ești atât de diferit, sentiment care să-ți dea o asemenea forță, încât să-ți poți permite orice.

Și Vanning analiză, în continuare, personajul.

Își aminti că Nicky avusese întotdeauna succes la femei. La birou, toate îl plăceau și-l ajutau să-și facă treaba, acoperindu-l când greșea mai mult ca de obicei. Chiar nevastă-sa, Freda – care știa că fusese unul din cei trei funcționari concediați sub pretextul economiilor – îl plăcea. Părase surprinsă și chiar îndurerată când îi spusese la telefon că autoritățile îl suspectau pe Nicky de furtul de informații.

Vanning își aminti de prima „scurgere” de informații, după care se debarasase de Bellamy, March și Mott. Se întreba ce-o fi gândind Nicky despre ceilalți doi, acum, când „făcea cercetarea” (gândul că Bellamy „făcea cercetări” îi smulse lui Vanning un zîmbet), avînd și bani și posibilitatea legală de-a arunca bănuielele asupra altora.

Vanning continuă să se joace cu această idee. Își imagina cum o să-și înceapă lucrul Bellamy, luînd de bună – bineînțeles – versiunea Secției speciale, care afirma că este un escroc și un criminal. Trebuia să-i dea raportul lui Vanning, în fiecare sîmbătă. Cu alte cuvinte, trebuia să facă ceva, obligatoriu. Dar ce putea să facă? Se părea că n-avea decît o singură posibilitate, aceea de a reacționa în așa fel, încît să dea ceva rezultate și, în același timp, să se „acopere” pe sine însuși.

Va începe prin a suspecta pe Harcourt March, ori pe Ferdinand Mott, sau pe amîndoi. Va raționa, normal, că din moment ce fusese dat afară de Vanning odată cu ei și, totuși, fusese însărcinat să facă cercetări, trebuia, obligatoriu, să-i supravegheze pe March și Mott. Va încerca să insinueze că, de

vreme ce fuseseră salariați ai „Biroului C”, cunoșteau, normal, organizația și felul în care se pregătea materialul propagandistic și puteau deci să organizeze, eventual, furturile de informații. N-aveau nevoie decît de un complice în sînul organizației care să cunoască, în linii mari, orientarea materialului propagandistic, iar lui Bellamy i-ar fi fost lesne să sugereze că unul din ei putea, foarte ușor, să pună mîna pe aceste informații de bază. N-aveau decît să ia legătura cu una dintre femei, de exemplu din serviciul de documentare. Dacă această femeie era destul de nebună ca să divulge, de pildă, că se lucra la statistica importurilor în Germania, nu era prea greu nici pentru Harcourt și nici pentru Mott să-și dea seama că Vanning proiecta un articol în cadrul campaniei despre foametea din Germania, cu două sau trei luni înainte. Oricare dintre ei putea să-și dea seama de felul în care ar ataca Vanning subiectul și să scrie cîteva mii de cuvinte pe care să le expedieze apoi în Germania, unde Goebbels putea foarte ușor să facă restul. Știind exact data publicării materialului, putea să falsifice textul imitînd maniera lui Vanning și inversînd datele statistice astfel ca să dea peste cap tot materialul, la apariția lui.

Zîmbetul lui Vanning se transformă într-un rînjet larg. Acesta era drumul pe care are să-l urmeze Nicky. Cu cît se gîndea mai bine, cu atît aproba mai mult schema Secției speciale. „Dați-i destulă funie și se va spînzura singur”, spuneau ei. Ei bine, acum Bellamy avea frînghie destulă, un vagon de frînghie.

Tot ce mai avea de făcut era să și-o încolăcească în jurul gîtului. Restul cădea în sarcina lui Harbell și a Secției speciale.

Bellamy își bău paharul de whisky cu sifon și după ce privi cu atenție clienții din local, ieși în stradă. Era opt și un sfert.

O luă pe Piccadilly, coti în Half Moon Street și la jumătatea străzii se opri sub un portal ca să-și aprindă o

țigară. Apoi, după o scurtă ezitare, intră în casă, urcînd pînă la apartamentul său de la etajul doi. Întîi își pregăti baia și apoi o chemă, din dormitor, la telefon pe Carola.

— Bună, Nicky. Vocea Carolei era rece, reținută, dar cu un timbru mîngîietor. Îi plăcea vocea ei.

— Ești singură, Carola?

— Nu. Tocmai a venit Vanessa. S-a oprit în drum spre casă. Și, după o scurtă pauză: Ești cumva beat, Nicky?

Bellamy zîmbi în receptor.

— Nu cine știe ce. Sunt în faza în care „te simți bine” cum se spune. Am o veste formidabilă, Carola. Am căpătat o slujbă. Lucrez pentru Philip Vanning. Este ceva foarte secret.

— Grozav, povestește-mi.

Și Bellamy se execută, spunîndu-i absolut tot.

— Extraordinar, Nicky. Ai devenit o persoană foarte importantă. Și ai să bei mai puțin, nu? Altfel, umblînd toată ziua beat, n-ai să fii capabil să-ți faci datoria. Cred că nu trebuie să-i vorbesc nimănui despre asta. Pot să-i spun, totuși, cuiva, Nicky?

— Poți să-i spui Vanesei, dar trebuie să-și țină gura. Nu mă deranjează dacă e la curent. Ea nu vorbește.

— Bine. Am să-i spun că e ceva teribil de secret. Nicky, mă întreb de ce te-a ales Vanning tocmai pe tine? Te crede un bun detectiv? E cam ciudat, nu-i așa?

— Deloc, iubito. Am talente ascunse. Ai puțină răbdare și ai să vezi.

— Ei bine, aș prefera să fii mai treaz. M-am săturat să am un logodnic care umblă aproape tot timpul beat. Și nu bea, te rog, nimic înainte de-a veni la serată. Și nu face scene. Și nu te certa, te rog!

— E-n regulă, șefule. Am să vin pe la nouă și am să încerc să fiu băiat cuminte. La revedere, Carola. Puse receptorul în furcă.

Se așează pe marginea patului desfăcut și începuse să se dezbrace. Apoi, își puse un halat vechi și intră în baie. Pierdu multă vreme spălându-se pe dinți, dar recupera din timpul destinat băii.

Se îmbracă cu o jachetă de seară și pantaloni reiați, costum care, deși vechi, era foarte bine croit. Numără din nou cele zece bancnote de câte zece lire și le puse cu grijă în buzunarul de la piept.

În taxiul luat din Piccadilly, se întrebă dacă să se oprească la Hatchett, dar își schimbă gândul și – dînd drumul mașinii – porni pe jos pe Alberle Street și urcă scările clubului Malayan. Barul era gol. Blonda care servea la bar era cufundată în citirea ziarului de seară. Auzindu-l intrînd, își scoase nasul din ziar și-i zîmbi amical.

Bellamy scoase o bancnotă de zece lire și o așează ușor pe tejgheaua zincată a barului, adăugînd:

— După câte știu, asta-i datoria la patron, iar restul îți aparține.

— Ați cîștigat la loterie, domnule Bellamy? îl întrebă fata, îmbujorată de plăcerea bacșișului.

Bellamy zîmbi, iar fata îi admiră dinții albi, puternici.

— Spune, începuse el confidențial, aplecîndu-se peste bar, ce părere ai despre doamna care mi-a făcut cinste în seara asta? După părerea mea e foarte drăguță. Am impresia că se vede des cu domnul March.

— Nu știu, vin câteodată împreună.

Bellamy aprobă, vag, din cap.

— Ce-ar fi să tragem o dușcă zdravănă? Pentru mine, ca de obicei.

Fata servi băuturile și Bellamy continuă:

— Cred că lucrurile merg din ce în ce mai rău. Ai o gură superbă, iubito. Are o formă perfectă și, pe deasupra, știi să întrebuințezi și nuanța de ruj cea mai potrivită. E, într-adevăr,

o gură minunată. Majoritatea femeilor ar folosi o nuanță de ruj prea închisă.

— Și nu-ți place gustul rujului închis, nu? Apoi, controlându-se în oglindă: Ai un tupeu grozav, domnule Bellamy.

— Din păcate, nu. N-am trecere la nicio femeie. E groaznic.

Fata zîmbi.

— Am să-ți spun adevărul. Am auzit că toate cad ca muștele. Își aranjă un cîrlionț. Gîndește-te la doamna Berington, în seara asta.

Bellamy dădu negativ din cap.

— Aici nu-i nimic de făcut, iubito. Și chiar dacă mi-ar merge, cum aş putea să mă pretez? Ar însemna să fur femeia unui prieten, a domnului March, care, dacă ar afla, mi-ar tăia gîtul, sau chiar mai rău.

— Cred că e sătulă pînă peste cap de domnul March, îl întrerupse fata. Sunt sigură că nu-i plac oamenii de nimic.

Cu sprîncenele ridicate, Bellamy o privi mirat.

— Nu sunt de acord cu asta. Are el alte cusururi, dar nu-i un om ieftin, de nimic.

Fata dădu nepăsătoare, disprețuitor din umeri.

— Bine, bine; nu-i un om de nimic, dacă vrei, dar în orice caz, n-are ce-i trebuie.

— Drace... nu cumva vrei să spui că e la strîmtoare cu banii? Harcourt curățat... imposibil!

Fata zîmbi cu un aer care părea a spune „Aș putea să-ți spun multe, dac-aș vrea”.

Bellamy schimbă o bancnotă de zece lire sterline și începu să joace la una dintre mașinile cu fructe și reuși să piardă două lire.

Cînd se uită la ceas, era nouă și jumătate.

— Am o idee, iubito. Hai să bem o sticlă de șampanie. Mă simt atît de bine cu tine!

— Ești formidabil, domnule Bellamy, și se duse după șampanie.

La prima sticlă, Bellamy îi povesti despre tot felul de oameni care cîștigaseră și pierduseră averi, la a doua sticlă, după zece minute, fata îi spunea pe nume.

CAPITOLUL 3. LUNI: UN WHISKY PENTRU DOAMNA

Cînd ajunse, în sfîrșit, la Carola, Bellamy era făcut bine. Nici chiar drumul parcurs pe jos de la clubul Malayan pînă în Berkeley nu reușise să atenueze efectul șampaniei, completată cu rom Bacardi.

Pe drum, se gîndea la Carola. Își dădea seama cu amărăciune că n-ar fi fost cazul să se ducă la ea în halul ăsta. Știa că invitase cîteva dintre rudele ei cele mai încuiate și, fiind deja porniți împotriva lui, starea în care se găsea n-ar fi contribuit cu nimic să le cîștige simpatia.

Carola îl primi, zîmbitoare, în hol. Bellamy, care se clătina ușor, în timp ce-i dădea subreței pălăria și paltonul, observă cu o strîngere de inimă cum se topea, treptat, zîmbetul de pe fața Carolei. Se uitau jenați unul la altul.

Carola era de talie mijlocie, iar ovalul feței sale era minunat încadrat de un păr roșu Tizian. De cînd se cunoscuseră, Bellamy își pierduse multă vreme admirînd frumusețea acestui păr extraordinar. Avea trăsăturile feței regulate, sculptate delicat, iar ochii, de un albastru adînc, parcă priveau imperturbabil la o lume în care era convinsă că este bine să trăiești, orice s-ar întîmpla.

Bellamy își dădea seama că fața ei exprima o inteligență

ascuțită și sensibilă. Știa perfect de bine că majoritatea celor din familia ei se întrebau ce dracu' găsisese la el. Zîmbi, în sineasa, la gândul că era înclinat să fie de acord cu ei.

Chiar și el era conștient că ar fi o rușine să o facă de rîs pe Carola în public și – în același timp – era silit să recunoască faptul că punctul de vedere al băutorului nu-i permitea să acorde atenția cuvenită frumuseților esențiale ale vieții.

— Ești beat, Nicky, remarcă rece Carola. Și ridicînd puțin tonul: Te-am rugat să vii treaz.

Bellamy zîmbi vag.

— Nu-i nimic, Carola. Nu sunt chiar așa de amețit și în plus îți promit să mă port la înălțime. Am să fiu mai cuminte ca un pui de porumbel...

Înainte ca ea să-i poată răspunde, în prag apărură Harcourt March și în spatele său Bellamy o zări cu coada ochiului pe Iris Berington.

Se coafase proaspăt, iar rochia de seară era discretă și bine croită. Harcourt îl salută gălăgios:

— Bună, Carola! Noroc, Nicky! Afară-i frig și plouă și pe deasupra mai e și război. Zîmbi absent. I se părea că fusese foarte spiritual.

În timp ce se scotocea căutîndu-și tabachera, Bellamy se gîndea că nu-i place deloc March. Carola dădu mîna cu Iris Berington.

Bellamy își găsi în sfîrșit tabachera, își alese o țigară și-i oferî una și lui March care – la rîndul său – îi oferî foc cu bricheta.

Harcourt March era scund și predispus la îngrășare. Tipul de bărbat ale cărui haine erau mult prea bine croite și – fără să-ți dai seama de ce – întotdeauna prea strîmte. Bellamy notă cu un vag dezgust că March are gulerul cămășii cu vreun centimetru mai îngust și pielea gîtului se revarsă deasupra.

Avea o față rotundă și pătată și un nas mare, brăzdat de

vinifoare roșii, trădînd abuzul de băutură. Spera din toată inima ca nasul lui să nu arate niciodată așa.

March își băgă la loc bricheta cu emfază, pipăindu-și apoi buzunarul ca să se asigure că e în siguranță. Așa făcea întotdeauna. Imprima oricărui fleac un oarecare dramatism, ca și cînd ar fi căutat cu tot dinadinsul să atragă atenția.

Inhalînd fumul și dorind să-i treacă durerea de cap, Bellamy se întreba ce putuse găsi o femeie atît de frumoasă ca Vanessa March la un bărbat ca Harcourt. Era cazul clasic „frumoasa și bestia”, dar de data asta bestia era mediocră și lipsită de orice forță brutală.

Trecură cu toții în salonul înalt în formă de „T”. Coadă „T”-ului era lungă, iar baza era formată din două alcovuri la capătul camerei. Ușa alcovului din stînga dădea în dormitorul Carolei, iar cea a alcovului din dreapta în sufragerie.

Erau mulți invitați. Bellamy, rezemat de tocul ușii care dădea în sufragerie, privea vag la mulțimea de plastroane apretate, cele mai multe purtate de militari bătrîni, care reprezentau majoritatea rudelor Carolei. I se părea că unii dintre ei îl privesc ciudat. Și-i imagina vorbind între ei i sau cu soțiile lor: „Uite-l pe Bellamy. Iar e beat, fir-ar să fie. Ce naiba a găsit Carola la el?” Plimbîndu-se prin salonul mare și strecurîndu-se printre oaspeți, Bellamy ajunsese la alcovul din dreapta unde, la o masă lungă lipită de perete, se serveau băuturile. Făcu rost de un pahar mare cu whisky și sifon și își spuse, în timp ce sorbea din pahar, că whiskyul ăsta turnat peste șampanie și rom Bacardi n-avea un gust prea grozav.

Din locul unde stătea, putea să vadă toată camera: în celălalt capăt, Harcourt March și doamna Berington erau adînciți în conversație. După toate aparențele, era vorba de o discuție serioasă, pentru că – deși femeia îi zîmbea lui Harcourt din cînd în cînd și privea aparent degajat în jur – se

vedea clar că nu poate fi decît o discuție aprinsă. Iris Berington părea foarte sîcîită de toată afacerea asta.

Exact în partea opusă, putea s-o vadă pe Vanessa, care vorbea cu unchiul Carolei. Din cînd în cînd, Vanessa arunca cîte o privire spre Harcourt și Iris. La un moment dat, lui Bellamy i se păru că surprinde pe buzele Vanesei un zîmbet disprețuitor. Se gîndi că nu-i prea plăcut pentru ea să fie obligată să-și vadă soțul adîncit în conversație cu amanta, în casa unei prietene.

Cînd unchiul Carolei se îndepărtă, Bellamy se instală pe scaunul de lîngă Vanessa.

— Bună, Vanessa.

Auzindu-l, femeia se întoarse spre el.

— Bună, Nicky, ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Numai un lucru nu-i în regulă. Dracu' știe, dar ori s-a scumpit whiskyul, ori s-au micșorat paharele.

Bellamy se gîndea că Vanessa e o femeie foarte fermecătoare. Părul ei negru ca pana corbului alcătuia un fond perfect, care punea izbitor în evidență albeața pielii catifelate. La asta se adăugau ochii umezi, căprui, delicatețea curbării buzelor și personalitatea puternică ce se degaja din silueta ei suplă.

Bellamy privi spre Harcourt, sughițînd ușor.

— Să știi că sunt de-acord cu tine, Vanessa. Vanessa izbucni în rîs. Îl întrebă intrigată:

— De acord cu ce?

Bellamy zîmbi larg.

— Sunt „de acord cu ceea ce gîndești despre Harcourt. Nu-i decît un nebun tîmpit. Știi, Vanessa, tu ești o femeie fermecătoare. Cred că am văzut și eu, ca toată lumea, o mulțime de femei frumoase, dar sunt convins că n-am văzut niciodată una mai fascinantă ca tine. Și, așa fiind, cred că Harcourt trebuie să fie un dobitoc de mîna-ntîi ca să se țină

scai de Berington asta. Și încă ceva, continuă el serios. A avut mult curaj s-o aducă aici. Sunt sigur că n-a fost invitată de Carola.

— Ai să te miri, i-o întoarce Vanessa zîmbind ușor, dar tocmai Carola a invitat-o, la rugămintea mea. Prefer să fie cu ea aici și treaz, decît în altă parte și beat turtă.

— Cred că ești o femeie foarte cumsecade, Vanessa, dacă poți să suportți așa ceva.

— Nicky dragă, răspuse ea punîndu-i ușor mîna pe genunchi, ăsta nu-i felul tău obișnuit de-a vorbi, și dac-o faci totuși, e din cauză că ești puțin amețit, nu-i așa? Nu te porți ca Nicky cel obișnuit, care-i plin de tact. În fond, nu-mi pasă de Harcourt. Și la urma urmelor de ce mi-ar păsa? Mă plictisește. Mă plictisește de mult. E stupid... incapabil... pur și simplu un dobitoc.

— Ei, așa trebuie să vorbești, rîse Bellamy. Așa-mi place să aud vorbind o femeie. Știi, Vanessa, dacă nu mi-ar fi atît de dragă Carola, cred că m-ai interesa foarte mult.

— Drăguț din partea ta, Nicky, rîse Vanessa. Dar îți dau un sfat. Dacă o iubești pe Carola, n-ar strica să bei ceva mai puțin. E foarte plictisită de beția ta. Coborî vocea. Mi-a spus că ai primit însărcinarea să faci niște cercetări pentru „Biroul C”. În fond, de ce să nu profiți de ocazia asta, Nicky? De ce n-ai începe o viață nouă?

— Ce curios că spui asta, Vanessa! În fiecare dimineată, pe la zece, mă hotărâsc să-ncep o viață nouă. Dar, efortul e atît de mare, încît pe la douăsprezece obosesc și o iau de la început. Hei, uite-l pe Ferdie! exclamă el vesel.

Ferdinand Mott apăru în salon, se apropie de Carola dădu mîna cu ea. Era un bărbat înalt și frumos. Privindu-l, te gîndeai fără să vrei la un ofițer de cavalerie, lucru foarte ciudat de altfel, pentru că Ferdinand nu făcuse nicio zi de

armată. Avea maniere alese și era un companion plăcut, permanent cu zîmbetul pe buze.

— Să-ți aduc ceva de băut, Vanessa? se oferi Bellamy.

— Nu, mulțumesc, Nicky. Acum nu beau nimic, trebuie să plec.

— Oricum, cel puțin eu am nevoie de un whisky. Scuză-mă, te rog, o clipă. Și ridicîndu-se, porni spre bufet urmărit de privirea Vanesei, care admira grația cu care, deși beat, se strecura printre grupurile de invitați.

La bufet, se întâlni din nou cu Mott, care bea un pahar de whisky și își comandă și el unul.

— Ce mai faci, Nicky? Cum o mai duci? i se adresă Mott.

— Bine, mulțumesc, Ferdie. Cred că viața asta-i foarte grea. Vorbea mai tare ca de obicei. Bani! Asta-i problema cea mai grea care-mi dă de furcă.

— Toată lumea are acum necazuri bănești.

Mott îi oferi lui Bellamy tabachera deschisă.

Acesta luă o țigară și își căută bricheta prin buzunare, uitîndu-se încruntat la Mott.

— Cum merge clubul tău de escroci, Ferdie? întrebă brusc Bellamy.

Zîmbetul lui Mott deveni cam nesigur.

— Clubul merge bine, Nicky. Dar nu-mi place reclama pe care i-o faci. Nu-i un club de escroci.

— Aa! nu! rîse sarcastic Bellamy. Ei bine, află că n-am cîștigat niciun ban în clubul tău și n-am auzit pe cineva care să fi cîștigat. Ai cîțiva băieți acolo, care ar face parale frumoase pe scenă ca prestidigitatori...

Bellamy vorbea tare și cînd cîțiva invitați din jur începură să întoarcă intrigați capul, Mott mîrîi furios printre dinți;

— Ascultă, Nichy, ești beat și n-am să mă cert cu tine aici. Dacă ai impresia că ceva nu-i în regulă la clubul meu, spune-

mi-o la birou. Coborînd și mai mult vocea, îi șopti: Și atunci am să te cîrlesc așa cum meriți; cîine nenorocit și bețiv!

— Ești sigur? Și Bellamy, retrăgîndu-se un pas, îi azvîrli în față tot whiskyul din pahar.

— Dumnezeuule! strigă cineva.

Vînat de furie, Mott își șterse fața cu batista. Chelnerul de la bufet privea descumpănit scena, iar cei din jur, mirosind scandalul părăsiră repede barul.

Bellamy rămase, zîmbind stupid către Mott, cu paharul gol în mînă. Apoi îl puse binișor pe masă.

În clipa aceea apărură, tăcută, Carola, care-l luă de braț și-l conduse în sufragerie.

Bellamy se rezemă de masă în fața Carolei, care, tremurînd de enervare, se opri în fața ușii întredeschise.

— Nicky, te rog să-mi faci o favoare. Ia-ți pălăria și paltonul. M-am săturat pînă peste cap de tine!

Apoi își scoase inelul de logodnă de pe deget și-l întinse lui Bellamy, care-l privea lung, fără să schițeze niciun gest. Atunci Carola se apropie de el și-i puse inelul în buzunarul de la piept.

— Am terminat cu tine, Nicky. De cîteva luni, mai toți prietenii și toate rudele mele mi-au repetat într-una că trebuie să fiu nebună să mă logodesc cu un bețiv; că nici măcar nu te poți purta ca un domn. Mi s-a spus chiar că nu te interesează decît banii mei. Mă săturasem de mult, dar îți mai dădusem o șansă auzind de însărcinarea pe care ai primit-o.

— Pe dracu! izbucni Bellamy. Dar Carola continuă:

— Cînd te îmbeți, devii imposibil. Nu ești în stare să bei decent și faci scene! Te rog să pleci. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Bellamy privi spre ușa întredeschisă. În camera alăturată se proiecta o umbră pe covor.

— Da. După cîte înțeleg, mă trimiți la plimbare. Bine,

Carola, fă cum vrei. Deși nu văd ce te supără dacă-i spun lui Mott adevărul despre clubul lui, în care oamenii cinstiți sunt jecmăniți de-o bandă de escroci. Dar dacă, mă rog... continuă Bellamy sarcastic.

— Dar dacă ce, Nicky? întrebă Carola șovăielnic.

Bellamy își continuă ideea căutându-și tabachera.

— În fond, de ce nu spui adevărul, dragă? Bănuiam de multă vreme că-ți place Ferdie Mott – și arătînd ușa întredeschisă – băiatul care, dracu' să-l ia, ascultă chiar acum la ușă.

Dezlipindu-se de masă, Bellamy stătea acum în fața ei, clătinîndu-se ușor pe picioare, în timp ce Carola privea nervoasă spre ușă.

— Ce șanse am eu în fața frumosului, inegalabilului Ferdie Mott? exclamă cu amărăciune Bellamy. Unicul Ferdinand – cadou binecuvîntat făcut de Dumnezeu femeilor, care nu se îmbată niciodată, are totdeauna bani și nu semnează cecuri despre care știe bine că vor fi returnate cu mențiunea „fără acoperire”. Ferdinand, pe care te poți baza totdeauna, cu manierele lui alese și pe care-ți face plăcere să-l cunoști, chiar dacă-i proprietarul unui club deocheat.

Continuă, după ce-și trase sufletul:

— Foarte bine, dragă. Dacă s-a terminat, s-a terminat și gata. Și mai toți prieteni tăi și toate rudele tale pot să țopăie de bucurie și să se felicite că ai scăpat de Nicky, personajul dubios, regele bețivilor, președintele cîrciumilor și barurilor care, curînd tot intrînd și ieșind atît de des, are să transforme plăcile imaculate de protecție a clanțelor de la Barul Everard, într-o reclamă pentru cerneala Stephens. Și, sughițînd: Mi-e inima prea îndurerată ca să mai pot spune ceva. Poate că asta-i cauza, sau poate că e de vină whiskyul băut după romul Bacardi și șampanie. Așa că am s-o iau din loc. La revedere, iubito, și fii cuminte.

Se îndreaptă spre ieșire, trecînd prin salon.

În urma lui, Mott intră la rîndul său în sufragerie, Carola stătea pe un scaun, lîngă masă, și suspina cu capul prăbușit în palme.

— Nu te necăji, Carola. Ai procedat cum trebuie, draga mea. Bellamy nu merită o fată ca tine. E mai mult decît stupid, e un tip imposibil.

În hol, valetul îl ajută pe Bellamy să se îmbrace, în timp ce-i deschidea ușa, Bellamy îl întrebă:

— Spune-mi, te rog, Soames, doamna March a mai rămas?

— Nu, domnule. A plecat cu domnul March, acum douăzeci de minute.

— Așa. Dar doamna Berington?

— Și dînsa a plecat, domnule.

— Foarte rău. Am impresia că trebuie să plec și eu. Bună seara, Soames.

Bellamy pusese mîna pe clanță, cînd fu oprit de subretă:

— Vă caută doamna Vanning la telefon, domnule.

Bellamy se întoarse din drum și urmă, de-a lungul coridorului, fata pînă la telefon, unde luă receptorul.

— Alo, Freda. Se rezemă de perete cu ochii închiși.

— Nicky, răspunse Freda, cu o voce cam răgușită, te rog să-mi faci un serviciu. Scuză-mă față de Carola, că n-am putut veni, dar sunt foarte răcită. Și, te mai rog ceva. Te rog să vii pînă la mine. E ceva foarte important, Ia un taxi și vino... imediat. Intră pe scara de serviciu. Am să las ușa deschisă. Te rog să nu suni și să nu vii cumva pe intrarea principală.

— Bine, Freda. Văd că e ceva deosebit și misterios. Vin imediat.

Se întoarse șovăitor în hol și se adresează, solemn, valetului:

— Transmite, te rog, domnișoarei Everard, odată cu complimentele mele, că doamna Vanning regretă foarte mult,

dar nu poate veni, pentru că e răcită. Iată și un șiling pentru serviciul dumitale.

— Foarte bine, domnule.

Și închise ușa în urma lui Bellamy.

Rezemat într-un colț al taxiului, Bellamy își aprinse o nouă țigară de la chiștocul cel vechi și, aruncînd chiștocul pe fereastră, observă vag că noaptea părea mai întunecoasă ca de obicei și că ploua în continuare.

Îl durea capul și se muștra în sinea lui că fusese atît de prost ca să bea Bacardi după șampanie. Toată lumea știa că ăsta era sistemul cel mai rapid ca să te îmbeți. Zîmbi răutăcios la gîndul că, de fapt, se îmbătase intenționat.

Taxiul ajunsese în Mont Street. Apartamentul lui Vanning era la cîteva sute de metri. Bellamy se gîndi la Freda Vanning. Îl interesa povestea asta și se întreba ce o determinase să-l cheme la ea așa de urgent. Nu-și putea imagina nimic care să fie urgent pentru Freda. Era atît de stăpînită, demnă, rece și în general plină de încredere în ea însăși. Pentru ea, a mărturisi că are ceva urgent, echivala cu mărturisirea inadmisibilă a unui semn de slăbiciune.

În timp ce se scotocea prin buzunare, căutînd mărunțiș ca să plătească mașina, își aminti de Carola.

Carola fusese cam dură. Se ținuse însă bine, în timpul explicației. De altfel, ea se ținuse totdeauna foarte bine în împrejurări grele, cînd era enervată. Și, de partea cealaltă a ușii, stătuse tot timpul blestematul de Ferdie Mott, ascultînd atent, arătîndu-și dinții albi și frumoși, cu zîmbetul lui de circumstanță și felicitîndu-se de norocul care dăduse peste el. Ei bine, ce să-i faci?... Ferdie cîștigase partida și, în ceea ce-o privea pe Carola, Bellamy ieșise din joc, iar Ferdie n-avea să-și piardă timpul, ci va încerca să profite cît mai mult de situație. O plăcuse întotdeauna pe Carola, iar pe Bellamy îl iubea ca pe sarea-n ochi. Toate erau în favoarea lui Ferdie.

Dar, dacă se gîdea bine, Ferdie fusese mereu norocos în cariera lui. Pînă în 1939 lucrase la un birou de relații cu publicul la o firmă internațională, unde avea un salariu foarte mare, deși nu era bun de nimic. Și tocmai cînd voiau să scape de el, a fost transferat la „Biroul C”, condus de Vanning. Avea un talent special, cînd era vorba să scrie un articol bun și de mare urgență.

Iar cînd, în septembrie, ei trei – Bellamy, March și Mott – fuseseră dați afară, Mott a fost singurul dintre ei care a reușit să se descurce, deschizînd un club, Clubul Mott. Și s-a dovedit a fi, într-adevăr, o idee excelentă.

Ferdie, gîdea Bellamy, era un bun psiholog. Știa foarte bine că la începutul oricărui război lumea e, în general, ca scoasă din minți. Dar că apoi se plictisește, cu timpul, de toată afacerea asta. Apoi, mai știa că în timpul războiului lumea e mai dispusă să-și piardă banii la cărți, decît în timpuri normale. Avea nevoie doar de-o atmosferă plăcută, de-o clientelă selectă și de cîteva fete drăguțe, care să pescuiască fraierii și să-i aducă la club. Băutura se servea gratis; caniota rămînea baza cîștigului. Mott știuse, într-adevăr, să-și organizeze bine clubul.

În plus, avea toate calitățile unui patron de club și, într-adevăr, toată lumea îl simpatiza. Era bine făcut, zîmbitor la orice oră, gata să facă cinste oricui, vorbea elegant, era manierat și plăcea femeilor. Cel puțin femeilor care nu erau prea pretențioase. Mott dădea impresia că e – deși nu era – de familie bună și clubul său era frecventat chiar și de cîteva persoane din lumea foarte subțire.

Și dacă din cînd în cînd se mai nimerea cîte un personaj care se dovedea a fi cam prea îndemînat la cărți, nu era neapărat vina lui Mott și nici nu era obligat să știe despre asta. Bellamy zîmbi sarcastic, gîndindu-se la felul cum îl jignise pe Mott la petrecerea Carolei și la faptul că făcuse un

gest absolut gratuit. În aparență, nu fusese deloc un act necesar, dar Bellamy voise să-l scoată din sărite pe Mott și reușise.

Își dădea seama cu amărăciune că Mott are să-i facă de acum o curte asiduă Carolei.

Bellamy oftă, ciocăni în geam, opri mașina și, coborînd cam nesigur pe picioare, își plăti cursa. La câțiva pași se înălța blocul de locuințe din Hyde, dar amintindu-și că Freda îl rugase să vină pe scara de serviciu, coti la dreapta pe o stradă laterală și, prin pasajul dintre blocuri, ajunse la scara de serviciu, unde urcă pînă la etajul doi.

Apoi o luă de-a lungul coridorului din spatele apartamentului lui Vanning, pînă la ușa care dădea în studio și apăsă pe clanță. Așa cum îi spusese Freda, ușa era deschisă și intră în studio, unde ardea lumina; închise încet ușa în urma lui.

Traversă odaia și, trecînd prin sufrageria mare, intră în salon, unde se aștepta s-o găsească pe Freda. Dar ea nu era acolo.

Atunci deschise ușa care dădea în coridorul ce ducea spre dormitoare și camerele de baie. O chemă de cîteva ori pe Freda cu voce tare, dar neprimind niciun răspuns, își continuă drumul pe coridor, la capătul căruia se zărea ușa întredeschisă de la camera Fredei. Ciocăni ușor de cîteva ori și, neprimind nici acolo vreun răspuns, intră în cameră.

Întrînd, zări îndată piciorul frumos al Fredei, care atîrna pe marginea patului, și observă în treacăt că purta o pereche de pantofi frumoși, cu toc foarte înalt.

Era clar că dormea și Bellamy zîmbi la gîndul că ar putea-o săruta pe vîrfurile nasului, însă și la palmele pe care le-ar fi primit. Se îndreptă spre pat, dar brusc se opri la câțiva pași, privind stupefiat: Freda era moartă.

Năucit, Bellamy fluieră ușor printre dinți și mai mult din obișnuință, se uită la ceas. Era unsprezece și un sfert.

Se apropie și mai mult de pat, continuînd să se uite la Freda. N-arată bine deloc, gîndi Bellamy, dar se corectă îndată, spunîndu-și că nimeni nu poate să arate prea frumos după ce a fost gîtit, așa cum părea să fi sfîrșit Freda. Bellamy se întoarce și dezbrăcîndu-se de palton, îl așează împreună cu pălăria, pe un scaun, după care intră în baie. Deschise robinetul de apă rece și se spală pe mîini și pe față, ștergînd apoi robinetul cu batista. Se întoarce în dormitor și își puse mînușile.

O privi mai atent pe Freda. Purta o rochie neagră de seară care se potrivea foarte bine cu statura ei înaltă și atrăgătoare. Rochia era ridicată în partea în care-i atîrna piciorul pe marginea patului. Era coafată proaspăt și purta o capă de hermină care-i căzuse de pe umeri.

Alături, pe noptieră, era pusă o mică și elegantă pălărie de catifea neagră de felul celor pe care le poartă femeile cînd ies seara în oraș. Bellamy se uită cu milă la Freda. Scoțîndu-și o mînușă, își trecu mîna prin blană, apoi mîngîie moarta pe frunte și își trase mînușa la loc.

Ocoli patul pînă în partea cealaltă. Veioza era aprinsă, iar între noptieră și pat zări ceva ce semăna cu o foaie de hîrtie, și un stilou. După ce le ridică, recunosc stiloul Fredei și își dădu seama că foaia de hîrtie era în realitate bloc-notesul ei, în care mai rămăsese doar două foi nescrise, de culoare gri deschis. Se vedea lămurit că Freda începuse să-i scrie ceva și citi:

„DRAGĂ NICKY,

Trebuie să te văd urgent. În propriul tău...”

. . .

ATÎT. SE PARE CĂ FREDA FUSESE ÎNTRERUPTĂ DIN SCRIS, IAR bloc-notesul căzuse lângă pat. Bellamy puse la loc stiloul, lângă pat rupse foaia din bloc, o puse în buzunar și apoi blocul lângă stilou.

Ieși din dormitor și se duse în sufragerie. În bufet găsi o tavă de argint cu respectivul serviciu de păhărele. Bellamy puse unul din păhărele pe marginea bufetului, își scoase mănuașă și, luînd în mînă tava, aruncă jos celelalte două pahare, spărgîndu-le. Lăsînd cioburile pe jos, puse tava la loc, luă o sticlă de whisky, un sifon și păhărelul rămas și le duse în dormitor.

Aici, își turnă o porție zdravănă de whisky cu sifon și – după ce-l bău – se îndreptă spre pat și vîrînd paharul între degetele Fredei, le apăsă pe sticla paharului. Apoi introduse marginea paharului între buzele Fredei, asigurîndu-se că rujul de buze se imprimase pe sticlă.

Așeză sticla de whisky și sifonul pe noptieră și, după ce bău în baie un pahar cu apă rece, spălă și șterse cu grijă paharul din care băuse.

Se întoarse în dormitor unde, în timp ce-și trăgea mănuașile, începu să sune telefonul din colț. Bellamy își puse paltonul și pălăria și aruncînd o ultimă privire spre Freda, ieși din cameră, lăsînd lumina aprinsă. Trecu apoi repede prin sufragerie și privi studioul lui Vanning; în timp ce închidea ușa de serviciu în urma lui, telefonul continua să sune.

Coborî repede scara și ieși în stradă, unde continua să plouă.

Își ridică gulerul paltonului și o porni agale, traversă pasajul, coti pe Shepherd Market și de acolo în Piccadilly. Se opri un moment ca să-și aprindă o țigară, apoi o porni pe jos spre apartamentul său din Half Moon Street.

CAPITOLUL 4. LUNI: TOTUL E SĂ AI UN ALIBI

Bellamy, lungit în pat, privea gînditor în tavan. După un timp, dîndu-și seama că e frig, se sculă, aprinse radiatorul electric și își puse pe umeri paltonul îmblănit. Trase apoi un fotoliu în fața radiatorului și începu să se gîndească la Freda.

În cap i se învîrtea – ca într-un caleidoscop – tot felul de idei și imagini. Încerca să pună ordine, analizîndu-le pe rînd, reținînd una, eliminînd alta, căutînd să ajungă la niște concluzii logice. Dar nu era ușor.

Ideea predominantă era că Freda nu putea, sub niciun motiv, să fie implicată în niciuna din împrejurările murdare care duc de obicei la crimă.

Și, totuși, cineva o omorîse.

Sorbind adînc din țigară și suflînd încet fumul afară, se gîdea la femeile care erau asasinate.

Ideea de femei „asasinate” se impunea. Majoritatea femeilor care mureau de-o moarte violentă, pasivă sau activă, era parțial răspunzătoare de moartea lor.

Cînd cauza crimei era gelozia, femeile erau vinovate pentru că dăduseră ocazia să se nască acest sentiment. Cînd mobilul era un cîștig mare, ele trebuiau să posede ceva foarte

valoros pentru ca autorul crimei să-și asume riscul. Iar cât despre o răzbunare, lui Bellamy îi era imposibil să și-o imagineze pe Freda în asemenea postură.

Totuși, paralel cu aceste gânduri, Bellamy își dădea seama cât de puțin îi cunoșteam pe cei din jurul nostru. De câte ori era ucis cineva, cei mai nedumeriți erau tocmai cei mai apropiați de victimă, cei care credeau că-i cunosc obiceiurile, gândurile și modul de viață.

Și tocmai aceștia erau atât de surprinși de crimă, dovedind prin aceasta că de fapt nu știau nimic din viața intimă, secretă care prin plasa ei perfid întinsă reușise să piardă nenorocita victimă.

În orice moarte violentă, adevărul era mai straniu decât orice ficțiune. Scriitorii de romane polițiste, ca și cei care le citesc sunt convinși că o crimă trebuie să fie logică, bazată pe un motiv bine întemeiat și pe o serie de împrejurări care să ducă la ea.

În realitate, însă, rareori se întâmplă așa. Aproape invariabil, crimele sunt ilogice, judecînd după normele obișnuite, și sunt adesea comise din motive de iredponsabilitate. Își amintea că citise numai cu câteva zile înainte un reportaj despre un individ care, într-un restaurant de noapte, crăpase din senin capul altui client cu o sticlă de șampanie fără ca să-l fi cunoscut vreodată și fără ca acesta să-l fi supărat cu ceva. Era, desigur, un act complet ilogic și – descris într-un roman – ar fi părut de-a dreptul ridicol cititorului.

Bellamy nu reușea să se gîndească la nimeni care ar fi putut să dorească moartea Fredei, în măsura în care personalitatea ei îi îngăduise s-o cunoască cu adevărat. Era o femeie frumoasă, distantă și rece, totdeauna îngrijită, degajată și netulburată de nimic și de nimeni și care, atât cât putea el să

știe, n-avea niciun fel de dorințe sau legături ascunse care să poată justifica o crimă.

În plus, părea să fie o femeie fericită. Într-o epocă în care majoritatea femeilor alergau nebunește, încercînd fie să cîștige, fie să se scape de ceva, iubind prea mult bărbații sau urîndu-i, ea reprezenta un caz unic de mulțumire și liniște totală.

Bellamy era sigur că nimeni n-ar fi vrut s-o omoare pe Freda, dar zîmbi sardonice la gîndul că poate cineva fusese obligat s-o omoare.

Zîmbetul i se topi de pe buze, cînd gîndul care persista în mintea lui, în subconștient, de la bun început, ieșea – împotriva dorinței sale – tot mai mult la suprafață.

Gîndul că, indiferent cine o omorîse pe Freda, acesta aranjase lucrurile în așa fel încît el, Bellamy, să fie cel suspectat.

Stinse nervos țigara și, ducîndu-se în salon, își prepară un whisky mare cu sifon, de care avea într-adevăr nevoie. Se întoarse din nou, așezîndu-se în fața radiatorului. Scoase din buzunar biletul găsit la Freda și îl reciti:

„DRAGĂ NICKY,

Trebuie să te văd urgent. În propriul tău...”

BILETUL ERA SCRIS CU SCRISUL CITEȚ, HOTĂRÎT ȘI CALM AL Fredei. Îl mirau cuvintele „În propriul tău...” Probabil că voise să scrie „În propriul tău interes”. Zîmbi răutăcios. Chiar dacă ar fi fost în interesul lui, tot n-ar fi știut niciodată de ce voise să-l vadă.

Ce se întîmplase apoi? Freda începuse să-i scrie biletul. Apoi, dintr-un motiv oarecare, se oprise brusc. Își dăduse

oare seama că problema era atât de urgentă, încît trebuia să-l vadă imediat și, ca atare, renunțase la bilet și-i telefonase la Carola.

Primul lui gînd fusese că Freda a fost întreruptă de asasin și că bloc-notesul îi căzuse din mînă în acel moment. Dar ipoteza asta era foarte improbabilă, dacă nu chiar absurdă. Era foarte greu de crezut ca Freda să-i scrie un bilet stînd întinsă în pat și îmbrăcată cu haine de blană. Bellamy își aminti că era foarte cald în cameră.

Aprinse altă țigară, deși îl ustura gura de atîta fumat. Se duse la fereastră și, dînd draperia la o parte, privi în noapte. Nu se vedea mai nimic, dar putea auzi ploaia care bătea în fereastră. „E noapte sinistră”, gîndi el, întorcîndu-se lîngă foc.

După cîteva minute se sculă și formă numărul Clubului Malayan. Recunoscu imediat vocea blondei de la bar. Ținînd o batistă la gură, întrebă:

— Domnul Browing vă deranjează. Spuneți-mi, vă rog dacă doamna Berington este la dumneavoastră?

— Nu. Nu-i aici.

— Mai vine cumva? Știți, sunt un bun prieten al doamnei.

— Nu, dar a dat un telefon, lăsînd vorbă pentru toată lumea că se duce la Clubul Mott.

Mai stătu cîteva minute, gînditor, în mijlocul camerei, apoi stinse radiatorul, își luă pălăria, coborî și opri un taxi în Piccadilly, cerîndu-i șoferului să-l ducă la Clubul Mott.

BELLAMY OPRI TAXIUL LÎNGĂ ACACIA ROAD, ÎN CARTIERUL St. John's Wood. După vreo cincizeci de metri pe strada pustie, coti în pasajul pavat cu dale de piatră ce ducea la Clubul Mott.

Mott își amplasase și aranjase bine localul. Pasajul lung, acoperit și pavat cu piatră, mărginit cu vase de flori perene,

care se sfîrșea în fața unei frumoase uși albastre, luminate slab, tot în albastru, de-o lanternă marinărească de vînt, dădea un aspect romantic unui simplu tripou.

Deschizînd ușa, Bellamy se trezi într-un coridor care trecea prin fața apartamentului personal al lui Mott. Era acoperit cu un covor, iar pe pereți atîrnau fotografii cu scene de vînătoare. La capătul coridorului era o cabină de sticlă în care păzea intrarea Layton, „gorila” lui de încredere. Cu țigara în gură, Bellamy înaintă pînă putu să-l vadă cum își punea de-o parte ziarul pe care-l citise.

Intrînd în cușeta portarului, Bellamy zîmbi, amical.

— Bună-seara, Layton, ce mai e nou?

— În ceea ce te privește, un singur lucru: barul e-nchis pentru tine și nu poți să intri.

Bellamy zîmbea acum cu toată gura.

— Nu mai spune! Ordine noi de la jupîn, nu? Dar cred că Ferdie a glumit. Nu poate să-mi interzică mie intrarea. Oricui, dar nu mie.

— Îmi pare rău, dar astea sunt instrucțiunile. Mi-a dat ordin să nu te primesc.

Văzînd că Bellamy se îndreaptă spre intrare, se ridică spunîndu-i:

— Potolește-te. Dacă nu, sunt obligat să te azvîrl afară. La care, Bellamy îi răspunse liniștit:

— Nu fi prost, Layton! Știi foarte bine că nu poți face scandal. Nu i-ar place deloc lui Mott. Asta strică reputația casei.

— Am impresia că Mott nu crede că ești un client bun și dacă te dau afară, n-o să se supere nimeni. Nu fii caraghios și ieși afară.

— Crezi?

Vocea lui Bellamy devenise de gheață. Făcînd un pas

înainte și unul în lături, îl pocni peste gură pe Layton cu o lovitură scurtă.

Layton căzu pe spate, răsturnînd scaunul și cînd încercă să se ridice, Bellamy îl ridică de guler, îl sculă în picioare și – înainte ca acesta să-și revină – îi mai trase un pumn, drept în față, și Layton se prăbuși ca un buștean. De jos, năucit de lovitură, îl privea cu reproș, aproape respectuos pe Bellamy, care-l admonesta liniștit:

— Potolește-te, Layton. M-am săturat de mutra ta și de reputația că ești tare. Fii cuminte. Dacă nu, am să te nenorocesc în bătaie.

Layton tăcu mîlc și Bellamy intră în salon. Era o încăpere mare cu un bar într-un colț, în spatele căruia un individ obosit, îmbrăcat într-o bluză albă, ștergea pahare. Traversînd salonul repede, Bellamy deschise ușa din dreapta și, trecînd printr-un coridor, intră în biroul lui Mott.

Mott fuma așezat la biroul lui, iar alături, într-un fotoliu, ședea Carola, cu blana pe umeri. Mott ridică mirat din sprîncene și aruncă țigara. Carola îl privi fix și ostil pe Bellamy, cu ochii ei albaștri.

— E-n regulă, Ferdie, fii liniștit. Nu sunt beat și n-am de gînd să fac niciun fel de scandal. Dimpotrivă... Privi peste umăr la Layton, care apăruse în cadrul ușii, frecîndu-și falca.

— E-n regulă, Layton, îl opri Mott. Am eu grijă.

Bellamy își scoase tabachera și se adresă lui Mott:

— Trebuie să-mi cer scuze de la amîndoi. Și continuă, aprinzîndu-și o țigară: M-am purtat groaznic la Carola, Ferdie. Nu știu ce m-a apucat. Știi foarte bine că nu credeam o iotă din tot ce-am spus. Apoi, privind la Carola: Același lucru e valabil și pentru tine, Carola. Pur și simplu nu știu ce m-a apucat în seara asta. Am băut șampanie și pe deasupra și rom. Un amestec foarte nefericit. Sunt gata să fac orice ca să mă iertați, dacă e posibil, bineînțeles.

Mott începu să zîmbească.

— În ce mă privește, totul e-n ordine, Nicky. Dar știi că dai multă bătaie de cap prietenilor tăi. Niciodată nu știe omul la ce se poate aștepta de la tine și, mai mult, uneori poți fi și teribil de nepoliticos.

— Știi. Știi că sunt al dracului. Nenorocirea e că mă leg totdeauna de cei care mă interesează, în loc să văd de alții, care nu-mi spun nimic. Sper că ai să mă ierți, Carola?

Carola dădu din umeri.

— Te iert, Nicky, spuse ea încet, dar între noi totul s-a terminat. Cred că-ți dai seama. Eu, cel puțin, sunt sigură de asta. Pur și simplu nu te mai pot suporta.

— Nu știi dacă am dreptul să te acuz, Carola. Dar am prea puțini prieteni ca să-mi pot permite să pierd vreunul dintre ei.

— Hai să uităm totul, interveni Mott zîmbind prietenește. Desigur că m-a supărat când ai afirmat că țin un club dubios, dar știu că nu credeai în ce spuneai.

— Te-am iertat, Nicky, spuse Carola ridicîndu-se, dar în ceea ce privește prietenia mea, e încă în faza de probă. Mă duc să-mi încerc norocul la ruletă, Ferdie.

Și ieși pe ușa laterală, în salonul central.

Bellamy se așeză în fotoliul de lîngă perete. Părea complet distrus. Mott se ridică și scoase dintr-un bar mic o sticlă de whisky, un sifon și două pahare.

— Bea ceva, Nicky. Știi foarte bine că nu-ți port niciun fel de ranchiună. Dar prea îți bați joc de tine însuși.

Bellamy zîmbi amar.

— Adevărat că mi-am bătut joc de mine. Am pierdut-o pe Carola, exact când mi s-a oferit o situație atît de bună...

Mott aprobă din cap.

— Știi. Mi-a spus Carola în mare secret și fii sigur că n-am să suflu o vorbă. Ești un mare caraghios, Nicky. Oricît ai

încerca să te prefaci, știi prea bine că ești un om deștept și probabil că Vanning te apreciază mult ca să-ți încredințeze o misiune ca asta. O misiune atât de importantă, care-ți poate deschide atâtea perspective. E o lovitură grea pentru Vanning. „Biroul C” reprezintă totul pentru el. Numai ideea că s-ar fi putut întâmpla asta și i-ar fi sfîșiat inima.

— Într-adevăr, aprobă Bellamy, e foarte șocat de toată afacerea asta, deși în ceea ce mă privește, nu știu ce așteaptă de la mine. Într-un caz ca ăsta, nici nu știi de unde să-ncepi.

— Nu cred că-i așa de greu, Nicky. Pariez că-i vorba de-o femeie. Se ridică și-i dădu paharul lui Bellamy continuînd: Totdeauna m-am mirat că nu sunt mai multe cazuri de scurgeri de informații din organizațiile guvernamentale, acum, în timp de război. Gîndește-te numai la felul cum au procedat în cazul „Biroului C”. Cineva a avut ideea strălucită de a-l înființa. Apoi, bineînțeles că au trebuit să-și aleagă oameni. În fruntea organizației au pus un om capabil și absolut sigur ca Vanning, om pe care au trebuit să-l caute mult pînă să-l găsească. Ulterior, au angajat restul personalului, personal care trebuia, desigur, să se compună numai din experți. Dar nu și-au dat destulă silință să verifice personalul angajat. Atîta vreme cît cel angajat avea calificarea cerută, nu i-a mai interesat dacă avea și atributele morale și patriotice necesare. Astea au fost considerate ca existînd de la sine.

— Scutură agale scrumul.

— Din motive pe care nu le pricep, cei de la putere își imaginează că toți salariații lor sunt deasupra oricărei bănuieli. Și chiar dacă ar fi așa – toți patrioți și cinstiți – trîncănesc prea mult. Conducerea rareori își dă seama că, în general, oamenii sunt vanitoși și vor să-și dea importanță și de-abia așteaptă să se laude în fața primului venit cu slujba lui „extrem de secretă”, lăsînd să se înțeleagă cît de importante

sunt informațiile pe care le dețin. Stinse țigara în scrumieră. Ăștia sunt cei care trădează „accidental” secretele de stat, chiar dacă nici nu le-ar trece prin cap așa ceva. Știi cum se-ntîmplă... Persoana respectivă lucrează undeva în aparatul de stat și la un moment dat are o discuție în contradictoriu cu cineva care afirmă un lucru; la care, omul nostru ridică ironic din sprîncene, zîmbind compătitor, cu aerul că spune: „Ce naiv ești, domnul meu, și – dacă aș putea – aș avea multe de spus”, fără să-și dea seama că numai prin acest gen a trădat ceva ce poate fi folositor inamicului...

— Ai dreptate, Fredie. Ai foarte multă dreptate. Bellamy își bău paharul de whisky și se ridică. Noroc la cărți, ghinion în dragoste, cită el. Vreau să verific proverbul. Și, uitîndu-se în sala de joc: Ce se joacă astă-seară, Fredie?

— Ruletă. Iar Harcourt March vrea să facă un pocher. De altfel, vin și eu în cîteva minute.

Pe cînd se îndrepta spre ușă, Ferdie îl opri din drum.

— Un moment, Nicky.

Bellamy se opri, privindu-l zîmbind pe Mott, care începu, cam stingherit

— Știi, în legătură cu Carola. Sunt nebun după ea de luni de zile. Desigur că ea n-a știut nimic. Nu sunt omul care să fure iubita altuia. Dar, după cele întîmplăte în seara asta și după plecarea ta, am stat de vorbă cu ea și i-am mărturisit tot. Înțelege, nu?

Bellamy aprobă din cap, răspunzînd scurt:

— Da, știu.

— Nu cred că am prea multe șanse, dar se pare că nu-i sunt chiar indiferent. De fapt, spunea că, oricum, și-a dat seama de mult că voi nu aveți nimic comun. Se ridică și, întorcîndu-se cu spatele spre cămin, îl privi lung pe Bellamy cu mîinile în buzunare.

— Desigur că nu-i nimic stabilit, dar Carola mi-a dat a

înțelege că după un timp oarecare s-ar putea să ne logodim. Nu mi-a mers prea rău cu clubul și am intenția să-l vînd și să mă stabilesc undeva la țară.

După o pauză, continuă:

— Am crezut de datoria mea să-ți spun, Nicky. Cred că-i mai bine să știi.

Bellamy ridică din umeri.

— Mulțumesc, dragă. Îmi pare bine că mi-ai spus. Într-un fel e mai bine, pune definitiv punctul pe „i”. Suspină adînc: Ai un noroc chior, Ferdie! Noroc la cărți, ghinion în dragoste, rînji el. Și în cazul ăsta trebuie să sparg banca în noaptea asta.

Cînd intră în sala de joc, vreo opt-nouă persoane erau adunate în jurul mesei de ruletă. Carola juca și în fața ei stătea Iris Berington. Prin ușa deschisă ce dădea spre bar îl putea vedea pe Harcourt, care bea amărit, de unul singur.

În timp ce se apropia de masa de ruletă, Iris Berington își ridică ochii spre el și, cînd îi întîlni privirea, lăsa complice și cochet genele în jos.

Bellamy îi zîmbi.

Crupierul tocmai arunca bila. Era un tînăr înalt, palid și tuberculos pe care Ferdie îl pescuise dintr-unul din cluburile selecte din Mayfair. Arăta plictisit și obosit. Se adresă lui Bellamy:

— E trecut de douăsprezece și jumătate. Trebuie să plățiți o amendă de două lire, domnule Bellamy.

Bellamy se execută și miză o bancnotă de cinci lire pe negru, în timp ce crupierul aruncă bila și anunță că „nimic nu mai cade”.

Bila se opri pe negru. Luîndu-și banii, Bellamy se adresă Carolei, zîmbind malițios: „Noroc la cărți, ghinion în dragoste”. Carola îi răspunse cu un zîmbet rece, abia schițat.

În timp ce jucătorii, mizau din nou, Bellamy se îndreptă spre bar. Harcourt March era la al patrulea whisky cu sifon.

— Ce mai faci, Harcourt?

March îi zîmbi amar.

— Prost. Prost de tot. Banii parcă au intrat în pămînt. Urăsc războiul ăsta și pe deasupra mai am și rosături la degetele mici de la picioare. Mai e nevoie de altceva?

— Asta-i tot? Așteaptă să vezi cum e cînd ai bătăture!

Bellamy comandă barmanului un whisky cu sifon.

— Ce să spun, Nicky, te-ai dat strașnic în spectacol la Carola astă-seară, nu? N-au o părere prea bună despre tine. Ar fi trebuit să-l auzi pe bătrînul Renifrew, unchiul Carolei, enumerîndu-ți toate păcatele în fața unei asistențe selecte adunată într-un colț după plecarea ta. Ce să spun, știu că te îmbeți, nu glumă!

— Știu, zîmbi Bellamy. Am rupt-o cu clanul Everard. Ce să-i faci! Nu știi? „Cînd ești ciocan, lovește; cînd ești nicovală, rabdă.”

Harcourt răspunse morocănos:

— Femeile sunt niște draci împielîțați. Dacă n-ar fi femeile, ar mai putea omul să trăiască.

Bellamy continuă să zîmbească.

— Vrei să spui, de fapt, că dacă n-ar exista o anumită femeie, omul ar putea să se distreze al dracului de bine cu un vagon de femei. Ai o țigară, Harcourt?

March îi oferă o țigară din tabachera lui frumos ornată, punînd-o apoi la loc, în buzunar; cu același gest emfatic, spuse:

— Ciudată mai e și problema asta a femeilor! Cred că, într-o oarecare măsură, ai dreptate. Bărbații luptă din greu ca să cucerească o anumită femeie și, după ce au reușit, se gîndesc cu regret tot timpul, cît de bine s-ar distra cu o mulțime de alte femei dacă n-ar exista ea.

Bellamy suflă ușor un rotocol de fum.

— Ești înțelept ca Solomon, Harcourt, și ai nevoie de un păhărel.

După ce barmanul prepară un whisky mare, la semnul lui Bellamy acesta îi dădu paharul lui March, care începu să-l bea cu înghițituri scurte.

— Viața e așa cum ți-o alcătuiești singur, continuă Bellamy. Roma n-a fost clădită într-o singură zi. Vorba proverbului: „Cine se scoală de dimineață, departe ajunge”. Și continuă, rezemîndu-se de bar: Nenorocirea e, Harcourt, că viața ar fi admirabilă dacă toate lucrurile ar fi la locul lor. Dar nimic nu-i la locul său, niciodată evenimentele apar cu o regularitate care n-ar fi atît de supărătoare dacă băutura s-ar vinde pe gratis.

Harcourt aprobă din cap. Se clătina ușor pe picioare.

— Tu ești un filosof, Nicky, un adevărat filosof.

— Absolut, aprobă Bellamy. Sunt omul care știe întotdeauna să aștepte. „Cel ce știe să aștepte, cu timpul obține totul”. Toate lucrurile pe care nu le dorește nimeni! Și, scuturînd scrumul țigării: Nu viața-i de vină, ci oamenii, care nu-s niciodată mulțumiți cu ce au și vor mereu mai mult și dacă ceva e perfect construit, se grăbesc imediat să dărîme această perfecțiune. Buturuga mică răstoarnă carul mare. Zîmbi, amintindu-și de ceva. Mi-aduc aminte de un accident stupid care a dus la moartea unui om. În '32, cînd eram în Oklahoma, mă opream din cînd în cînd la un bufet mic din capătul orașului, plasat pe marginea șoselei naționale, proprietatea unui tip pe care-l chema Joe, un băiat bun.

Jos era nebun după o femeie care trecea pe la el seara să mănînce crenvurști și să bea cafea. Era o femeie din lumea bună și se distra grozav bătîndu-și joc de Joe, care se uita la ea cu niște ochi ca de taur îndrăgostit. Și arăta într-adevăr ca un taur.

Joe își bătuse mult capul ca să-și picteze o firmă pe care o

montase, la vedere, chiar în marginea șoselei și care glăsuia: „Bufetul Joe. Cele mai alese mâncăruri. Intrați cu curaj”.

Într-o noapte, trecînd prin fața bufetului închis, cucoanei i-a venit o idee grozavă. Cred că era cam pilită în seara aia. S-a întors în oraș, a angajat un pictor de firme cu care a revenit la bufetul lui Joe și l-a pus să adauge cîteva cuvintele pe firmă. A doua zi – era o zi mohorîtă – cînd vine să deschidă prăvălia, Joe își citește mașinal firma, și... ce să vadă? „Bufetul Joe. Cele mai alese mâncăruri. Intrați cu curaj. O să aveți nevoie!”

— Bună, comentă Harcourt. Și ce-a făcut Joe?

— S-a împușcat. Lui nu i s-a părut deloc nostimă ideea. Pentru el, a fost ultima picătură care a umplut paharul.

— Pariez, remarcă Harcourt, că ea s-a distrat foarte bine și că s-a considerat foarte deșteaptă cînd l-a împins pe nefericitul ăla la sinucidere. Dar, care-i morala? Pentru că povestea trebuie să aibă și o morală.

— Știu, răspunse Bellamy rece. M-am întrebat și eu adesea care a fost morala. Tu n-ar trebui să te plîngi de femei, Harcourt. Gîndește-te la femeia pe care ai dorit-o. Trebuie să cauți mult pînă să găsești o femeie ca Vanessa, care are toate calitățile: frumusețe, inteligență și înțelegere.

March înghiți în sec.

— Dar cunoaște ar dracului de bine bărbații... Privi în jur și, coborînd vocea, continuă în șoaptă. Mi-e greață de Vanessa. Și, imitîndu-l pe Bellamy: E frumoasă, inteligentă și înțelegătoare cu bărbații... Aiurea!

Își bău restul de whisky și bătu cu paharul în bar cerînd un altul.

Bellamy rîse domol.

— Bine, bine. Foarte bine. Oricum, trebuie să admiți că deși acum nu te mai dai în vînt după Vanessa ea îți lasă mîna liberă și nu face paradă de asta și nici nu clipește din ochi, cînd te afișezi în fața ei cu frumușica aia mititică, Berington.

— Absurd! De ce i-ar păsa că umblu cu Iris? Oricum, Iris e la fel ca toate. Nimic altceva decît o blestemată de femeiușcă ce vînează numai bani. Cu ea, totul e în regulă atîtă vreme cît ai bani; dacă nu, s-a isprăvit. M-am săturat pînă-n gît de toate femeile astea. Prefer să joc cărți și făcîndu-i cu ochiul lui Bellamy, se îndreptă gînditor spre sala de joc.

Ferdinand Mott, March și alți trei parteneri se lansară într-o partidă de pocher la trei lire sterline deschiderea, o miză foarte ridicată după părerea lui Bellamy, care urmărea partida de lîngă masa de ruletă. I se părea că de cîte ori se uita la Carola, ea căuta să-i evite privirea. Îi zîmbi pentru ultima oară. Dar ea nu-i răspunse și Bellamy se îndepărtă de masa de ruletă și se așeză ceva mai departe pe un scaun din spatele mesei de pocher. Cartea fusese pasată de cîteva ori și potul se ridicase la aproape cincizeci de lire sterline.

Harcourt deschise cu zece lire. Bellamy se ridică și apropiindu-se în spatele lui văzu că deschisese cu doi valeți. După ce schimbă trei cărți, nu-i intra nimic; totuși, Harcourt ceru zece lire...

Bellamy se întoarse, la locul său de unde putea să vadă, cu coada ochiului, cărțile lui Mott, care avea patru dame. Ceilalți trei parteneri aruncară cărțile și, cînd îi veni rîndul, Mott aruncă și el cartea. Harcourt arată deschiderea, doi valeți, și strînse potul care se ridicase la șaptezeci și cinci de lire.

Bellamy fluieră încetișor printre dinți. Se întreba de ce aruncase Mott cărțile cînd era practic, imposibil să piardă. Exista o singură explicație. Că îl lăsase în mod deliberat pe March să cîștige!

Bellamy se relaxă în scaunul său închizînd ochii. Părea că doarme. După o jumătate de oră se sculă și se duse din nou la masa de pocher.

March era congestionat la față. Cîștigase aproape două sute de lire sterline.

Bellamy se îndreaptă spre bar și, în drum, trecu pe lângă masa de ruletă. Prinzînd privirea lui Iris, îi făcu un semn aproape imperceptibil arătînd spre bar. Barmanul moțăia pe un scaun în dosul tejghelei. Bellamy îi comandă un whisky cu sifon. După un minut, intră și Iris Berington în bar, iar Bellamy i se adresează degajat:

— Iris, aș vrea să-ți arăt un tablou interesant. Hai să-l vezi.

Traversară împreună camera oprindu-se în fața unei acuarele.

Bellamy rosti încetîșor:

— Iris, trebuie să-ți vorbesc. Undeva unde să putem fi singuri. E într-adevăr foarte urgent.

Ea rîse ușor.

— Chiar așa de urgent, Nicky? Ei bine, eu plec acasă în cîteva minute. Acum e unu și jumătate. Așteaptă-mă acasă la mine, locuiesc în blocul Clarendon Mansions, pe Brook Street. Voi fi acolo la două fără un sfert. Ne întîlnim jos în hol.

— Mulțumesc.

Iris se întoarce în sala de joc, iar Bellamy în biroul lui Mott ca să-și ia paltonul și pălăria. Trecînd prin sala de joc observă că Iris juca din nou la ruletă și murmurînd un salut adresat tuturor, ieși din sală.

Merse pe jos vreo zece minute și apoi luă un taxi pînă în Brook Street. În mașină se tolăni relaxat pe pernă, obosit dar destul de mulțumit. Se gîndea la March.

CAPITOLUL 5. LUNI: IESE DIN SCENĂ CAROLA ȘI INTRĂ IRIS

Bellamy fuma o țigară în holul rece și pustiu al blocului Clarendon Mansions așteptînd-o pe Iris Berington.

Se gîndea la plăcerea ascunsă și satisfacția ce se reflecta pe fața lui Ferdie Mott cînd vorbea de logodna sa cu Carola. Bellamy rînji cinic. Încercă să și-l imagineze pe Ferdie după lichidarea clubului, în chip de moșier, făcînd eforturi să-și joace cît mai bine rolul. Și-l imagina plimbîndu-se pe cîmp într-un costum de călărie impecabil, purtînd cizme de cavalerie și o jachetă de vînătoare prea țipătoare și prea strînsă pe talie.

Gîndurile lui se întoarseră la partida de pocher. De ce îl lăsase Mott în mod intenționat pe March să cîștige cîteva sute de lire? Bellamy, care urmărise pe sub gene jocul, își dăduse seama că ceilalți trei parteneri nu contau prea mult. De cîte ori aceștia erau în joc, Mot juca normal, dar de cîte ori ieșeau din joc și cîștigarea potului urma să se decidă între el și March – care în momentul acela era foarte beat și destul de inconștient – Mott aruncase cartea, deși Bellamy știa că avea cărți mai bune.

Cînd se deschise ușa de la intrare se înfioră o clipă sub

rafala de vînt rece ce pătrundea în hol o dată cu intrarea lui Iris Berington înfășurată strîns în blană.

O privi dintr-o altă perspectivă, întrebîndu-se ce așteaptă ea, în fond, de la viață. Știa că nu e decît o demimondenă în goană după aur și gata să profite de orice situație. Aflase toate astea de la blonda care servea la barul Malayan Club, după al treilea pahar de șampanie. Dar ce-l interesa mai mult era legătura dintre Iris și Harcourt, chiar dacă această legătură se apropia de sfîrșit.

Se gîdea, de asemenea, la starea materială a lui March. Harcourt era un prost jucător și n-avea nicio profesie. Era adevărat că Vanessa avea venitul ei personal dar, ca în cazul tuturor, acesta scăzuse simțitor din cauza războiului. Era clar că ea nu nutrea nicio simpatie pentru Harcourt și nu putea fi deci dispusă să-l ajute bănește.

Așa stînd lucrurile, de unde proveneau banii pe care-i avusese din belșug și de ce, dacă afirmația chelneriței de la Malayan Club era adevărată, veniturile lui Harcourt încetaseră subit?

— Bună, Iris, e foarte frumos din partea ta să-ți bați capul cu necazurile mele la ora asta.

— Credeam că noaptea e timpul cel mai potrivit ca să-ți bați capul cu bărbații, răspunse Iris zîmbind răutăcios și cu subînțele. Hai să mergem sus; e groaznic de frig aici. Vocea lui Iris era caldă și plină de promisiuni.

Porniră spre ascensor. Nicky deschise și închise ușa și o dată intrați Iris apăsă pe butonul etajului trei spunînd:

— Despre ce-i vorba, Nicky? Oricum, nu pot fi decît două cauze.

Nicky ridică din sprîncene.

— Știam că ești deșteaptă, Iris, dar nici chiar așa, și adăugă zîmbind: Deci, nu pot exista decît două cauze?

Iris aprobă din cap zîbind și etalînd un șirag de dinți aproape perfecți.

Liftul se opri la etajul trei și, ieșind, Bellamy o urmă pe Iris de-a lungul coridorului. Întreaga atmosferă trăda luxul și Bellamy constată în treacăt că chiria trebuie să fi fost foarte mare.

Iris deschise ușa și intrară în apartament. Bellamy își lăsa paltonul și pălăria în hol și o urmă în salon. Camera era plăcută și bine mobilată; chiar prea bine mobilată; iar în cămin ardea un foc zdravăn.

— Ei bine, Iris, aș vrea să știu ce necaz mă paște, după părerea ta.

Iris își aruncă întîi, neglijent, haina de blană pe un scaun și scoțînd din bufet o sticlă de whisky, un sifon și două pahare, răspunse:

— Dragul meu, viața m-a învățat că bărbații au, invariabil, două motive principale de supărare: banii sau femeile și, cînd există cîte unul foarte ghinionist, poate suferi chiar din ambele motive.

Bellamy zîmbi larg.

— Cred că ambele cauze sunt strîns legate una de alta și că decurg chiar una din alta.

Îi aduse paharul și, ținîndu-l neglijent pe al ei, îl privi zîbind.

— Nu cred că ești tu omul care să sufere din ambele motive deodată, murmură ea. Nu te văd supărat din cauza unei femei, Nicky.

— Nu? De ce nu? ridică el mirat din sprîncene.

Iris traversă camera, așeză paharul pe placa șemineului, se întoarse la el și, luîndu-l în brațe, îl sărută lung, lipindu-se strîns de el. Apoi exclamă, slăbindu-l din strînsoare și strîmbînd jucăuș și satisfăcută din nas:

— Mi-am dorit sărutul ăsta din prima clipă când te-am văzut. Te amuză?

— Aș fi vrut să te fi cunoscut mai de mult, Iris, răspunse zîmbind Bellamy. Pe de altă parte, abia mi-ai spus că nu mă vezi suferind din cauza femeilor. Zîmbi și mai amuzat. Ei bine, se pare că de-acum încolo o să am mari neplăceri.

— Nu-ți face griji, Nicky. N-o să ai niciun fel de necazuri. Eu sunt dintre femeile din pricina cărora nu poți să ai neplăceri.

Bellamy sorbi din pahar, iar Iris se duse lîngă cămin, își luă paharul și i se adresă înclinîndu-se și ducînd paharul la buze:

— În sănătatea ta, Nicky, și... a mea!

La care Bellamy răspunse rîzînd:

— Tu trebuie să fii o femeie unică, Iris, dacă poți să afirmi că n-ai dat niciodată dureri de cap unui bărbat.

Iris se așeză picior peste picior într-un fotoliu mare, lîngă cămin. Avea picioare frumoase, cu glezne fine. Răspunse gînditoare:

— După cîte îmi amintesc, n-am făcut rău decît unui singur bărbat. Unul singur. Dar care a avut, într-adevăr, mult de suferit.

Bellamy trecu și el în partea cealaltă a căminului.

— Și dacă am să presupun că bărbatul acesta era domnul Berington, greșesc?

Iris aprobă din cap.

— Ai ghicit, murmură ea. Dar nici lui nu i-am făcut prea mult rău. N-am făcut decît să divorțez. Se pare că asta nu i-a făcut deloc plăcere.

— Aha, zîmbi Bellamy, ești, deci, și o mică vînătoare de pensii alimentare;

— Dacă vrei, Nicky. Dar un vînător prea puțin norocos, mi-e teamă că, într-o viață destul de agitată, căsătoria asta a fost cea mai mare greșeală. Și continuă, privindu-l cu un aer

răutăcios: Eram cam prea tânără cînd l-am luat pe Berington. Credeam că are mai mulți bani decît avea în realitate și din cauza asta pensia alimentară nu-i chiar așa cum ar trebui să fie.

— Trist, Iris, dar cred că, în ceea ce te privește, balta continuă să aibă destul pește.

— Crezi? Și, devenind brusc serioasă: Nu mă judeca greșit, Nicky. Ai impresia că nu sunt decît o femeie interesată dar, chiar dacă sunt, asta nu te poate afecta pe tine. Tu n-ai prea mulți de dat, nu? Și chiar dacă îmi place să fiu interesată, țin să te anunț, domnule, că există mai multe feluri de femei interesate.

Bellamy izbucni în rîs.

— Ești grozav de nostimă, Iris. Și foarte dulce. Se duse să-și ia o țigară de pe bufet și, revenind, îi spuse în treacăt: Cînd ai apărut pe ușă, în seara asta, arătai splendid și mi-a plăcut enorm felul cum vîntul îți înfășură rochia în jurul picioarelor. Ești plină de grație și cred că poți fi foarte atrăgătoare. Și, aplecîndu-se deasupra ei, o sărută pe vîrfurile nasului.

— Dacă întîmplător nu știi, gura e chiar dedesubt.

— Nu-mi distrage atenția, Iris. Aș vrea să terminăm problema. Mi-ai spus că există mai multe categorii de femei interesate. Aș vrea să știi în ce constă diferența și căreia dintre categorii îi aparții tu, Iris.

— Există o serie de femei ahtiate după bani, care nu-mi plac deloc. Acelea pentru care bărbatul nu reprezintă decît un fel de mină de aur și cînd găsesc un astfel de om, încep să sape cu zel ca să extragă insul respectiv, asta nu-mi place, pentru că nu-i deloc estetic.

— Da, înțeleg. Tu ești pretențioasă și ceri mult mai mult de la bărbatul ales. Terenul aurifer prospectat de tine trebuie să aibă și anumite atribute.

— Exact, în afară de aur vreau ca bărbatul să fie cel puțin interesant.

Bellamy zîmbi.

— Pot să mai beau un pahar?

— Poți avea tot ce vrei, Nicky, confirmă ea zîmbind. Și poate-mi dai și mie un păhăruț. Unul mic.

Bellamy aduse băuturile. Iris îl întrebă:

— Te mai interesează persoana mea acum, Nicky?

— Mai mult ca oricînd. Pentru că în calitatea ta de femeie interesată și pretențioasă sari peste cal cîteodată.

— Adică, domnule?

— Adică mă surprinde faptul că prospectînd aur în diferite concesiuni interesante te-ai apucat să-l extragi dintr-o mină ca Harcourt March. Și ridicînd ochii în tavan: Nu-mi pot închipui că există, privit din optica unei femei, un om mai insipid, păgubaș, neinteresat și groaznic de plictisitor ca Harcourt March.

Iris răspunse încet, privind la foc:

— Sunt de acord că Harcourt posedă toate „calitățile” astea. Dar a fost un caz special.

— A fost? ridică mirat Bellamy din sprîncene.

— Da, a fost! repetă ea rîzînd fermecător. Nu sunt atît de nebună ca să mă joc în același timp cu doi bărbați atît de diferiți ca temperament, caracter și aspect ca tine și Harcourt. Am terminat-o cu Harcourt.

— Și acum te joci cu mine, zîmbi cinic Bellamy. Mă faci să mă simt ca un vînat în bătaia puștii.

— Nu fii caraghios, Nicky! Cred că ești dintre puținii oameni din lume cu care nu te poți juca. Cred că n-am cunoscut niciodată un bărbat care să intuiască atît de repede o femeie.

— Ia uite! Acum am și instinct!

— Te cred că ai și încă al dracului de mult. Tu ești un om

mult mai deștept decît cred alții. M-am gîndit de multe ori la tine, întrebîndu-mă cum reușești să supraviețuiești și cum faci rost de bani.

Bellamy își luă un aer comic, speriat.

— Începe să-mi fie frică de tine, Iris.

— Nu-ți fie teamă, Nicky. Nu sunt prea curioasă. Nu întreb, totuși, de unde faci rost de bani.

— Atîta vreme cît am, zîmbi Bellamy.

— Nu asta mă interesează. Și se lăsă pe spate în fotoliu, punînd mîinile sub cap.

— Ești frumoasă, Iris. Mai ales cînd stai în poziția asta.

— Știu. Altfel n-aș sta așa.

Rîseră amîndoi.

— Poți să mă crezi, sau nu, Nicky, dar nu mă interesează nici cît negru sub unghie dacă ai sau nu bani. Îmi placi, Nicky. Ai ceva în tine care mă face să-mi pierd capul. Două lucruri mă atrag la tine.

— Care anume?

— În primul rînd că ești un bărbat foarte atrăgător și, în al doilea rînd, că instinctul meu de femeie îmi spune că ești nestatornic și teribil de periculos și femeilor le plac bărbații nestatornici și periculoși, chiar dacă ei nu recunosc că-s așa.

— Nu sunt periculos și nu fac nimănui niciun rău.

— Nu. Dar ești capabil de multe. Cînd am spus că ești periculos, am vrut să spun prin asta că ești tipul de bărbat de care o femeie ca mine se poate îndrăgosti nebunește.

— Poate. Dar cred că te poți înfrîna oricînd, draga mea. Nu-i așa?

— Poate că nu-i chiar așa de ușor, răspunse Iris tristă. Apropo, continuă ea, discuția asta atît de intimă ne-a îndepărtat de subiectul principal. Mi-ai spus că vrei să mă vezi urgent pentru ceva. Despre ce-i vorba?

Bellamy deveni serios.

— Uite ce-i, Iris. Cînd am vorbit cu tine aseară mi-am dat seama că aş putea avea neplăceri. Felul în care mi-ai vorbit pînă acum ar putea fi în avantajul meu sau, dimpotrivă, să-mi strice. Dă-mi voie să-ți dau un sfat. Dacă aş fi o femeie ca tine n-aş vrea să am prea mult de-a face cu un om ca mine. E ca și cînd ai amesteca sulf cu clorat de potasiu: explodează. Adevărul e că am nevoie de un alibi.

— Ce captivant! Cum s-ar zice, film de aventuri. Despre ce e vorba? Cred că e la mijloc o femeie. Dar poate că n-ar trebui să te întreb. De ce alibi ai nevoie, Nicky?

— Aseară ai plecat de la Carola cu cîteva minute înaintea mea. Unde ai fost?

— Parcă ai fi un anchetator, dragul meu. Ei bine, domnule, dacă vrei să știi, am venit acasă să-mi schimb rochia înainte de a mă duce la clubul lui Mott.

— Te-a văzut cineva venind încoace?

— Nu m-a văzut nimeni. Portarul era sus și am urcat singură cu liftul.

— Și te-ai dus apoi direct la club?

— Da. Am plecat de-aici pe la douăsprezece fără un sfert.

— Bine. Ai putea să spui, dacă aş avea neplăceri, că am fost la tine și-am băut ceva pe la unsprezece și douăzeci și că am rămas pînă la plecarea ta?

— De ce nu?! Și, stingîndu-și țigara, continuă: Totul pare foarte misterios. Am impresia că ai nevoie de ajutorul meu ca să nu fii citat ca martor suspectat de complicitate.

— Ceva în genul ăsta. Deci, mă interesează ajutorul tău. Să mă acoperi spunînd că am stat la tine de la unsprezece și un sfert pînă cînd ai plecat la clubul lui Mott.

— E-n regulă, Nicky. Am s-o fac cu plăcere. Și îl învălui prelung într-o privire caldă. Dar aștept o recompensă, încheie ea cu un zîmbet.

Bellamy zîmbi și el.

— Mă șantajezi, deci. Mă dau pe mîna ta. Dar te porți ca un stăpîn nemilos.

Iris se ridică în picioare.

— Ei bine, Nicky, dacă vrei să te pui în postura fetișcanei virgine de la țară, atunci pregătește-te de pe acum să-ți aperi fecioria. Totuși, prima mea cerere nu e prea greu de satisfăcut.

— Și care-i dorința?

— Vino mîine să luăm împreună masa de prînz, Nicky. Vreau să stăm de vorbă. Am să-ți ofer la masă homar și multă înțelegere feminină. Vii?

— Desigur, și încă din toată inima. Îmi place homarul, mor după înțelegerea femeilor. Nu mă pot sătura niciodată de ea.

Iris izbucni în rîs.

— Dacă pot pretinde că știu ceva despre tine, aș zice că ești prea clarvăzător și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai bea atîta. Ai făcut-o lată la serata Carolei.

Bellamy ieși în hol și Iris îl ajută să-și îmbrace paltonul.

— Mă întreb de ce țin toate femeile să mă aducă pe calea cea bună. Nu-i cinstit.

— Eu nu încerc să te cumințesc. Nici nu vreau să te schimb. Vreau numai să bei ceva mai puțin, asta-i tot. Și se ridică, pentru a fi sărutată.

— Noapte bună, Casanova. Vezi ce faci și nu întîrzia la masă.

Iris se întoarse în cameră și rămase încă multă vreme trează, privind gînditoare la foc.

BELLAMY MERGEA ÎNCET SPRE CASĂ. PLOAIA ÎNCETASE ȘI acum sufla un vînt tăios de la răsărit. Își ridică înfrigurat gulerul de astrahan al paltonului. Se gîndea la alibiul său și se

întreba dacă Iris Berington e suficient de tare ca să-și mențină declarația după ce o să afle ce s-a întâmplat în timpul când se presupunea că fusese la ea.

Se întreba, de asemenea, dacă se descoperise cadavrul Fredei Vanning. Probabil că da. Orice s-ar fi întâmplat, Philip Vanning se întorsese, desigur, pe la miezul nopții, pentru că rareori lucra mai târziu. Își spuse că telefonul care suna în momentul când ieșise din apartament era dat, probabil, de Vanning. Poate că telefonase mai întâi Carola și aflate că Freda n-a venit la petrecere, din cauza răcelii. Și când Freda nu-i răspunsese la telefon, Philip a vrut, probabil, să-și dea seama despre ce este vorba.

Se gândi apoi la Iris, care putea să reprezinte o problemă dificilă în viitorul apropiat. Nu era ea femeia naivă îndrăgostită subit, cu pasiune, de o cunoștință oarecare. Desigur că voia să facă o afacere. Și când o femeie ca Iris se îndrăgostea de un bărbat, se îndrăgostea de-a binelea și nu se lăsa cu una, cu două. Își imagina, probabil, că-l iubește sau era chiar îndrăgostită și ar fi fost în stare să facă un scandal monstru dacă și-ar fi dat seama că doar „o dusese cu preșul”.

Noaptea asta nu conta. Un sărut în plus sau în minus nu însemna nimic. Dar dacă ar fi continuat, și se părea că trebuie să facă așa din cauza alibiului, era obligat să joace cinstit sau cel puțin să-i dea ei impresia asta.

Se întreba, în același timp, de ce se hotărîse, la clubul lui Mott... să-i ceară ajutorul. O cunoștea prea puțin și risca foarte mult. Dacă-l lăsa în pană cu alibiul, lucrurile puteau să ia o întorsătură foarte urâtă, în caz că poliția nu descoperise între timp un alt suspect, cineva pe care împrejurările să-l acuze mai mult ca pe el.

Oftînd, dădu colțul în Piccadilly și se îndreptă spre Half Moon Street. Viața și moartea depindeau de niște fleacuri din astea. Dacă Freda nu i-ar fi cerut să vină în apartament pe

scara de serviciu, ar fi intrat, normal, prin faţă şi ar fi fost văzut de portar, şi atunci Bellamy ar fi putut da telefon îndată ce ar fi descoperit cadavrul Fredei şi totul ar fi fost în ordine.

Şi chiar în acest caz, îşi dădea seama că explicaţia lui ar fi fost şubredă, pentru că era foarte improbabil, dat fiind firea Fredei, ca ea să vrea să vadă urgent pe cineva la unsprezece noaptea.

Fără să vrea, Bellamy se trezi asociindu-l pe Harcourt March cu acest mister. Vanning îi spusese că March urma să ia un cocteil cu Freda şi să o conducă apoi la Carola. De ce descoperise Freda subit că e răcită şi că nu mai poate să vină la petrecere? Nu ştia că e răcită când îi telefonase, mai devreme, la birou lui Vanning?

Ce păţise Freda aseară? Ceva se întâmplase. Ceva îndeajuns de important ca să-i schimbe felul ei obişnuit de a fi şi, în loc să meargă la Carola, să-l cheme pe el, rugându-l să vină în cea mai mare taină şi cât mai repede posibil.

Să fi simţit ea pentru prima dată în viaţa ei rece şi impersonală că se află în pericol şi că e nevoie de cineva care s-o ocrotească? În acest caz, de ce nu-i telefonase lui Philip?

Credea că la întrebarea asta va izbuti să dea un răspuns. Nimic în lume n-ar fi putut-o determina pe Freda să-l deranjeze din lucru pe Vanning. Dacă ea crezuse că e o chestiune care necesită numai prezenţa unui bărbat şi nimic altceva, nu şi-ar fi deranjat soţul, iar Bellamy era exact omul pe care-l puteai chema oricând în ajutor, omul pe care femeile îl roagă totdeauna să le facă servicii. Era, într-adevăr, cel mai potrivit.

Coti în Half Moon Street şi scoase cu chiu, cu vai cheia de la intrare din buzunarul pantalonilor. Tocmai când se pregătea să bage cheia în broască, o siluetă se desprinsese din umbra intrării apartamentului vecin şi se opri lângă el. Omul îşi ţinea mâinile în buzunarele hainei de ploaie şi purta o gambetă

înclinată într-o parte. Era un tip voinic, între două vârste, cu ochi vii ce priveau dintr-o față rotundă cu o expresie blândă.

— Ce doriți, vă rog?

Omul scoase mîna din buzunar și-i înmîină lui Bellamy o legitimație din piele protejată cu o placă de celuloid. Bellamy aprinse lanterna și citi: era legitimația detectivului-inspector Meynell de la Brigada de criminaliști.

Bellamy îi înapoieie legitimația zîmbindu-i amabil.

— Dacă nu vă deranjez, aș vrea să stăm puțin de vorbă, domnule.

— Ce s-a întîmplat? Și își caută, mașinal, tabachera.

— E vorba de o crimă, domnule. A fost omorîță o doamnă, Freda Vanning, în Hyde Apartaments și suntem informați că v-a telefonat la domnișoara Everard în seara asta pe la unsprezece. Ne-am gîndit că ne-ați putea da unele informații folositoare.

— Dumnezeuule! Ce grozăvie! Sărmana Freda! Deschise ușa poftindu-l pe detectiv să intre: Mai bine poștește înăuntru, inspectore.

Îi făcu loc să treacă și în timp ce închidea ușa văzu mașina poliției, care trăgea fără zgomot în fața intrării.

Îl așteptaseră.

CAPITOLUL 6. LUNI: DEMASCAREA MINCINOSULUI

Bellamy își conduse oaspetele în salon, aprinse radiatorul electric și trase mai aproape un fotoliu invitându-l amabil pe detectiv.

— Ia loc, inspectore. Trebuie să fii foarte înghețat după atâta așteptare.

— Meseria noastră e foarte rece, domnule Bellamy, și pot afirma că prefer să lucrez vara.

— Vrei să bei ceva? întrebă Bellamy îndreptându-se spre bar.

— Nu, domnule, mulțumesc; nu beau în timpul serviciului.

Bellamy își prepară un whisky și, trăgând un alt fotoliu, se așează pe partea cealaltă a focului. Își sorbea încet whiskyul privindu-l curios, pe deasupra paharului, pe Meynell. Făcea impresia unui om zdravăn și nu prea deștept, dar în același timp își dădu seama că prima impresie putea fi greșită.

Erau foarte puțini detectivi-inspectorii proști la Scotland Yard și deși viața și preocupările lui Bellamy nu-l aduseseră în contact cu oamenii de la Brigada de criminaliști știa că poliția engleză e foarte eficientă. Cei din Brigada de criminaliști erau

niște tipi teribil de liniștiți, modești, amabili și foarte săritori. Și mai erau capabili și foarte tenaci. Nu amenințau, nu erau duri și nici nu aplicau, sub niciun fel de formă, așa-numitul „grad trei” la anchetă. Dar tenacitatea lor, felul minuțios cum examinau cel mai mic detaliu, întrebările aparent nevinovate dar bine calculate, constituiau o armă mai periculoasă decît „gradul trei”.

Bellamy își puse paharul pe placa șemineului și își aprinse o țigară oferind, în același timp, tabachera polițistului, care însă refuză dînd din cap.

— E groaznic, vorbi încet Bellamy. Eram prieten cu doamna Vanning și am lucrat în birourile soțului ei. Îmi pare rău de el. Ce ghinion timpit!

Detectivul aprobă din cap.

— E distrus, domnule. A fost, desigur, o lovitură groaznică pentru el. Am impresia că domnul Vanning e un tip tare, dar e cam greu să rezști cînd ți se spune din senin că soția ta a fost gîduită.

— Dumnezeu! exclamă Bellamy. Gîduită... Groaznic. Și totuși, pare aproape imposibil. Sunt sigur că doamna Vanning n-avea niciun dușman pe lumea asta. Nici n-ar fi putut avea. Nu era genul de femeie care să poată avea dușmani.

Detectivul-inspector întrebă liniștit:

— Ce fel de femeie era, domnule Bellamy?

Bellamy răspunse după un timp de tăcere:

— Există anumite tipuri de femei despre care nu ești prea surprins aflînd că au fost omorîte. Știi, desigur, la ce fel de femei mă refer, inspectore. Nu sunt neapărat din categoria infractorilor. Unele sunt chiar destul de cumsecade, dar au anumite defecte evidente sau chiar virtuți. Putem să ne imaginăm, de exemplu, că o femeie se poate lăsa – fără să-și dea seama, desigur – omorîta pentru că fost atît de drăguță

încît n-a putut spune „nu” la timp. Pot să-mi imaginez o femeie care poate fi „asasinabilă” pentru că – poate în felul ei inocent chiar – e prea curioasă sau prea geloasă. Fumă un timp în tăcere, apoi continuă. Orice femeie nefericită poate deveni o victimă posibilă cînd o persoană mai mult sau mai puțin normală, nefericită, încearcă să-și aline durerea. Dacă e femeie începe să-și caute consolarea în bărbați. Dacă-i bărbat, își caută firește salvarea în femei. E o formă normală de evadare. Dar Freda Vanning nu era așa. Nu era numai fericită, ci și deplin mulțumită. Nimeni n-ar fi putut s-o aibă la mîna cu ceva pe Freda. Și nici s-o amenințe. Era prea cinstită, prea dreaptă, prea stăpînă pe sine. Avea atîtea resurse în ea încît ar fi găsit oricînd mijlocul să scape din orice situație neplăcută ivită peste noapte. Avea cărțile pe care le iubea, un cămin fericit și o mie de prieteni la-ndemînă. Nu era femeia care să intre în angrenajele unei vieți care duce pînă la urmă la crimă. Nu era, pur și simplu, tipul ăsta de om.

Îl privi pe detectiv și începu să zîmbească. Iar Meynell se gîndi că, zîmbind, Bellamy seamănă cu un școlar ștrengar și asta îl surprinse cam neplăcut.

Bellamy continuă, cu o grimasă ironică:

— Conferința următoare va avea loc în amfiteatrul principal joia viitoare, cînd se va face și o colectă. Și dădu drumul, cu superioritate, unui colac de fum.

Meynell zîmbi muștrător.

— E curios, domnule, dar asta spun toți oamenii după asasinarea unui cunoscut de-al lor. Nimeni nu crede că un om oarecare – nu mă refer la escroci, trișori sau prostituate, ci la cei obișnuiți, normali – poate avea dușmani și totuși, din nefericire, are. Și, cu o expresie de amărăciune: Oricum, doamna Vanning a avut un dușman.

Bellamy negă clătînd din cap.

— Totuși, îmi vine foarte greu să cred că cineva ar fi vrut s-o omoare pe Freda Vanning. Și scuturînd scrumul țigării în cămin, continuă: Spune-mi, inspectore, ce s-a întîmplat?

Meynell, care-și ținuse pînă atunci gambeta în mînă, o așeză cu grijă pe podea, între picioare, și se lăsă pe speteaza fotoliului.

— Desigur, domnule, știm încă foarte puțin. Iată faptele. Se pare că doamna Vanning era încă în viață la ora unsprezece seara, pentru că l-a căutat la ora aceea pe soțul ei la birou și a vorbit cu secretara. Domnul Vanning, care era în alt birou, într-o clădire vecină, a intrat în birou tocmai cînd secretara închidea telefonul. Domnul Vanning n-a chemat-o imediat la telefon pentru că, la asigurarea secretarei că domnul Vanning îi va telefona îndată ce se va întoarce, doamna Vanning îi spusese că preferă să fie chemată la unsprezece și jumătate. Asta i s-a părut cam curios domnului Vanning. Nu înțelegea motivul.

Bellamy aprobă din cap.

— Trebuie să fi existat un motiv foarte puternic ca să nu vrea să fie chemată înainte de unsprezece și jumătate.

— Exact, domnule. Așa m-am gîndit și eu. Face impresia că doamna Vanning aștepta pe cineva între unsprezece și unsprezece și jumătate. Așa ar fi putut să fie, deși putea să aibă foarte bine și un alt motiv.

Bellamy ridică întrebător dintr-o sprînceană.

— La unsprezece și treizeci, continuă Meynell, domnul Vanning, care-și terminase lucrul la ora aceea, a rugat-o pe secretară să-i dea legătura cu doamna Vanning. Există un fir direct între biroul său și casă – telefonul e în salon – și desigur că secretara s-a folosit de această linie. Telefonul a sunat, dar n-a răspuns nimeni. Așa că, după un timp, s-a folosit de legătura obișnuită cu Hyde Apartments prin centrala de la poartă. Portarul de noapte i-a dat legătura – telefonul ăsta e în

dormitor – dar nici de data asta n-a răspuns nimeni. Îngrijorat, domnul Vanning l-a rugat pe portar să urce sus și să vadă despre ce-i vorba. Portarul s-a dus și, după ce a intrat în apartament cu cheia de rezervă, a găsit-o pe doamna Vanning întinsă pe pat, strangulată.

Bellamy ridică iar dintr-o sprânceană.

— Se pare că aștepta pe cineva între unsprezece și unsprezece jumătate, inspectore, murmură el, și se pare de asemenea că acel cineva nu s-a purtat frumos cu ea.

— Deloc, aprobă Meynell.

Bellamy aruncă chiștocul țigării în cămin și aprinse alta, ultima, apoi adăugă pe un ton neutru:

— Și care-i rolul meu în toată afacerea asta?

— În realitate, domnule, n-aveți niciun amestec în cazul respectiv, dar ne-am gândit că s-ar putea să știți ceva. După ce a descoperit cadavrul doamnei Vanning, portarul de noapte l-a chemat pe soțul ei la birou și l-a rugat să vină imediat, pentru că se întâmplase o nenorocire. Apoi a telefonat la 991; serviciul nostru de informații a recepționat apelul și m-am dus imediat acolo.

— Și n-ai nicio idee, inspectore?

— Nu încă, domnule. Fotografii și cei ce se ocupă de amprente nu și-au terminat încă treaba. S-ar putea să obținem câteva indicii... Adevărul e că, după ce l-am întâlnit pe domnul Vanning și și-a mai revenit din șocul primit, mi-a spus că înțelesese dintr-o conversație telefonică anterioară cu doamna Vanning, că aceasta urma să se ducă la o serată dată de o anumită domnișoară Carola Everard. Se pare că s-a răzgândit și nu s-a mai dus. Am pornit la domnișoara Everard, gândindu-mă că poate doamna Vanning a dat un telefon acolo. Am vrut să verific totul cât mai amănunțit, oricât de mici ar fi fost șansele. Ajuns acolo, valetul mi-a spus că, imediat după unsprezece, doamna Vanning a telefonat cerînd să vorbească

cu dumneavoastră. M-am gîndit, domnule, conchise el scuzîndu-se, că ne-ați putea spune ceva ce ne-ar fi de folos.

— Aș fi vrut și eu. Doamna Vanning mi-a telefonat într-adevăr, și ora indicată e aproximativ corectă. Era, cred, imediat după unsprezece. Mi-a spus că e răcită și că nu poate veni la serată, rugîndu-mă în același timp să o scuz față de domnișoara Everard, care e logodnica mea. Am transmis mesajul doamnei Vanning înainte de a pleca.

— Sigur, răspunse încet Meynell. Bănuiesc că n-ați mai văzut-o pe doamna Vanning după ce ați plecat?

Bellamy ridică surprins din sprîncene.

— De ce aș fi văzut-o? Și, după un moment de ezitare: Știu, desigur, inspectore, că trebuie să verifici totul și că telefonul primit de mine de la Freda Vanning la serata domnișoarei Everard te obligă să controlezi tot ce am făcut, mai ales că ea trebuie să-mi fi telefonat aproape imediat după ce-a vorbit cu biroul lui Vanning. Apoi, pe un ton confidențial: Vreau să fiu corect cu dumneata, inspectore. Și ridicînd din umeri, continuă: De altfel sunt obligat să fiu. Dar sper că tot ce am să vă spun va rămîne absolut numai între noi. Zîmbi jenat și continuă ezitînd: Vezi dumneata, inspectore, e vorba despre o altă femeie.

Meynell zîmbi înțelegător.

— Ei bine, domnule, meseria noastră ne cere să ne îndeplinim cu succes misiunile, dar fără a-i crea nimănui neplăceri. Nu vrem nimic altceva decît să descoperim cine a ucis-o pe doamna Vanning. Nu pot face, desigur, niciun fel de promisiune, dar puteți să mă credeți că Scotland Yard-ul n-are interes să difuzeze informații despre o femeie atîta vreme cît acest lucru nu e, oficial, necesar.

Bellamy aprobă din cap.

— Desigur! Dar partea proastă e că am fost logodnicul domnișoarei Everard pînă în seara asta, cînd ea a rupt

logodna. Ca să fiu cinstit, m-am dus cam amețit la serată și, din cauza asta, ne-am certat. Desigur că, zîmbi amar Bellamy, nu mi-a făcut prea mare plăcere. În plus, am mai băut cîteva pahare de whisky și cred că asta, fiind ultima picătură, a rupt logodna. Cînd am plecat, m-am întîlnit cu o prietenă.

Meynell dădu din cap aprobator.

— Cred că înțeleg foarte bine, domnule. E exact ceea ce ar fi făcut orice bărbat. Pariez că nu vă simțeați prea bine. Domnișoara Everard e o femeie foarte frumoasă, adăugă el evaziv. Și, după un moment: Vedeți... în fine... scuzați-mă! Dar cum se numește doamna cu care v-ați întîlnit? Nu vă supărați, dar trebuie să verificăm, să ne facem datoria.

— Desigur. E vorba de doamna Iris Berington. Locuiește la etajul doi în blocul Clarendon, pe Brook Street. Și, după un moment ele gîndire, adăugă: N-aș putea să vă spun precis, dar cred că aș izbuti să reconstitui faptele. Doamna Vanning mi-a telefonat la Carola pe la unsprezece și trei, patru minute. Se pare că am plecat pe la unsprezece și cinci și m-am îndreptat spre blocul Clarendon mergînd repede din cauza frigului. Cred că mi-au trebuit zece-cincisprezece minute și cred că am ajuns acolo între unsprezece și zece, unsprezece și un sfert.

Detectivul aprobă din cap.

— Înțeleg. Și bănuiesc că nu v-ați întîlnit cu doamna Vanning între timp? Că n-ați văzut-o în niciun fel după ce ați plecat de la serată?

— Dumnezeuule! Sigur că nu! răspunse Bellamy surprins. Cum aș fi putut s-o întîlnesc? Doar știți că l-a rugat pe Vanning să nu-i telefoneze înainte de unsprezece jumătate, pentru că aștepta pe cineva. De ce ar fi ieșit undeva?

— Iată un punct foarte interesant. Există un fapt care trebuie luat în considerație, domnule, și cred că veți fi de acord că-i ceva cam ciudat. V-am mai spus că există două

telefoane în apartamentul lui Vanning. Linia particulară, care face legătura directă cu biroul, și cealaltă, care trece prin centrala din biroul portarului. Ei bine, doamna Vanning n-a folosit niciuna din linii cînd l-a chemat pe soțul ei la ora unsprezece. De obicei, cînd voia să vorbească cu el la birou se folosea de linia directă. Ceea ce, de data asta, n-a făcut și nici de linia cealaltă nu s-a folosit, pentru că portarul de noapte, care a intrat de serviciu la unsprezece fără un sfert, ne-a spus că nu a vorbit nimeni pe circuitul care trecea prin centrală. Deci n-ar fi putut să-l folosească fără ca portarul să știe.

Bellamy aprobă din cap.

— Așadar, a ieșit din casă ca să telefoneze?

— Exact, domnule. Probabil că a ieșit din casă și în privința asta avem o ipoteză. Există și o intrare de serviciu, iar ușa nu era încuiată cu cheia. La intrarea în pasajul care duce la scara de serviciu există o cabină telefonică. După părerea mea, din motive pe care nu le cunosc doamna Vanning a ieșit și a vorbit de la acest telefon întîi, cu soțul dînzei, apoi cu dumneavoastră. Știu de la portar că niciunul dintre cele două telefoane n-a fost dat prin centrală și mai știm, de asemenea, de la secretara domnului Vanning, că nu s-a folosit de linia directă. Așa că trebuie să fi ieșit afară și că a fost imediat după aceea omorîta... Cel puțin așa cred eu.

— Și ce te face să crezi asta?

— Pentru că era îmbrăcată cu blana, domnule. A fost omorîta înainte de a se fi dezbrăcat, iar pălăria era acolo unde o aruncase pe noptiera din dormitor. Nu putea să stea cu blana pe ea în dormitor, pentru că era foarte cald acolo. Desigur că ar fi putut fi asasinată de un individ oarecare, intrat în apartament în timp ce doamna Vanning vorbea din cabina telefonică de la capătul pasajului. Ar fi putut s-o vadă ieșind pe ușa de serviciu și ducîndu-se la cabina telefonică și ar fi putut ușor să urce pe scara de serviciu pînă la etajul doi.

În speranța că ar putea ciupi ceva și ar putea descoperi că ușa de la apartamentul lui Vanning e deschisă. Se poate presupune că, intrînd, a fost surprins de doamna Vanning și a omorît-o. Bineînțeles, asta nu e decît o teorie. Toate astea s-ar fi putut întîmpla.

Bellamy aprobă.

— Dar nu pui prea mare bază pe teoria asta, nu?

— Ca să fiu cinstit, domnule, nu. Aș vrea să știu de ce a fost doamna Vanning obligată să iasă din casă pentru ca să-i telefoneze soțului ei și dumneavoastră? Asta-i ceea ce aș vrea să știu și, din păcate, probabil că n-am să știu niciodată, pentru că doamna Vanning nu ne mai poate spune nimic. Zîmbi destul de trist. Totuși, vreți să-mi spuneți și povestea dumneavoastră, domnule?

— Am discutat, la un pahar, cu doamna Berington la ea acasă. Fusese și ea la serată și plecase cu puțin înaintea mea ca să-și schimbe rochia înainte de a se duce la un club. Am stat de vorbă vreo zece, douăsprezece minute și am plecat împreună. Ea s-a dus la clubul lui Mott, iar eu m-am întors aici, acasă. Mă simțeam foarte descumpănit și destul de nefericit. Mă obseda ideea că m-am făcut de rîs la Carola. Pînă la urmă, m-am hotărît să mă duc și eu la clubul lui Mott și să mă întorc cu doamna Berington. Mă simțeam prea singur. Așa că am luat un taxi și m-am dus la Mott.

— Și v-ați întors cu doamna Berington?

— Nu. Nu împreună cu ea. Ar fi fost o prostie. Vezi dumneata, erau prea mulți oameni acolo care ne cunoșteau. Așa că am plecat primul și am așteptat-o la blocul Clarendon, iar ea a venit după mine.

— Înțeleg, domnule, și e frumos din partea dumneavoastră că ați fost atît de cinstit. E inutil să vă spun că tot ceea ce mi-ați spus rămîne strict confidențial.

Bellamy zîmbi recunoscător.

— Mă bucură. În fond, doamnei Berington nu i-ar face plăcere.

— Exact, îl întrerupse Meynell. Bineînțeles, nu vrea ca toată lumea să știe că ați vizitat-o. Dar cred că nu trebuie să vă faceți griji din cauza asta, domnule Bellamy.

Meynell începu să-și tragă pe mâini o pereche de mănuși vechi.

Bellamy își deschise tabachera. Era goală. În timp ce o închidea, Meynell o scoase pe a sa, o tabacheră veche de argint.

— Serviți una de la mine, domnule. Sunt aceeași marcă.

Îi întinse tabachera lui Bellamy, care-și luă o țigară. Meynell se ridică să plece.

— Desigur că n-aveți niciun fel de idee asupra acestei crime, domnule? Cineva care să fi avut interesul să scape de doamna Vanning, de exemplu? Adică cineva pe care ea îl cunoștea foarte bine. Cineva care, cunoscînd-o suficient de bine, să-i fi telefonat mai devreme – s-au dat destule telefoane, dar nu i-am putut identifica pe cei care au telefonat – și care să-i fi dat o întâlnire în oraș?

Bellamy negă din cap.

— Cunoștea multă lume. Dar nu știu pe nimeni care ar fi vrut s-o ucidă. Era o femeie sigură pe ea și fericită în căsnicie. Își iubea foarte mult soțul și nu cred că era femeia care ar fi putut avea o aventură. Am spus nu cred, pentru că dumneata, inspectore, știi la fel de bine ca și mine că poți cunoaște o femeie ani de zile și să n-o cunoști, totuși, cu adevărat, mai ales cînd e vorba de dragoste.

Detectivul aprobă dînd din cap, își luă pălăria și se ridică în picioare.

— Aveți perfectă dreptate, domnule. Și oftă: Am impresia că afacerea asta are să fie afurisit de grea. Ca polițist am fost învățat

— încă de pe vremea cînd îmi făceam cei patru ani de stagiu pe stradă — să caut un mobil. Și nu cred că am dat vreodată peste un caz ca ăsta, în care să nu existe niciun fel de mobil, măcar aparent. Meynell se îndreaptă spre ușă. Noapte bună, domnule, și mulțumesc. Îmi pare rău că v-am reținut atîta vreme la ora asta.

— Nu face nimic, inspectore.

Își conduse oaspetele pînă jos la intrare și rămase în cadrul ușii pînă ce mașina poliției plecă. Apoi închise încet ușa și se întoarse în casă.

Se opri un timp privind lumina focului. Apoi, luînd din dormitor cartea de telefon, formă numărul blocului Clarendon și rugă portarul de noapte să-i dea legătura cu doamna Berington. Portarul îi spuse, însă, că are și număr direct și după ce i-l dădu, Bellamy telefonă din nou, fără să primească însă vreun răspuns.

Puse la loc receptorul în furcă și rămase așa privind zîmbitor aparatul. Deci, Iris ieșise în oraș.

Bellamy bănuia chiar unde se dusesese.

Se întoarse în salon și stătu îndelung, proptit cu mîinile de placa șemineului, privind la foc și reflectînd adînc.

Se gîdea la Iris Berington, la Harcourt March și la inspectorul Meynell. Detectivul fusese foarte cîstit în toată povestea asta. Prea cîstit. Bellamy știa destule despre Brigada de criminalistică să-și dea seama că aceștia n-ar discuta toate ipotezele posibile, într-un caz de asasinat, cu oameni dubioși ca el, fără să aibă un motiv.

Scoase din buzunarul pantalonilor chiștocul rămas de la țigara pe care-o luase de la Harcourt March, la clubul lui Mott.

Îl privi din nou lung. Purta încă marca: „Etat Maroc”, un sort de țigări fabricate dintr-un amestec de tutun turcesc și cipriot foarte rar. Era țigara favorită a lui March.

Bellamy scoase din biroul din colț un plic, puse chiștocul înăuntru și-l încuie într-un sertar. Apoi plecă să se culce.

DETECTIVUL-INSPECTOR MEYNELL OPRI MAȘINA POLIȚIEI ÎN Cannon Row, se dădu jos, îi spuse șoferului că e liber pe ziua de azi și traversă încet curtea Scotland Yard-ului.

În drum spre biroul său privi încruntat la ceas. Era patru și jumătate. Se gîndea că viața unui ofițer de poliție nu este în fond un drum pavat cu trandafiri și că, oricum, va avea de furcă cu afacerea asta.

Ca majoritatea anchetatorilor, Meynell era cel mai fericit atunci cînd cerceta un caz în care exista un mobil mai mult sau mai puțin clar. Ajunsesse, vag, la concluzia că asasinatul doamnei Freda Vanning avea poate să fie un alt „caz nerezolvat”. Nu-și dădea prea bine seama de ce gîndea așa, totuși nu-și putea alunga acest gînd și i se părea un ghinion că i se dăduse pe mîna un astfel de caz.

Meynell intră în birou. Grees, adjunctul, care „făcea bucătăria” pentru Meynell, stătea la biroul său și căska de-i trosneau fălcile.

Meynell se opri în fața propriului birou și își scoase tabachera cu mîna încă înmănușată.

— Ceva nou?

Greers dădu aprobator din cap.

— Au dezvoltat fotografiile și au găsit o mulțime de amprente, domnule Meynell. V-am așteptat. M-am gîndit că poate vreți să le vedeți chiar în noaptea asta.

Meynell se scotoci în buzunarul vestonului și scoase o bastistă curată în care înfășură tabachera.

— Du-o jos, Greers, și roagă-i să compare amprentele astea cu cele găsite la locul crimei. Ampreentele de pe tabachera asta aparțin toate domnului Nicholas Bellamy. Am

șters tabachera bine și apoi i-am oferit o țigară... vechea șmecherie.

Greers îi luă tabachera din mână.

— Am să aștept, Greers. Spune-le celor de la laborator să mă cheme după ce-au terminat verificarea.

Adjunctul ieși din birou.

Meynell își scoase pălăria și paltonul, își aprinse luleaua și, așezându-se la birou, începu să fumeze așteptând cu răbdare.

CAPITOLUL 7. MARȚI: ADEVĂRUL ȘI NUMAI ADEVĂRUL

Era unsprezece dimineața când femeia de serviciu îl trezi din somn pe Bellamy. Acesta se ridică între perne și își bău ceaiul citind prima pagină a ziarului de dimineață.

Se sculă din pat și se duse la fereastră privind în Half Moon Street. Era o zi rece și însorită. Lui Bellamy îi era cam frig în pijamaua de mătase roșie. Se întoarse și se așează pe marginea patului rămânând adâncit în gânduri vreo cinci minute. Apoi se duse la șifonier și îl deschise. Înăuntru se înșira, pe umerașe, o colecție stranie de costume. Cele din stînga erau noi și bine croite. Și cu cît avansau spre dreapta își pierdeau din calitate și croială. Iar ultimele erau vechi și ponosite.

Bellamy căscă și alese un costum cu dungi subțiri, îl aruncă pe pat și, luînd receptorul, formă numărul Carolei.

— Bună dimineața, iubito. Cred că mă urăști de moarte! Ce secătură pot să fiu! Nu-i așa că mă ierți?

Vocea îi suna rugătoare.

— Ești oribil, Nicky! Tocmai stăteam de vorbă cu mătușa mea și-mi spunea ce om imposibil ești și mă felicita că am scăpat de tine. Dar i-am spus că am să te mai accept în

preajma mea în chip de motan împlînzit. Știi că există în tine anumite lucruri foarte drăguțe.

— Știu. Cîteodată reușesc și eu să mă plac un pic. Dar sunt sigur, cu certitudine, de un singur lucru: că prefer să fiu un motan împlînzit în preajma ta decît favoritul reginei din Sabba. Pot să te mai văd, sau ai de gînd să mă excluzi din tagma vînătorilor de fiare sălbatice? Cred că asta-i soarta aspiranților concediați!

— Poți să mă vezi, dar n-aș vrea să-ți iei nasul la purtare. Îmi plac prea mult leii și probabil că tu ai reuși să găsești un sistem oarecare să-i înșeli. Totuși, am să fiu la Buttery Berkley, la ora douăsprezece. Mă întîlnesc acolo cu Vanessa la un cocteil. Dacă vei fi și tu întîmplător pe-acolo...

— Te cred că am să fiu, și încă cum. Am un costum nou și am să încep o viață nouă și ce viață! Nici nu-ți trece prin gînd!

— Bine, bine, Nicky. Vezi ce faci.

Bellamy întrebă blînd:

— Carola, simți într-adevăr ceva pentru Ferdie Mott? Sunt sigur că nu poți fi îndrăgostită de manechinul ăla. Ce spui?

Vocea ei era foarte afectată cînd îi răspunse:

— Vedeți-vă de treburile dumneavoastră, domnule Bellamy, și nu vă mai ocupați de ale mele. Dacă nu, adio cocteiluri băute împreună. La revedere!

Și închise telefonul.

Bellamy își aprinse o țigară și începu să danseze prin cameră, oprindu-se numai cînd își dădu seama că îi înghețaseră picioarele.

LA ORA DOUĂSPREZECE FIX BELLAMY INTRĂ ÎN BUTTERY Berkeley. Carola și Vanessa stăteau la o masă într-un colț. În

timp ce se îndrepta spre ele, se gîdea că nu văzuse niciodată o pereche mai frumoasă de femei. Vanessa purta o haină din picioare de astrahan și o pălărieuță asortată. Părul ei negru era frumos pieptănat și ochii îi străluceau.

— Bună-dimineața, fetelor. Am o afacere grozavă pentru voi în dimineața asta. Ciorapi de mătase indeșirabili, de numai doi șilingi perechea, plus o pereche de jartiere gratis la fiecare pereche cu condiția ca să fie puse de vânzător.

Vanessa rîse arătîndu-și dinții foarte albi.

— Ești nebun, Nicky.

— Bună-dimineața, Nicky, îl întîmpină Carola. Credeam că ai venit să-ți ceri umil scuze și cînd colo te văd foarte mulțumit.

Bellamy se așeză, chemă chelnerul și se adresă Carolei cu o nutră spășită:

— Uite ce-i, iubito. Nu mai vorbi de asta. Sunt un tip imposibil și nu-ți poți imagina cît de rușinat mă simt pentru tot ce-am făcut aseară. Și, uitîndu-se spre Vanessa: Tu mă înțelegi, nu? Trebuie să mă înțelegi. Știi foarte bine că te ador din prima clipă cînd te-am văzut. Sunt înnebunit după formele tale.

Vanessa îi răspunse zîmbind:

— Spune-mi un lucru, Nicky. Ai întîlnit vreodată o femeie căreia să nu-i faci curte?

— Absolut sigur nu, interveni Carola. Deși, Nicky e cel mai prost curtezan din lume. Nu cred că a întîlnit vreodată o femeie – indiferent ce femeie – fără să nu-i spună că o iubește.

— Adevărat, Nicky? întrebă Vanessa. Dacă-i așa, cred că te-ai izbit de un număr imens de refuzuri.

— Așa e. Dar am avut și mult succes și, cîntărind bine, cred că balanța înclină în favoarea mea. Sunt un tip atrăgător... prin constituție, adăugă el gînditor.

Vanessa se uită la Carola spunînd:

— Am impresia că e cam obraznic, nu? Și nu-mi pot da seama ce-ai putut găsi la el.

— Nici eu. Cred că am făcut-o din milă, pentru că de fapt e pe jumătate nebun.

Bellamy răspunse:

— Detest compătimirea și în plus, sunt un om splendid și toate femeile simt automat cât sunt de bun.

Vanessa ridică disperată brațele, exclamînd:

— Dumnezeuule!

Chelnerul aduse cocteilurile iar Bellamy își continuă vorbăria:

— Aseară am cîștigat cinci lire. Am fost prost că n-am mai jucat. Cred că aș fi cîștigat o grămadă de bani.

— De ce? întrebă Carola.

— Cînd ai ghinion în dragoste, ai noroc la cărți, explică Bellamy cu un zîmbet trist. În mod normal, fiindcă m-ai părăsit aseară, Carola, și pe deasupra ai mai și rupt logodna, ar fi trebuit să cîștig o avere. În schimb, am băut niște whisky cu Harcourt și m-am mulțumit să-l privesc cîștigînd pe el. Poate n-ai să crezi, Vanessa, dar bătrînul tău a ciupit ceva bani aseară.

— Într-adevăr? Oricum, tot nu-mi pasă.

— Mai interesant e că majoritatea banilor i-a cîștigat de la Ferdie și credeam că Ferdie știe să joace pocher.

Vanessa strînse disprețuitor din buze.

— Nu știu dacă Ferdie e sau nu un jucător bun, dar știu precis că Harcourt joacă foarte prost. De altfel Harcourt nu-i bun, în general, de nimic.

Carola interveni împăciuitoare:

— Vanessa, am impresia că ești cam dură cu Harcourt.

Vanessa îi privi prelung pe rînd, iar ochii ei frumoși, cenușii, erau foarte duri.

— Crezi că nu merită, Carola? Apoi, consultîndu-și ceasul:

E douăsprezece și un sfert și trebuie să plec. Sunt invitată la masă. Vă las. Ce-ar fi să vă împăcați?

Bellamy se sculă o dată cu Vanessa.

— Și nu uitați, adăugă ea, că puteți fi foarte buni prieteni chiar și nelogodiți.

— E-n regulă, amice. Du-te direct acasă și fii atentă.

Vanessa o salută din cap pe Carola.

— La revedere, draga mea. Nicky, ești un prost.

Și ieși.

Bellamy se așeză și își bău paharul cu whisky adresându-se apoi Carolei:

— Ai observat, scumpa mea, pictura aceea splendidă pe care au agățat-o în pasajul ce duce în restaurant?

— Nu. De ce?

— Aș vrea s-o vezi. E minunată. Haide.

Și se sculă în picioare. Dînd din umeri nedumerită, Carola îl urmă. Bellamy o conduse traversînd braseria în pasajul ce ducea spre restaurant și care era pustiu; se opri la mijloc și privi atent o pată pe perete.

— Așa că-i frumos tabloul, draga mea?

— Nu fi măgar, Nicky, nu vezi că nu există niciun fel de tablou?

— Ce tot îndrugi acolo? se miră Bellamy. Trebuie să fii nebună!

Cînd Carola se-ntoarse întrebător spre el, Bellamy o strînse în brațe iar ea nu se zbatu deloc, în timp ce o săruta îndelung. Cînd îi dădu drumul, Carola îl admonesta încetișor.

— Nebun. Nebun de-a binelea!

Bellamy îi răspunse cu un zîmbet cinic.

— Pariez că n-ai să-i spui nimic lui Ferdie, iubito. Hai să mai bem un cocteil. Pe urmă trebuie să plec. Sunt invitat la masă la o doamnă.

Se întoarseră în braserie. Abia se reaşezaseră, când Carola observă:

— Ia uite-te, Nicky. Se-ntoarce Vanessa!

Bellamy se răsuci pe scaun. Vanessa tocmai intra pe uşă cu un ziar în mână şi părea foarte tulburată. Se îndreptă direct spre masa lor şi se prăbuşi pe-un scaun exclamînd:

— Doamne! Ce grozăvie! Freda a fost asasinată.

Şi întinse pe masă ediţia de prînz a lui Evening News. Bellamy observă dintr-o privire articolul.

Se priviră stupefiaţi, iar Bellamy exclamă:

— E imposibil! Nu, nu pot să cred aşa ceva! Şi aruncîndu-i o privire rapidă Carolei, continuă: Sărmanul Philip! O să-l dea gata. Mă întreb cine ar fi putut să facă una ca asta?!

Vanessa aprobă maşinal din cap.

— Mă duc acasă; mă simt groaznic. E ceva îngrozitor. Ceva m-a îndemnat să cumpăr ziarul şi cînd am văzut titlul în prima pagină aproape că am leşinat.

Bellamy interveni.

— Cred că ar trebui să mai luăm un rînd, ca să ne venim în fire.

— Nu, se opuse Carola. Vanessa nu se simte bine şi am s-o conduc acasă. Mi-am parcat maşina chiar după colţ.

— La revedere, Nicky.

Bellamy se ridică în picioare.

— La revedere.

Privi după cele două femei ce plecau şi mai comandă un cocteil.

BELLAMY SE ÎNDREPTA GÎNDITOR, MERGÎND ÎNCET, CĂTRE Clarendon Mansions. Se întreba dacă Iris Berington citise ziarele de prînz şi dacă aflate de asasinarea Fredei. Oricum,

chiar dacă nu văzuse ziarele, se gîndea el, se găsisese probabil, cineva care să-i telefoneze noutatea.

Așa stînd lucrurile, Iris își va da repede seama că alibiul pe care acceptase să-l creeze lui Bellamy noaptea trecută acoperea exact perioada de timp în care fusese, probabil, comisă crima. Asta o să-i sară imediat în ochi. Ea își va da seama că nu se pune problema să-l scutească de a fi luat ca martor sau de vreo încurcătură cu o femeie. Era vorba de o crimă și, așa stînd lucrurile, va fi silită să-i spună lui Bellamy că nu-l mai poate acoperi.

Traversînd Berkeley Square, Bellamy își dădu seama că Iris nu-i va mai sprijini alibiul. Era o femeie interesată și chiar dacă se arătase a fi drăguță, tot interesul rămînea profesia ei de bază. Își dădea seama că pensia alimentară pe care o primea de la soțul ei era mică și că trebuia să aibă pe cineva care să-i plătească întreținerea.

Avînd o situație materială atît de nesigură, nu-și putea permite să aibă încurcături cu poliția. Femeile din categoria lui Iris nu-și puteau permite niciodată asta. Nu se simțeau în siguranță decît atîta vreme cît legăturile lor nu erau de domeniul public. Și nu le plăcea să fie amestecate în afaceri criminale. Se întreba cum se va scuza că nu-l mai poate ajuta. Și dacă știa că întrevederea lor va fi interesantă, scuza pe care o va invoca ea va fi și mai interesantă.

Iris îl primi zîmbitor. Scăldat în lumina zilei, apartamentul era și mai frumos. Trecînd prin fața ușii deschise de la sufragerie remarcă masa așezată pentru prînz. O urmă în salon și se instala în fața căminului aprinzîndu-și o țigară apoi o urmă pe Iris cum se duce la bufet întorcîndu-se cu cîte un cocteil în fiecare mîna. Le așeză cu grijă pe placa căminului, se întoarse spre el și, prinzîndu-i fața în palme, îl sărută prelung.

— E oribil, Nicky! Nu?

— Dimpotrivă, cred că a fost foarte plăcut. „Despre ce lucru oribil o fi vorba?” se întrebă.

Iris luă un exemplar din Evening News de pe canapea și i-l dădu să citească.

— Freda Vanning a fost asasinată. Nu știai?

Bellamy nu-i răspunse la întrebare ci exclamă:

— E într-adevăr oribil!

Știa că în timp ce se prefăcea că citește articolul ea îl urmărea îndeaproape.

— N-ai cunoscut-o pe Freda Vanning, nu?

Iris negă din cap.

— Era o femeie încântătoare. Încântătoare și frumoasă. Sărmana Freda. Îi întinse un cocteil și îl bău pe al său. Continuînd pe un ton egal: Asta demonstrează că vorba poetului: „suntem morți în plină viață”.

Iris se sculă și se duse la fereastră, de unde privi în jos pe Brookstreet. Bellamy zîmbea. Se apropie momentul, gîndea el, cînd va ataca. După un moment, Iris se întoarse de la fereastră își luă o țigară din cutia de pe masă, o aprinse și, scoțînd un colac de fum, îl urmări plutind în lungul camerei.

— Dragă Nicky, am avut o dimineată foarte interesantă. Îl privi un timp serios, ca apoi colțul buzelor să-i tremure zîmbind. Mă întreb dacă te-ar interesa să-ți povestesc.

— Desigur, mă interesează tot ce consideri tu interesant. Spune-mi ce s-a întîmplat. Sunt numai ochi și urechi.

Iris își continuă pe un ton cam rece povestirea:

— Azi-dimineată, pe la douăsprezece, m-a vizitat un anume Meynell, detectiv-inspector de la Brigada de criminaliști a Scotland Yard-ului.

— Bun băiat, Meynell, exclamă Bellamy.

Iris se așeză punîndu-și un picior peste celălalt.

— Și mie mi s-a părut simpatic, Nicky. Și continuă, privindu-l răutăcios. Persoana ta îl interesează foarte mult.

— Da? se miră Bellamy pe un ton indiferent. Și ce voia de la tine?

— Destule. Mi-a spus lucruri foarte interesante. Mi-a povestit tot ce știa el despre asasinarea doamnei Vanning, Știa, de asemenea, că ea te-a chemat la telefon la Carola imediat după unsprezece și că fusese asasinată între această oră și unsprezece treizeci și cinci. Mi-a explicat că sunt obligați să verifice totul, indiferent cât de puțină legătură ar avea cu crima amănuntele respective și voia deci să știe ce am făcut în răstimpul acela. Mi-a vorbit de afirmația ta că ai fost aici. Toate acestea mi le-a citit din carnetul său de notițe.

— Înțeleg, spuse Bellamy. Și zîmbind: Și tu ce i-ai răspuns?

Iris rîse înfundat:

— Desigur, Nicky, că am confirmat ceea ce ai declarat tu. În fond, aranjasem cu tine încă de aseară ce trebuie să spun, nu? Și ridică ușor din sprîncene.

— Și părea mulțumit de povestea ta?

— Da și nu. Mi-a pus o mulțime de întrebări, dar i-am răspuns, cred, satisfăcător la toate. Apoi a scos o coală de hîrtie albă din buzunar și m-a întrebat dacă sunt dispusă să dau o declarație și s-o semnez, adăugînd că pot să chibzuiesc cît vreau înainte de a scrie declarația. Iris se ridică și se lipi de el. I-am răspuns că nu am de ce să chibzuiesc, Nicky, și că atunci cînd spui adevărul n-ai nevoie să te gîndești de două ori. Așa că m-am așezat la măsuta de colo și am dat declarația pe care mi-a cerut-o în legătură cu vizita ta, întărind cele afirmate de tine. După ce am semnat declarația, a plecat mulțumit.

Bellamy oftă ușurat, adăugînd:

— A fost foarte frumos din partea ta, Iris. A fost teribil de frumos gestul tău.

Iris zîmbi privind în sus la el și murmură:

— Deci am fost o fată bună, Nicky?

— Cred că ai fost o fată grozav de bună, răspunse Bellamy zîmbind.

— Atunci e foarte bine, domnule. Acum poți să mă săruți și după aceea putem să mîncăm. Sper că nu ți-a pierit pofta de mîncare și că te gîndești cu aceeași plăcere la homar.

Bellamy zîmbi și, luînd-o în brațe, o sărută lung. Apoi răspunse:

— Nimic nu mă poate face să-mi pierd pofta de mîncare. Hai să vedem ce-i cu homarul ăla.

SE FĂCUSE ORA TREI. BELLAMY STĂTEA ÎNTR-UN FOTOLIU din salon, iar Iris se cocoțase pe genunchii săi și îi încolăcise gîtul cu brațele, sărutîndu-l din cînd în cînd. Bellamy comenta în gînd arta deosebită cu care Iris știa să sărute și felul amuzant în care vibra la fiecare sărutare.

— La ce te gîndești, Nicky? Ești îngrijorat de ceva?

Bellamy dădu negativ din cap.

— În general nu-mi prea fac griji, ripostă el vesel. Nu ajută la nimic.

— Mie îmi spui? Și îl sărută din nou. Nu prea te văd pe tine în chip de om supărat sau preocupat de ceva. Nici măcar de mine. Și făcu un botișor nostim, ca o fetiță supărată.

Bellamy își strecură o mînă sub picioarele ei și, sprijinind-o cu cealaltă de umeri, se ridică din fotoliu cu Iris cu tot. Apoi o așază încet pe canapeaua din fața căminului și rămase în picioare cu spatele la foc, privind-o. Iris zîmbi.

— Ești mult mai puternic decît pari. Ești un om ciudat.

Bellamy aprobă din cap.

— Sunt o combinație de Hackenschmidt și Clark Gable, răspunse el cu un zîmbet ironic în timp ce-și aprindea o țigară. Cred că ar trebui să mîncăm în oraș. Tu ai să-ți pui o rochie frumoasă, iar eu, deși suntem în plin război, am să-mi

îmbrac fracul în onoarea ta. O să mîncăm bine, la Savoy, unde se petrece totdeauna admirabil. Bem o sticlă de șampanie bună, dansăm și ne spunem verzi și uscate. Și-apoi...

Bellamy se opri privind-o cu o sprînceană ridicată.

Iris izbucni, încîntată, în rîs.

— Și apoi...? îl imită ea. Ei bine, vom avea noi grijă de acest „și apoi...” la timpul potrivit. Vii să mă iei?

— Am să fiu aici la opt. Și, privind la ceas: Acuma trebuie să plec.

Iris se ridică repede, cu mișcări iuți și feline.

— E cazul să-ți perii pudra de pe reverele hainei, se oferi ea ironic. Ar trebui să te las să pleci așa, dar s-ar putea ca lucrul ăsta să nu-i placă următoarei. Îi zîmbi peste umăr și ieși din cameră.

LA TREI, SUNĂ TELEFONUL ÎN BIROUL DETECTIVULUI-inspector Meynell Greers ridică receptorul și răspunse. Apoi se adresează inspectorului.

— Inspectorul-șef Harbell de la Secția specială. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Meynell apucă mirat receptorul.

— Meynell la telefon, domnule.

— Bună-ziua, Meynell. Îmi pare rău că trebuie să mă amestec în treburile duminale, dar am un motiv foarte întemeiat. Ai descoperit ceva nou în cazul Vanning?

Meynell ridică mirat din sprîncene. De ce dracu se interesează Secția specială de ancheta unei crime?

— Destule, domnule Harbell. Aseară am stat de vorbă cu un anume domn Bellamy. A primit un telefon de la doamna Vanning imediat după ora unsprezece. Individul neagă că ar fi văzut-o. Mi-a dat o declarație verbală și un alibi. A fost, spune

el, cu o prietenă. I-am văzut, prietena azi-dimineață și mi-a confirmat toată povestea.

— Văd, aprobă Harbell.

— Dar, continuă Meynell, alibiul e fals, domnule. Am găsit amprente de la Bellamy în apartamentul lui Vanning. I-am găsit amprente pe paharul din care a băut, pe sticla de whisky și pe sifon. Știam că Bellamy n-a trecut mai devreme pe-acolo, așa că e clar că alibiul a fost aranjat cu prietena sa.

— Mulțumesc, Meynell. Ai intenția să iei imediat vreo măsură drastică... să lansezi vreun mandat de arestare, ceva?

— Ca să spun drept, domnule... încep Maynell.

— Uite ce-i, Meynell, îl întrerupsese inspectorul-șef. Ar fi mai bine să dau cărțile pe față, ca să nu te miri de ce îți bagă nasul Secția specială în afacerile dumitale. Adevărul e că suntem și noi interesați de persoana lui Bellamy, dar dintr-un punct de vedere mult mai important: de importanță națională, și deci are prioritate față de-o simplă crimă.

— Înțeleg. Înțeleg foarte bine, domnule.

— Așa că aranjează procesul și caută să obții o amânare de circa o săptămână și lasă-l pe Bellamy în pace. După ce vom fi terminat noi cu el, poți să iei ce mai rămîne. Dacă va rămîne ceva. Înțelegeți?

— Am înțeles, domnule. Am înțeles foarte bine. Și închise telefonul. Apoi, adresîndu-se încruntat lui Greers: Așa-i viața, Greers. Dau peste un caz interesant și, mai mult, aproape că îl și rezolv și, cînd colo, vin blestemații ăștia de la Secția specială, își bagă nasul unde nu le fierbe oala și îmi interzic să fac vreo mișcare. Ei, ce să-i faci... Dînd neputincios din umeri, se opri în fața ferestrei cu mîinile în buzunare, adăugînd: Aș fi lichidat cazul ăsta în două zile.

Iar Greers răspunse:

— Ați avut ghinion, domnule Meynell, Dar, așa fiind, abia că o să fie mai plăcut cînd o să puneți mîna pe el.

. . .

LA ORA PATRU BELLAMY INTRĂ PE POARTA SCOTLAND Yard-lui. Întrebă de detectivul-inspector Meynell și trei minute mai târziu era introdus în biroul acestuia.

La intrarea lui Bellamy, Meynell își fuma pipa așezat la birou. Se ridică zîbind amabil.

— Luați loc, domnule. Ce vreme păcătoasă și deprimantă!

Bellamy își aprinse o țigară, iar Meynell se așează din nou la birou privind stăruitor sugativă din fața sa. Bellamy se mută cu scaunul mai aproape și își așează pălăria moale, de fetru, pe colțul biroului.

Trase un fum adînc și-l suflă încet printre buzele întredeschise.

— Am impresia că sunt o mulțime de oameni care se fac caraghioși cînd sunt puși să dea declarații în legătură cu o crimă, inspectore.

Meynell zîmbi.

— Nu știu, domnule. N-am avut treabă cu prea multe crime. De fapt, ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că am fost un caraghios. Nu-i nimic adevărat în toată povestea aia pe care v-am îndrugat-o noaptea trecută cînd am pretins că am fost cu doamna Iris Berington în blocul Clarendon. N-am întîlnit-o pe doamna Berington decît mai târziu, la Clubul Mott.

— Înțeleg, răspunse Meynell încetișor. Se ridică, se duse la fereastră și privi afară, cu spatele întors spre Bellamy. De fapt, ce vreți să-mi spuneți, domnule Bellamy?

— Caut să vă fac să înțelegeți că sunt un imbecil de prima clasă și încerc să-mi repar greșeala spunîndu-vă adevărul; adevărul gol-goluț.

Meynell se întoarse la biroul său.

— Mă bucură, domnule. Vedeți, eu știam că v-ați dus s-o

vedeți pe doamna Vanning noaptea trecută. Am găsit peste tot amprentele dumneavoastră. Dacă vreți să retractați tot ce-ați declarat noaptea trecută, domnule, eu sunt de acord. Și dacă vreți să faceți o nouă declarație, vă ascult cu plăcere. Dacă vreți. Aș vrea să vă fac să înțelegeți că, dînd acum o nouă declarație, aceasta e voluntară. Eu nu vă oblig s-o dați și dacă doriți să stați mai întîi de vorbă cu avocatul dumneavoastră... nu mă supăr.

— Mulțumesc, inspectore. Vreau să vă povestesc ce s-a întîmplat noaptea trecută și sunt gata să dau și declarația respectivă, rugîndu-vă, însă, să-mi faceți mai întîi o favoare.

Meynell îl privi întrebător, ridicînd din sprîncene.

— Da. Am stat de vorbă cu dînsa azi-dimineață și mi-a confirmat alibiul dumneavoastră, domnule Bellamy.

— Fir-ar să fie! Ce idiot am fost amestecînd-o și pe ea în toată afacerea asta!

Meynell zîmbi.

— Nu-i nimic, domnule. Înțeleg foarte bine. Și, deoarece prin asta n-a împiedicat mersul cercetărilor, n-are nicio importanță. Desigur că nu ne plac cei care vor să-și bată joc de noi, dar dacă își dau seama la vreme de greșeala făcută și încearcă să repare lucrurile – așa cum se pare că vreți să faceți și dumneavoastră acum – înainte ca să încurce serios cercetările noastre, nu înțelegem să luăm nicio măsură neplăcută împotriva lor.

Bellamy oftă ușurat.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră. V-am mai spus că doamna Berington mă place. Am rugat-o să-mi confirme alibiul și trebuie să precizez că la ora aceea ea nu știa nimic despre crimă. Am impresia că a crezut tot timpul că alibiul îmi e necesar pentru un soț gelos. Asta-i tot.

Meynell își scutură pipa privindu-l pe Bellamy cu un licăr de ironie în ochi.

— Sunt foarte multe femei, domnule Bellamy, care sprijină alibiuri false și o fac totdeauna pentru bărbatul pe care îl plac. Dar nu trebuie să vă faceți griji din pricina doamnei Berington, cel puțin... nu pentru moment.

Sună și Greers apăru imediat.

— Greers, domnul Bellamy vrea să dea o declarație în cazul Vanning. Ar fi mai comod dacă ai stenografia declarația dînsului.

Greers se așeză la biroul său și deschise bloc-notesul, în timp ce Meynell i se adresă lui Bellamy:

— Povestiți-mi ce s-a întîmplat, domnule.

Bellamy dădu aprobator din cap.

— Aseară, imediat după ora unsprezece, cînd tocmai mă pregăteam să plec de la domnișoara Carola Everard, mi-a telefonat doamna Vanning și m-a rugat s-o scuz față de domnișoara Everard că nu poate veni pentru că e răcită. Totodată m-a mai rugat să mă duc urgent s-o văd.

Am luat un taxi și m-am dus. Am intrat pe scara de serviciu, așa cum mă rugase doamna Vanning. În salon nu era nimeni. Cînd am strigat-o, mi-a răspuns din dormitor, rugînd-mă să mă duc acolo. Stătea întinsă pe pat și era îmbrăcată cu o haină de blană.

Am stat de vorbă puțin. M-a muștrat că bea prea mult și că prin asta îmi micșorez șansele de a mă căsători cu domnișoara Everard. Apoi am propus să bem ceva. Mă plictisea morala ei. M-a rugat să aduc whiskyul din sufragerie. M-am dus și umblînd neatent cu tava am spart două dintre pahare, care au căzut pe covor. N-a mai rămas decît un pahar. Așa că am dus sticla de whisky, sifonul și paharul în dormitor și am preparat un whisky. După ce l-am băut, ea m-a rugat să-i prepar și ei unul, adăugînd că poate să bea din același pahar cu mine. Apoi a început din nou să-mi facă morală și i-am spus că nu mai suport. Băusem

cam mult toată seara, așa că mi-am luat pălăria și am plecat pe același drum. Am lăsat-o întinsă în pat, cu paharul în mână. În timp ce ieșeam, mi-a urât noapte-bună. Asta-i tot ce știu.

Meynell interveni.

— Un moment, domnule Bellamy. La ce oră ați ajuns la doamna Vanning? Căutați să precizați cât mai bine ora. Și, de asemenea, ora la care ați plecat.

Bellamy se gîndi un moment, apoi răspunse:

— Trebuie să fi ajuns acolo cam pe la unsprezece și zece și am plecat precis la unsprezece și douăzeci cu o aproximație de un minut sau două.

Inspectorul dădu din cap.

— Notează timpul aproximativ, Greers. Apoi adăugă, privindu-l pe Bellamy: Îmi pare bine că ați venit, domnule, îmi pare foarte bine. Tot ce ne-ați povestit e confirmat, în mare măsură, de amprente. Am găsit cioburile paharelor sparte și amprenteale dumneavoastră și ale doamnei Vanning pe paharul folosit.

Meynell oftă.

— E un caz ciudat, domnule. Dacă ați lăsat-o în viață pe doamna Vanning la unsprezece și douăzeci, înseamnă că a fost omorîta între această oră și unsprezece treizeci și patru, pentru că portarul de noapte a găsit-o moartă la unsprezece treizeci și cinci. Și... n-ați întrebato pe doamna Vanning de ce poartă haina de blană?

Bellamy dădu negativ din cap.

— V-am spus că-eram cam amețit.

Meynell se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule. Oricum, noua dumneavoastră declarație e folositoare.

Bellamy întrebă:

— Credeți că veți mai avea nevoie de mine?

— Astăzi nu, domnule. Dacă va fi nevoie, vom lua legătura cu dumneavoastră. Desigur că nu plecați din oraș. Nu?

— Nu, nu plec din oraș.

— Excelent, Ei bine... la revedere, domnule.

— La revedere.

Bellamy îi zîmbi lui Meynell și ieși.

Cînd se închise ușa în urma lui, Greers îl privi pe Meynell, care zîmbi ironic și începu să-și umple pipa.

CAPITOLUL 8. MARȚI: CONCEDIEREA LUI IRIS

Bellamy stătea în fotoliu în timp ce bărbierul îi masa fața. Îi plăceau masajele faciale. Putea să se gîndească în voie și cît timp fața îi era împachetată în prosoape bărbierul nu putea vorbi cu el și nici nu era obligat să-i răspundă, deși vorbăria frizerilor nu-l deranja. Se pot afla multe de la bărbieri și în special de la cel care îl masa acum. Mondell era într-adevăr un frizer bun.

Cînd îi scoase prosopul rece de pe față, frizerul își continuă povestea de unde o lăsase.

— I-am spus că asta n-o mai înghit, domnule Bellamy, că e o fufă ordinară și dacă n-o ia din loc, o pocnesc de-i merg fulgii. Și, credeți-mă, asta a întors-o pe dos și a încercat, chipurile, să mă pună la punct luîndu-și un aer de cucoană și vorbind ca Greta Garbo:

„Cum?... Ai fi în stare să dai într-o femeie?”

„Bineînțeles. Tu m-ai pocni dacă ai putea?”

După ce a rumegat bine ideea, mi-a răspuns:

„Sigur că da. Dacă n-aș fi o doamnă, așa aș face. Dar sunt într-adevăr o doamnă și n-am să țin seama de insultele tale jignitoare. Și am să-ți spun eu și cine ești”.

„E-n regulă, dă-i drumul.”

„Ei bine, dacă vrei să știi, nu ești decît un bastard ordinar.”

„Bine, doamnă. Deci sunt un bastard ordinar. Bineee! Acuma știu cum stăm și pe ce picior dansăm. Aș vrea să-ți spun un lucru. Dacă tu te-ai născut dintr-o căsătorie legală, ei bine, în cazul ăsta sunt fericit că sunt copil din flori. Ce părere ai?”

„Musiu Mondell, poate ai pretenția că ești un domn? Ei, bine, m-ai chemat pretextînd că vrei să-mi faci o ondulație cu apă pe gratis și în schimb mi-ai făcut o curte nebună și cînd ți-am spus că nu pot azi, m-ai amenințat că ai să-mi torni vopsea pe permanent. Și mai ai și obraznicia să scrii, cu litere de aur, pe firmă că ești «Furnizor al Curții Regale»”.

Și a continuat, aruncîndu-și trufaș capul pe spate:

„Așteaptă pînă se-ntoarce prietenul meu, domnul Jules Delarouche, din concediu. Ai nițică răbdare. Am să-l aduc aici și am să te pun să repeți tot ce mi-ai spus. Toate insultele. Și dacă n-are să-ți tragă o mamă de bătaie soră cu moartea, să-mi spui mie cuțu. Și tare m-aș mira să nu se întîmple așa”.

„Dacă vorbind de «prietenul» tău Jules Delarouche te gîndești la Jimmy Mack – pentru că ăsta-i numele lui adevărat – ai să te miri al dracului aflînd că Jimmy a fost «săltat» noaptea trecută din vizuina lui din Maddox Street de Brigada de moravuri a Scotland Yard-ului. Și nu cred că are să se întoarcă din «concediul» pe care au să i-l dea băieții de la Yard decît după cîțiva anișori și în timpul ăsta spălatul cu șampon Henne de trei ori pe săptămînă o să-ți folosească la fel ca o picătură de grăsime pe un bigudiu. Nu-ți mai rămîne decît să-ți decolorezi și să-ți vopsești părul în albastru și să pretinzi apoi că maică-ta a fost o marchiză franțuzoaică.”

După asta, s-a sculat în picioare și mi-a spus:

„Bine, Mondell. Am încercat să mă port cu tine ca o doamnă și tu n-ai fost în stare să fii la înălțime. Ce mă

interesează – continuă ea vorbind de sus – dacă l-au umflat pe Jimmy?! Am eu alți prieteni. Prieteni cu mare trecere”. Și a adăugat disprețuitoare, îndreptându-se spre ușă: „Recunosc că am greșit și am plătit scump. Trebuie să-ți mulțumesc, musiu Mondell, că mi-ai dat o lecție bună. Niciodată n-am să mai fac favoruri unui frizer păduchios numai pentru șase masaje faciale și câteva șampoane cu Henne”. Și, zicînd asta, a șters-o.

Mondell oftă din rărunchi:

— Veselă fată și foarte nostimă, domnule Bellamy.

— Probabil, aprobă Bellamy.

La urechile sale ajungea vag zgomotul hotelului.

Frizerul îi stropea părul cu apă de colonie.

— Ascultă, Mondell... Ce s-a ales de tripoul ăla de destrăbălați pe care îl țineau, în Jermyn Street, Lily Purcella și bărbatul ei? Tot al lor e?

— Dacă mai e al lor? Cred și eu că e! Numai că s-au mutat cu club cu tot în Knightsbridge, fără „șmen” și tot ce vrei. Spre ziuă să-l vedeți, cînd sunt toți încinși. Zîmbi. Cred că nu vreți să intrați la apă, domnule Bellamy?

Bellamy zîmbi și el.

— S-ar putea. Am un prieten care are niște bani de pierdut. Îi place „șmenul”.

— Dacă-i așa, domnule, formați Knightsbridge 78654, interior 2 și întrebați de Lily. Am să vorbesc și eu cu ea și o anunț că s-ar putea să veniți. Are ea grijă de dumneavoastră... și de prietenul dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Bellamy se sculă, îi dădu frizerului o liră, își puse paltonul și pălăria ușor pe-o sprînceană și ieși. Luă liftul pînă la salonul de sus și de acolo telefonă, dintr-o cabină, la clubul Malayan și întreabă de March. Blonda de la bar îi răspunse că e acolo și Bellamy se interesă de starea în care se afla.

— După părerea mea, cam amărit. Dă impresia că a pățit ceva. Vreți să vorbiți cu el?

— Da, te rog.

După un moment veni și March la telefon.

— Noroc, Harcourt. Nicky la telefon. E frig al dracului, nu-i așa?

— D-aia mi-ai telefonat, ca să-mi spui că e frig?

Bellamy începu să râdă.

— Nu chiar. Mă întâlnesc cu o prietenă ca să luăm masa împreună și aș vrea să te văd după aceea. De mult vreau să te văd, Harcourt. Trebuie neapărat să stăm de vorbă.

După o scurtă pauză, March răspunse:

— Trebuie, într-adevăr? Bine... am să fiu aici pe la unsprezece.

— E-n regulă. Am să vin. Și închise telefonul.

Stătu un timp în fața cabinei aprinzându-și o țigară. Zimbea.

În drum spre restaurant două femei bine făcute și elegante îi aruncară o privire. Una dintre ele îi spusese celeilalte:

— Ăsta-i Nicky Bellamy, un bărbat foarte atrăgător dar teribil de periculos.

— Chiar așa de periculos, dragă? murmură cealaltă Și cum ai aflat asta?

BELLAMY ȘI IRIS BERINGTON STĂTEAU LA O MASĂ LATERALĂ, în fundul sălii cu ring de dans a restaurantului Savoy.

— Îmi place la Savoy, exclamă Iris. Îmi place orchestra și oamenii care vin aici. Sunt fericită. Sunt fericită pentru tine, Nicky.

Bellamy zîmbi.

— Ești chiar fericită, Iris? Și făcu semn chelnerului să mai

aducă o sticlă de șampanie. După ce chelnerul umplu paharele o întrebă: Dacă ai văzut filme cu gangsteri, probabil că ai învățat ce înseamnă a „face plata”, nu-i așa?

Iris zîmbi.

— Cred că da, Nicky. Asta se întîmplă cînd unul dintre ei e „scos definitiv din circulație”, sau dat pe mîna poliției, sau călcat „accidental” de tren, sau i se fură iubita pentru că a trădat banda, sau vrea să se răzbune pe el un altul. Corect?

— Exact. Așa că o să terminăm sticla asta de șampanie, care-i... „plata” ta, Iris.

Și o privi pe deasupra paharului. Zîmbea, dar ochii săi erau absenți.

— Ce-ți veni, Nicky? Vorbești cam dramatic. Era într-adevăr mirată.

— Iris dragă, ești în pom. Complet în aer, și s-ar putea foarte bine să te scot basma curată, după cum s-ar putea, la fel de bine, să n-o fac. Totul depinde de tine, de felul cum ai să te porți.

Iris îl privi și mai mirată.

— Ce dracu vrei să spui, Nicky?

— Că n-aș vrea să-ți imaginezi, nici măcar o secundă, că ai reușit să mă duci de nas, Iris. Cunosc mai bine decît îți închipui categoria de femei din care faci și tu parte, draga mea. Ești mai dură ca oțelul și de un egoism feroce. Sunt ferm convins că n-ai făcut în viața ta un gest altruist și nici n-ai ajuta pe nimeni. Bellamy își bău paharul de șampanie. Iris tăcea. Ți-ai imaginat, am impresia că am crezut toată povestea asta că te-ai îndrăgostit de mine. Tu, draga mea, nu te-ai îndrăgostit de nimeni niciodată. Ești prea dură și mult prea egoistă ca să-ți pierzi vremea cu o pasăre călătoare lipsită de importanță ca mine.

Iris îl privea cu asprime.

— Și ce-i cu asta? Și aș mai vrea să știu de ce sunt în pom?

— De ce? Din cauza alibiului pe care ai fost atît de amabilă ca să-l confirmi în fața lui Meynell cînd a trecut să te vadă. Cred că ai fost cam imprudentă cînd te-am rugat să declari că am fost la tine în timp ce criminalul era ocupat cu gîtuirea Fredei Vanning. Uitasem complet că-mi lăsasem peste tot amprente în apartamentul lor. Și, după o pauză, continuă: Pentru că după ce am plecat de la Carola Everard am fost la Freda.

Iris privea îngrozită spre ringul de dans.

— Dumnezeu... Ce porc îngrozitor poți fi, Nicky... Și-acum, ce-au să-mi facă...?

Bellamy dădu nepăsător din umeri.

— Dacă vor, pot fi foarte duri. S-ar putea să te implice în proces ca complice la crimă. Au să se gîndească, desigur, că mă cunoști foarte bine ca să-ți poți permite să-mi creezi un alibi fals și că știai, desigur, că fusesem în apartamentul lui Vanning în jurul orei cînd s-a comis crima. Bellamy își aprinse o țigară și continuă în timp ce-i oferi o țigară și după ce i-o aprinse: Dacă vor, pot fi foarte duri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mă fac?!

— Îți spun eu imediat. Dar mai întîi aș vrea să-ți vorbesc de motivul real care te-a făcut să-mi confirmi alibiul și de ce ai fost atît de grăbită să le spui polițiștilor că în momentul crimei eram cu tine. Vrei?

— Dă-i drumul.

Iris îl privea țintă, stăruitor.

— De fapt, n-ai crezut niciun moment că eu aș fi putut fi la Vanning în casă. În schimb, te-ai gîndit, totuși, că a fost altcineva. Și acest altcineva a venit îndată după înfăptuirea crimei să te vadă. Erai atît de sigură că acel altcineva a fost în apartamentul lui Vanning și a omorît-o pe Freda încît te-ai repezit la ocazia oferită de a-mi procura mie un alibi care să dovedească faptul că ai fost cu mine. Înțelege?

— Da, văd...

— Și acum, ascultă-mă mai departe, draga mea. Sunt gata să fac un târg cu tine. Bineînțeles, îmi dau seama că sunt și eu într-o situație foarte proastă; dar cred că am să mă descurc și, dacă ești gata să te porți cum trebuie, te scot și pe tine din cauză...

Iris stinse țigara.

— Contra cost, bineînțeles, nu?

— Desigur.

Iris stinse țigarea.

— Și... care-i prețul?

— Prețul e adevărul. Vreau să-mi spui de ce ai fost gata să-mi furnizezi alibiul și de ce ai continuat să mă acoperi chiar în fața lui Meynell când a venit să te vadă și când știai prea bine că pe el îl interesa felul cum mi-am petrecut timpul exact în perioada când a fost omorâtă Freda Vanning.

— Presupunând că am să-ți spun tot ce te interesează, ce garanție am eu că ai să poți aranja lucrurile și pentru mine cu poliția?

— Dacă ai să-mi spui adevărul și dacă ai să-mi răspunzi cinstit la ce te-am întrebat, spunându-mi absolut tot adevărul și numai adevărul, în acest caz de aici mă duc direct la Scotland Yard și am să le spun că am fost în apartamentul lui Vanning și că te-am convins să-mi furnizezi alibiul și că la ora când vorbeai cu Meynell n-ai știut că e vorba de o crimă.

Iris își bău paharul cu șampanie și chelnerul care se învârtea prin apropiere i-l umplu din nou.

Îl privi mult timp, stăruitor, pe Bellamy și i se adresă într-un târziu:

— Ai putea să-mi dai o țigară.

Bellamy se execută.

— Am să-mi încerc norocul. Sunt între ciocan și nicovală,

așa că am să încerc cu ciocanul. Am să-ți spun tot ce te interesează. Dar dacă nu-mi aranjezi situația la poliție...

Bellamy o întrerupse ridicînd mîna.

— Fără amenințări, Iris. Ți-am spus că o să am grijă de tine dacă te porți cum trebuie.

Iris trase adînc din țigară și spuse:

— Harcourt March a fost la mine acasă la unsprezece și jumătate.

Bellamy o întrerupse din nou.

— De ce începi cu noaptea trecută, Iris? De ce să nu ne întoarcem puțin în urmă și să-mi spui povestea de la început? Și continuă, zîmbind ironic: Mi-ai spus cîndva că Harcourt March nu era favoritul tău, că nu te interesa în mod deosebit și că aveai un motiv special să faci rost de bani de la alții. Ei bine, aș vrea să cunosc motivul ăsta.

— Ai dreptate. Cu bani, Harcourt era suportabil. Iris rîse răutăcios și continuă: Dar fără bani era un blestem pe capul omului.

Bellamy zîmbi.

— Mai mult ca sigur că voi doi formați o frumoasă pereche de păsărele îndrăgostite, dar am impresia că de la o vreme vă cam certați.

Iris aprobă din cap.

— Eu voiam să termin și el se împotrivea. În felul lui, ține destul de mult la mine. Acum două zile – cînd m-am dus cu el la serata domnișoarei Everard – ne-am certat fiindcă i-am spus, pe șleau, că nu-mi pot pierde vremea cu el dacă nu face rost de bani. Iar el mi-a răspuns că are să facă rost de niște bani. I-am spus că nu-l cred și că mă poartă cu vorba de vreo trei săptămîni.

— Aha! Și ce ți-a răspuns?

— Că de data asta e sigur că are să obțină niște bani. Că o să-i capete chiar a doua zi.

Bellamy dădu aprobator din cap, zîmbind.

— Nu l-ai întrebat, din întîmplare, de unde spera să-i capete, Iris?

Iris tăcu un timp privindu-l.

— Ba da. Mi-a spus.

Bellamy, ridică mirat dintr-o sprînceană.

— Devine interesant. Și de unde spera March să facă rost de bani?

Iris răspunse jucîndu-se cu piciorul paharului de șampanie.

— Mi-a explicat că trebuia să se ducă ieri seară pe la nouă să bea un cocteil cu Freda Vanning, urmînd ca apoi s-o însoțească la serata domnișoarei Evevard și afirma că o să ia bani de la ea în mod sigur.

Bellamy ridică mirat din sprîncene.

— Asta e, într-adevăr, foarte interesant. Și... a făcut rost de bani?

Iris dădu negativ din cap.

— Nu, și ăsta-i motivul pentru care a mers cu mine la serată.

— Și tot ăsta-i motivul pentru care vorbeați atît de serios acolo. M-am gîndit imediat că se petrece ceva între voi.

— Desigur că eram plictisită. Crezusem că într-adevăr are să obțină bani de la Freda Vanning. Și mai era și furios pe ea.

— Cred și eu. Chiar și în zilele lui bune Harcourt rămîne violent. Și ce s-a mai întîmplat apoi?

— Mă săturasem de toată povestea asta, așa că am plecat. Credeam că are să plece acasă cu nevastă-sa.

— O turnură interesantă, nu? Apropo, Iris, ce părere ai de doamna March?

Iris zîmbi.

— N-am nicio idee. N-o cunosc deloc și, în fond, de ce m-

ar interesa? Nu mi-am pierdut vremea gîndindu-mă la nevestele bărbaților cu care am trăit.

— Ai dreptate. A fost o întrebare stupidă. Deci, Harcourt a plecat și el o dată cu nevastă-sa acasă.

— Urma să plece. Dar n-a fost așa. Cînd a venit la mine la unsprezece și jumătate era ud learcă. Mi-a povestit că rătăcise, la întîmplare, prin ploaie. Că atunci cînd au plecat de la Carola s-au certat la ieșire și că ea a plecat singură cu un taxi acasă iar el a pornit pe jos ca să se poată gîndi în liniște. Te rog crede-mă că arăta groaznic.

— Da. Și tu nu l-ai crezut.

Iris strivi cu răutate țigara în scrumieră.

— Ca să fiu sinceră, nu l-am crezut. Tăcu un moment apoi. Îl priveam cum stătea acolo, în hol, și mi-am dat deodată seama că se dusesese din nou la doamna Vanning și că, se întîmplase ceva grav acolo. Asta se vedea și după felul cum arăta la față. Apoi, m-am gîndit că asta e o idee idioată și-am alungat-o din minte. M-a întrebat ce fac, dacă am de gînd să mă duc undeva. I-am spus că vreau să mă duc la clubul lui Mott, iar el m-a întrebat dacă n-aș fi de acord să-l aștept pînă se schimbă și că s-ar întoarce să mă conducă el la club. Iris dădu din umeri. I-am spus că n-am nimic împotrivă. Și, într-adevăr, a plecat, s-a schimbat și ne-am dus apoi la Mott. Bellamy aprobă din cap.

— Și a avut noroc aseară. L-am văzut cîștigînd două sute de lire. Și continuă zîmbind: Probabil pentru că nu avea noroc în dragoste.

Iris zîmbi cinic.

— Terminasem cu el. Îl și ștersesem, în gînd, de pe listă. Apoi ai venit tu și mi-ai spus că vrei să mă vezi urgent. Ei bine, eram curioasă. De altfel eram de mult atrasă de tine și deși știam că n-ar putea să iasă nimic din asta, nu mă puteam opri. Cînd mi-ai cerut să-ți creez alibiul am crezut că e vorba

de ceva obișnuit, vreo încurcătură cu un soț gelos sau ceva asemănător. Aș face oricînd un astfel de serviciu unui om care-mi place. A doua zi, cînd am văzut ziarele de prînz, mi s-a făcut, frică. Mi-am dat seama că avusesem dreptate cu o seară înainte, cînd am bănuir că Harcourt s-a întors la doamna Vanning, că s-a certat cu ea și că a omorît-o. Știam că e în stare s-o facă. Am fost încîntată cînd m-ai rugat tu să spun că am fost cu tine. N-aveam chef să fiu amestecată în nicio afacere necurată. Abia terminasem de citit ziarul cînd a venit inspectorul. Atunci m-am speriat de-a binelea. Credeam că a venit să mă întrebe de Harcourt. Imediat ce mi-a spus despre ce e vorba, m-am hotărît să-ți sprijin povestea cu venitul tău la mine la ora unsprezece și un sfert. Și m-am menținut pe poziție.

Ce-i drept, am fost surprinsă, continuă ea, cînd a început să vorbească despre tine, să-mi spună că te-a văzut. Dar tot nu-mi păsa. De data asta eram convinsă că Harcourt a fost acolo. M-am gîndit că Meynell încearcă, poate, să mă prindă cu minciuna. Așa că mi-am menținut povestea. Și ce proastă am fost. Pentru că se pare că Harcourt n-a fost acolo. Se pare că tu ești cel care a fost la ea.

— De unde știi că Harcourt n-a fost acolo? Harcourt a plecat înaintea mea de la Carola, iar eu am plecat după unsprezece și n-am stat cu Freda decît cîteva minute; și cînd am plecat, era încă în viață. Harcourt avea timp berechet să... — făcu o pauză — între și să ajungă apoi la unsprezece treizeci la tine.

Iris răspunse cu răutate:

— M-am săturat de Harcourt și de tine. M-am săturat de toată afacerea asta.

— Cred și eu. Și nu ești numai sătulă de toată afacerea asta, cum spui tu, ci și foarte speriată. Și, aplecîndu-se peste masă spre ea: E-n regulă, Iris. Cred că ai spus adevărul și cred

că după ce am să le spun povestea mea la poliție n-au să te plictisească prea mult. Dar aş vrea să-ți dau un sfat. Evită-l pe Harcourt March. Cred că e periculos, foarte periculos.

— Mie-mi spui? Deci, Harcourt e periculos. Binec... Dar să mă ia dracu dacă poate fi la fel de periculos ca tine.

Bellamy zîmbi.

— Dacă nu mă înșel, spuneai, nu de mult, că tocmai asta te atrăgea la mine, Iris. Deci, ți-ai schimbat părerea, nu?

— Da, Mi-am schimbat-o și încă definitiv. În ceea ce te privește mi-am făcut datoria, cred.

— Desigur. Oricum, ți-ai băut sticla de șampanie și după ce am să te sui într-un taxi, ai să te duci acasă, să poți reflecta în liniște la lipsa de echitate a bărbaților și în special a celui de față.

— Nu-i nevoie să mă sui în niciun fel de mașină. Pot s-o fac și singură. Bună-seara, domnule Bellamy. Și n-am de ce să-ți mulțumesc pentru nimic și dracu să te ia! Se ridică brusc și, înfășurîndu-se nervoasă în pelerină, ieși repede din restaurant.

Bellamy o urmări din ochi și își aprinse o altă țigară.

ABIA TRECUSE DE UNSPREZECE CÎND BELLAMY SOSI LA clubul Malayan. Harcourt March stătea la o masă din fundul sălii, chiar lângă sobă. La masa lui mai stătea un bărbat slab, fără nimic deosebit în el, și o femeie bine îmbrăcată.

Femeia era suplă și frumoasă. Stătea grațios și avea picioare frumoase. Părea o doamnă foarte obosită și cam plictisită.

Bellamy îi făcu cu ochiul blondei de la bar și se duse la masa lui March, pe care-l salută vesel.

— Noroc, Harcourt. După cum vezi, sunt punctual.

March mormăi ceva în barbă. Era în smoching și își pătase reverele cu brandy. Lui Bellamy i se păru îmbătrînit, obosit și

foarte întors pe dos. Îl privea pe Bellamy cu ochii tulburi, iar capul începuse să-i cadă în piept de prea mult alcool. Izbucni:

— Ei... ce dracu-i cu toată povestea asta cu punctualitatea? Spune-mi ce importanță are punctualitatea, Bellamy?

Bellamy zîmbi larg.

— Nu știu... Punctualitatea e singura mea virtute și de asta fac atîta caz de ea. Privind spre femeie, continuă: Prietenul meu Harcourt uită cîteodată să fie băiat bun și să facă prezentările. Mă numesc Bellamy, bună-seara.

Femeia îi zîmbi.

— Îmi pare bine. Eu sunt Fenella Roque și dumnealui – și arată către tipul din partea cealaltă a mesei, e domnul Lancelot.

Domnul Lancelot răspuse pe un ton obraznic:

— Ei și?!

Fără să-i dea nicio atenție, Bellamy se așeză jos, adresîndu-se lui Lancelot:

— Bună-seara, domnule Lancelot. Ce spuneți de un păhărel? Și privi întrebător spre bar.

La care Lancelot răspuse:

— Stăteam de vorbă. O conversație particulară.

Bellamy se ridică imediat scuzîndu-se.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, începu el.

— Nu fi caraghios, Lance... știi foarte bine că nu vorbeam nimic deosebit. De ce ești atît de nepoliticos cu toată lumea? interveni Fenella.

Bellamy îi zîmbi, iar ea remarcă, în gînd, că are dinți sănătoși și o gură frumoasă.

— N-am vrut să vă stric petrecerea, își urmă ideea Bellamy pe un ton egal; dar trebuia să stau de vorbă cu Harcourt și voiam, în mod special, să înțelegă bine ce-i spun. Și zîmbi amabil spre March, care-l privea morocănos.

— Ai de gînd să mă înveți pe mine cît trebuie să beau, Nicky? întrebă March. Și dacă ai de gînd să faci asta, poți s-o ștergi de aici. Nu permit nimănui să-mi spună cînd trebuie să mă opresc.

Lancelot interveni și el:

— Asta-i marfa care le trebuie, Harcourt! Și îl privi pe Bellamy cu niște ochi răi, injectați.

Bellamy zîmbi vesel.

— Cred că nu vrei cu adevărat să plec, Harcourt, nu-i așa?

Își aprinse o țigară și-l privi pe Harcourt prin flacăra brichetei.

Lancelot interveni sarcastic:

— Cred că e foarte clar ce a vrut să spună. Încă de pe vremea cînd mergeam la școală, șterge-o de-aici însemna tot șterge-o de-aici.

La care Bellamy răspunse:

— Deci, ai apucat să mergi și la școală? Și fără să mai aștepte răspunsul lui Lancelot, se întoarse spre Fenella: E clar că băieții vor să stea singuri de vorbă. Ce-ar fi să mergem să bem ceva la bar?

— Minunat.

Se ridică și porni spre bar, iar Bellamy se întoarse și îi zîmbi peste umăr lui Lancelot. Se așezară pe scaunele înalte de la bar și comandară de băut. După ce blonda le servi băuturile, Bellamy ridică paharul privind-o pe Fenella.

— În sănătatea dumitale, doamnă Roque. Acum cîțiva ani am cunoscut în America o femeie care semăna foarte mult cu dumneata. Era teribil de frumoasă și de atrăgătoare...

Ea începu să rîdă.

— Cred că ai un tupeu de prima clasă, domnule Bellamy. Așa faci totdeauna, domnule Bellamy? Dai buzna peste oameni și le răpești, în plină petrecere, singura femeie de la masă?

Bellamy îi zîmbi și, răsucindu-se cu scaunul, se uită la Lancelot, care îi urmărea cu privirea în timp ce vorbea cu March.

— Ai impresia că n-o să-i placă domnului Lancelot? întrebă.

Fenella își schimonosi buzele a dispreț.

— Lance nu mă interesează în mod special. De fapt, mă cam plictisește...

— Curios. Femeia de care-ți vorbeam – asta se petrecea în Florida – era și ea cam plictisită de un bărbat. Era un tip grozav de supărător, în special cînd se îmbăta, și pe deasupra mai avea și obiceiul să spună într-una: „Știi...” Cred că chestia asta i-a pus capac. Într-o noapte, continuă Bellamy, cînd băuse mai mult ca de obicei și spusese de-o mie de ori „știi...” ea l-a invitat să facă o baie. I-a spus că găsise un loc foarte plăcut. Era o noapte fierbinte și cred că ideea unei băi în apa rece l-a tentat. Așa că și-au pus costumele de baie și s-au dus în golful despre care-i vorbise ea. Cînd au ajuns, el s-a aruncat imediat în apă. Ea uitase să-i spună că golful mișuna de mocasini, niște șerpi teribil de veninoși. Dacă apucă unul din asta să te muște, ți se face capul de două ori mai mare...

Fenella se scutură de groază.

— Și s-a zis cu el... Se pare că nu era o femeie prea drăguță!

— Nu, cred că nu, răspunse Bellamy. Nu era deloc drăguță, dar îți făcea plăcere să stai de vorbă cu ea...

Lancelot răsări în spatele lor și se răsti la Bellamy:

— Nu ți-a spus nimeni pînă acum că ești de prisos aici?

Bellamy își bău paharul și se adresă femeii:

— Mă-ntorc imediat.

Se ridică, ieși din sală, coborî scările pînă la primul etaj și intră în garderobă. Camera era goală.

Lancelot îl urmă și i se adresă închizînd ușa:

— Ascultă. Nu știi cine naiba ești și nici ce dracu învîrtești. Dar îți spun un singur lucru...

Bellamy mîrîi și îl apucă de braț.

— Nu. N-ai să-mi spui nimic, și îi trase o palmă zdravănă.

Laneelot începu să respire repede și, făcînd un pas înapoi, își repezi cu furie pumnul, pe care Bellamy îl pară cu mîna stîngă pocnindu-l fulgerător, lateral, în falcă cu dreapta. Se auziră oasele trosnind. Laneelot se înmuie, alunecînd pe podea.

— Du-te acasă. Nu te-ngriji, de doamna Roque. Am eu grijă de ea. Cred că-i o fată drăguță. Și nu discuta Lancelot. Dacă încerci, te bat măr... și cred că mi-ar face mare plăcere.

Laneelot se ridică clătînîndu-se, încercînd să-și scuture de praf hainele, dar mîinile îi erau nesigure și moi.

Bellamy se îndreptă spre ușă adăugînd:

— Există o stație de taxiuri în capătul străzii. Ia un taxi și du-te acasă. Ai nevoie de somn. Și trebuie să pleci chiar acum. Dacă te mai văd în bar, te bat acolo, înțeles?

Lancelot mormăi ceva neînțeles. Bellamy îl urmări cum mergea împleticit spre ușă, de unde coborî scările și ieși în stradă. Apoi Bellamy își aprinse o țigară și se întoarse la bar.

Fenella Roque îl privi ștregărește, în timp ce el se gîndea că are o figură frumoasă și știe să se îmbrace și, mai ales, să poarte o rochie.

— Deci, Laneelot nu se mai întoarce?

Bellamy comandă două Martini foarte tari și îi zîmbi, îndreptîndu-și cravata.

— Nu se simțea prea bine. Era, de fapt, chiar foarte bolnav, așa că s-a dus acasă și m-a rugat să-l scuz.

Fenella aprobă din cap, iar buzele ei se luptau să nu zîmbească.

— Îmi pare rău că nu se simte bine, domnule Bellamy, și

cred că v-ați julit pumnul deschizînd ușa, nu? Și privi insistent la mîna lui dreaptă.

— Aa, asta... Da, m-am lovit de ușa garderobei, din neatenție.

Blonda le aduse băuturile și-i aruncă o privire șireată lui Bellamy, iar doamna Roque remarcă:

— Pare să te placă, nu?

— Viu foarte des pe-aici. Dar dumneata mă placi?

Fenella începu să rîdă.

— Ești foarte reconfortant, domnule Bellamy, și îți admir tehnica.

— Mulțumesc. Îl cunoști de mult pe Harcourt March?

— L-am întîlnit în treacăt pe ici, pe colo. Harcourt e un om ciudat; ca și Lancelot, de altfel. Și dădu din umeri. Toți bărbații pe care i-am cunoscut în societate sunt cam ciudați, completă ea cu un zîmbet vag.

Bellamy își bău paharul.

— Am o propunere. Hai să-l luăm și pe Harcourt și să mergent să facem o partidă de cărți la clubul pe care-l conduce doamna Lily Purcella în Knightsbridge. Cred că sub influența dumitale binefăcătoare și cu ajutorul unei partide de cărți am să reușesc să-l trezesc. Ce părere ai?

Fenella așeză paharul pe placa de marmură a barului și, răsucindu-se pe scaun, îl privi lung și cu mare atenție pe Bellamy. Apoi se privi în oglinda din spatele barului și își așeză la loc un cîrlionț rebel.

— De acord. Mi-a plăcut întotdeauna aventura.

— Eram convins că ți-ar place. Iar mie îmi plac fetele aventuroase. Și uneori capătă și cîte o bancnotă de cincizeci de lire, cînd sunt și foarte ascultătoare.

Fenella oftă adînc.

— Știam că am să te plac de cînd te-am văzut, Nicky, murmură ea.

PETER CHEYNEY

Iar el comandă două Martini.

CAPITOLUL 9. MARȚI: CHEMIN-DE-FER DE LUX

Noaptea era neagră ca păcura. Taxiul condus cu greu de șoferul care, aplecat peste volan, scruta cu mare atenție drumul, se târa pe partea stîngă mergînd pe Bond Street, de unde coti în Bonton Street și se îndreptă încetișor spre Berkeley Square cu douăzeci de mile pe oră.

Bellamy stătea împreună cu Fenella Roque în spate și din cînd în cînd îi ajungea la nări parfumul ei pe care-l recunoscuse imediat. Se numea „Vers Mon Coeur”, și costa o groază de bani.

Bellamy se gîndea la Fenella și se întreba dacă e omul care-i trebuie. Avea impresia că da...

Harcourt March ședea cocoțat în fața lor pe strapontină, cu spatele spre șofer. Aerul rece al nopții îl dăduse gata. Era destul de beat. Se sprijinea cu un braț de marginea geamului ce-i despărțea de șofer, capul căzut i se bălăngănea la fiecare mișcare a mașinii iar ochii i se închiseseră aproape de tot.

Fenella se feri ușor cînd Harcourt aproape că îi căzu în poală. Bellamy îl împinse la loc.

— Ușurel, Harcourt. Ai să te dregi imediat. Ai nițică răbdare. Stai liniștit și destinde-te.

March se mulțumi să mormăie ceva.

— Pare un băiețel ciudat, comentă Fenella. Aproape patetic, nu-i așa? Sau tu nu crezi că cineva poate fi patetic? Bellamy zîmbi în întuneric.

— Nu știu. Nu prea mă pricep la patos.

— Nici eu. Știam pe vremuri. Dar m-am vindecat Patosul e atît de patetic! Izbucni în rîs și continuă: A fost o glumă tîmpită.

— Deloc, răspunse Bellamy întorcîndu-se spre ea. Cred, dimpotrivă, că a fost o replică bună, ca în filme... Deci, ai impresia că Harcourt e patetic?

Genunchii li se atingeau în întuneric.

— Cred că e într-adevăr patetic. Altfel, e un prost ca toți bărbații; bineînțeles, persoanele de față sunt excluse, nu-i așa? Bellamy își imagina zîmbetul ei în întuneric.

— Adevărul e că nu-i genul de bărbat care-mi place mie. Nu-mi spune nimic... Și vocea ei ușor răgușită, dar atrăgătoare, se pierdu, lăsînd fraza neterminată.

Mașina ieși din Berkeley Square și coti pe Charles Street, Bellamy se uită la ceasul său cu cadran fosforescent. Era douăsprezece și jumătate.

— Și care sunt, de fapt, preferințele tale, Fenella? Fenella rîse înfundat.

— Nu pot să-mi dau seama decît după ce am făcut proba. Și luă o țigară din tabachera oferită de Bellamy. În lumina brichetei, Bellamy putu să-i vadă linia rotundă a bărbiei și nările sensibile, frumos arcuite. Îl observă, dintr-o ochire, și pe Harcourt stînd în fața lor cu bărbia prăbușită în piept.

Bellamy se gîndi la chiștocul țigării pe care i-o dăduse Harcourt la clubul lui Mott și pe care îl păstrase și se odihnea acum într-un plic în sertarul biroului său din Half Moon Street.

Fenella începu deodată să vorbească din nou:

— În fond, despre ce-i vorba? încep să mă simt ca X42,

spioana misterioasă care avea acces la toate documentele secrete din toate ambasaderele de pe continent și care reușea, ca prin minune, să scape pînă la capitolul douăzeci nesusușă.

Bellamy izbucni în rîs.

— Nu-i nimic din toate astea. Nimic atît de romantic. Și singura persoană cu care va trebui să lupți pentru onoarea ta e Harcourt.

Fenella oftă.

— Tocmai de asta îmi era teamă. Nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar mă interesează să știu despre ce e vorba, mai ales că, deocamdată, se pare că joc și eu un rol important, chiar dacă-i atît de anost. Mai precis, aș vrea să știu ce urmează.

— E foarte simplu. Adevărul e că Harcourt are cîteva sute de lire, pe care le-a cîștigat aseară la pocher. Harcourt plus două sute de lire nu mă interesează. Mie îmi trebuie un Harcourt fără două sute de lire... înțelegi?

— Nu prea bine. Trebuie să înțeleg oare că scopul acestui complot drăgălaș, dar sinistru, e ca cineva să-l ușureze pe Harcourt de două sute de lire sterline?

— Mai mult sau mai puțin. Vezi, tu, Fenella, înainte de a pleca de la clubul Malayan am vorbit la telefon cu o anumită doamnă Lily Purcella, care conduce tripoul destul de select unde mergem noi acum. Ea va aranja o partidă liniștită de „șmen” într-un salon particular. În partida asta vor juca Lily și amantul ei, un domn numit Tony – cred că n-a avut niciodată alt nume – tu și cu mine. Așa cum arată Harcourt acum, e numai bun ca să poată fi jumulit într-o oră. Și atunci are să-și revină din stupoarea asta alcoolică și are să treacă la acte nesăbuite și, cu ajutorul telegrafului bine manevrat cu pantofii, vom avea grijă să primească la momentul potrivit cărțile cele mai proaste. E clar?

— Da, înțeleg... Și asta-i tot?

Părea cam decepționată.

— Nu chiar. După ce are să-și piardă toți banii, Harcourt va fi aproape treaz. Și atunci, în timp ce voi ceilalți o să mâncați ceva și o să beți un păhărel, am să stau nițel de vorbă cu el. Bellamy scutură scrumul țigării și urmă: După ce-am să termin de vorbit cu el, cred că va fi cam deprimat și-o să vrea să se ducă acasă. Tu vei câștiga șaiszeci, șaptezeci de lire, iar madam Purcella vreo sută și ceva.

— Începe să devină interesant.

— Pînă aici totul e clar. Ei bine, după asta, dacă-l cunosc bine pe Harcourt, va simți nevoia unei consolări feminine. Te-aș sfătui să-l lași să priceapă că nu-ți este chiar indiferent și să mergi chiar pînă acolo încît să te duci cu el în apartamentul său din Conduit Street, unde s-a mutat de cînd nu mai locuiește acasă, sau la un club oarecare.

Fenella oftă din nou.

— După cîte observ, cred ca am să mă distrez foarte bine, nu?

— Oricum, cred că spre ziuă Harcourt are să ajungă din nou în obișnuita lui stare de tremurătură și beție și probabil că va sfîrși prin a adormi pe canapea.

— După care presupun că mă pot duce acasă ca o fetiță cuminte, nu?

Bellamy o contrazise pe un ton egal:

— Nu... e exact ceea ce n-ai să faci. Dimpotrivă, ai să-i percheziționezi apartamentul de sus pînă jos, în timp ce are să doarmă. Vreau să reții lucrul ăsta cît se poate de bine, fără să omiți nimic. Nici coșurile, nici scîndurile suspecte, nimic. Crezi că ești în stare?

— În ceea ce mă privește, sunt de părerea ta, răspunse ea veselă. Dă-i drumul... Începe să devină într-adevăr interesant! Și ce trebuie să cauți?

— Niște documente. Orice articole, note sau hîrtii legate

de propagandă. Orice hîrtie legată de propagandă. S-ar putea să găsești ceva, dar eu nu cred.

— Știi că sunt convinsă că tu ești X42? Cred că ai și o pereche de favoriți falși în buzunare. Sper că n-ai să mă percheziționezi și pe mine în permanență.

— Nu.

Fenella oftă iar.

— Și de asta mi-a fost teamă, murmură ea.

— Nu-s X42, răspunse Bellamy. Aș fi preferat să fiu. Nu fac altceva decît să încerc să ies dintr-o încurcătură gravă, asta-i tot, înțelegi?

— Nu, nu înțeleg. Dar n-are nicio importanță. Ei bine, ce mai urmează apoi?

— Ai să mă chemi la telefon mîine la prînz. Mă găsești în carte. Ai să-mi spui dacă ai găsit ceva sau nu. În orice caz, e bine să aranjezi cu Harcourt să vă întîlniți din nou, mîine. Trebuie să te ții scai de el toată ziua și să ai grijă să bea tot timpul, ca să stea liniștit. Apoi, mîine seară ai să-l duci acasă, pe la ora nouă, iar eu te chem acolo. Am să completez la ceea ce ai să cîștigi în seara asta diferența pînă la o sută de lire sterline. Facem tîrgul?

— S-a făcut. Sunt grozav de fericită că nu trebuie să ascund vreun cadavru sau să omor pe cineva pentru banii ăștia.

Bellamy îi răspunse solemn și sentențios:

— Pentru o crimă plătesc totdeauna mai mult, iubito.

Taxiul se opri, cu o smucitură, la marginea trotuarului. Harcourt March deschise ochii și întrebă, cu limba împleticită ca toți bețivii:

— Unde dracu suntem? Credeam că mergem să jucăm un „șmen”.

Cînd Bellamy aprinse lumina, se uită cu ochi tulburi la ei, apoi începu să clipească trecîndu-și limba peste buzele uscate.

În timp ce Bellamy cobora din mașină, March se adresă Fenellei:

— Ce naiba se întâmplă aici? Cred că Nicky a încercat să te cucerească, Fenella, nu?

— Exact. Am vrut să mă apăr cu un ac de pălărie, dar n-a folosit la nimic.

Harcourt sughită.

— Dumnezeu! Și ce-ai făcut?

Fenella se dădu jos din mașină răspunzându-i peste umăr.

— Ce puteam să fac? Am cedat, după ce-am strigat cerîndu-ți ajutor. Dar tu dormeai tun.

Bellamy se aplecă în interiorul mașinii și-l înhață pe Harcourt, scoțîndu-l afară.

— Doamne! Ai auzit ce-a spus, Bellamy? Că te-ai culcat cu ea în timp ce dormeam. N-am să mi-o iert niciodată.

Bellamy îl apucă pe March de subsuori și porniră spre tripoul lui madam Purcella.

TRECUSE DE TREI DIMINEAȚA.

Madam Purcella – o blondă oxigenată, masivă, cu ochii albaștri apoși și o față bine conservată – așeză cărțile în cutie pe masa verde. Tony, un sud-american cu părul negru și unsuros care îi ajuta lui madam Purcella să conducă tripoul și lucra ca administrator-general, coborîse jos după whisky și sifoane. Fenella Roque – conștientă de faptul că madam Purcella o studia cu o anumită invidie feminină – își aranja cîrlionțul în fața oglinzii de deasupra căminului.

Greoi, aproape treaz și morocănos, March stătea într-un fotoliu în capătul celălalt al camerei și tocmai își aprindea, cu mîini nesigure, o țigară.

Bellamy, care rătăcea prin încăperea bine mobilată privind

tablourile de pe pereți, îi făcu cu ochiul lui madam Purcella, care se adresă Fenellei cu o voce tinerească:

— Doamnă Roque, ar trebui să ne pudrăm nițel năsurile, nu crezi? Hai să coborîm și să-i așteptăm pe domni acolo. E mult mai cald în salon decît aici. Hai să mergem și bem și cîte o cafeluță. Simt o nevoie grozavă de cafea.

Bellamy o aprobă:

— Da... duceți-vă jos. Vreau să-i spun ceva lui Harcourt.

Bellamy se îndreptă spre locul unde stătea March și își trase și el un fotoliu. Între timp, intră și Tony aducînd whisky, sifon și pahare. Le așeză pe masă și plecă și el pe urma femeilor.

Stînd în picioare lîngă masă, Bellamy pregăti băuturile și se întoarse cu paharele pline întinzîndu-i unul lui March. Se așeză în fotoliul din fața lui March și, privindu-l cu bunăvoință deschise vorba:

— Al dracului ghinion, Harcourt.

March aprobă dînd din cap.

— Da, afurisit ghinion. M-am bucurat prosteste că am cîștigat cîteva sute aseară la clubul lui Mott. Oricum era ceva sigur. Acum sunt complet curățat. E groaznic.

— Cred și eu că-i greu. Ai avut o carte tîmpită cum rar se întîlnește. Pot să te împrumut cu ceva bani? Am douăzeci de lire disponibile.

— Pe dumnezeul meu, ești un adevărat prieten.

Bellamy scoase din buzunar un teanc de bancnote și îi dădu lui March două de cîte zece lire. Apoi începu să-și bea paharul de whisky.

După un timp March îl întrebă pe Bellamy:

— Parcă aveai să-mi spui ceva, Nicky, nu?

Bellamy îl aprobă tăcut din cap, cu un aer foarte serios.

— Harcourt, nu vreau să te alarmez și n-am niciun gînd

ascuns, dar cred că ai intrat într-o mare încurcătură. Mi-e teamă că Iris te-a trădat.

March se-nțepeni în scaun și răspunse încet:

— Pe toți dracii, Nicky, ce naiba vrei să spui cu asta?

Bellamy scoase două țigări din tabacheră. Îi dădu una lui March, oprindu-și una pentru el. Apoi scoase bricheta și aprinse țigarile. Abia pe urmă răspunse la întrebarea lui March.

— După cum știi din ziare, cineva a omorât-o pe Freda noaptea trecută. Ei bine, poliția mi-a pus o mulțime de întrebări în legătură cu asta, pentru că Freda îmi telefonase la Carola imediat după unsprezece și ei cred că Freda a fost ucisă între unsprezece și douăzeci și unsprezece și jumătate. Nu sunt chiar așa de siguri de ora la care a fost omorâtă.

— Ei și? Îmi pare al naibii de rău de Freda, dar ce legătură are asta cu mine?

— Am să te lămuresc imediat, continuă Bellamy răbdător. Adevărul e că te-ai dus s-o vezi pe Iris la unsprezece și jumătate și ea e convinsă că ai fost la Freda. Știa că te-ai certat cu Vanessa în fața casei Carolei și că ai plecat singur. Spune că, venind la ea, i-ai povestit că ai mers la întâmplare, că paltonul tău era ud learcă și e sigură că ai fost s-o vezi pe Freda.

— E o minciună sfruntată. N-am fost nici măcar pe lângă casa Fredei, darmita la ea. E o minciună sfruntată!

Bellamy dădu din umeri.

— Poate. Dar poliția a stat deja de vorbă cu Iris. Cu cazul ăsta e însărcinat un anume detectiv-inspector Meynell. El e cel care a vizitat-o pe Iris și probabil că are s-o vadă din nou. Și aplecându-se spre March: Vezi tu, Harcourt, nenorocirea e că în astfel de cazuri poliția caută totdeauna mobilul. Mi-au spus – mai precis Meynell mi-a spus – că nu se pot gândi la nimeni care să fi avut vreun motiv să o ucidă pe Freda. Dar

cînd Iris are să înceapă să vorbească, au să-și schimbe părerea.

Harcourt îl privea fix pe Bellamy. Degetele, în care ținea paharul, umflate din cauza băuturii, tremurau. Fața lui căpătase o culoare albă, ciudată.

— Dumnezeuule, Nicky! Doamne-Dumnezeule... N-o fi crezînd cumva că eu am făcut isprava asta?!

Bellamy dădu din umeri.

— În fond, Harcourt, tu aveai un motiv. Iris mi-a povestit cîte ceva: i-ai spus că te duci la Freda la un cocteil, urmînd s-o conduci apoi la serata dată de Carola, dar că în realitate te duceai să faci rost de bani. Iris spune că erai disperat din cauza banilor și ai asigurat-o că ai să-i obții de la Freda. Cred că astea au să sune cam ciudat în urechile poliției, nu? Vezi tu, Iris spune că Freda a refuzat, probabil, să-ți dea banii și că erai supărat foc pe ea; că la Carola ai fost furios la culme și, gîndindu-se bine, părerea ei e că te-ai dus din nou s-o vezi pe Freda după ce ai expediat-o acasă pe Vanessa și că v-ați certat numărul unu. Iris merge pînă acolo încît afirmă – notează te rog că eu nu sunt deloc de acord – că nu i se pare imposibil ca tu să-ți fi pierdut de tot cumpătul și s-o fi dat gata pe Freda. După părerea mea, toate astea sunt mai mult decît sinistre.

Bellamy mai sorbi o gură din pahar.

March tremura din tot corpul. Brațele, degetele și picioarele îi tremurau convulsiv. Reuși să spună cu o voce pierdută:

— Dumnezeuule, Nicky! Nu pot să-mi pună în spinare asta. Nu, nu pot. Ce mă fac? Fața i se înroși de furie. Blestemata aia de Berington. După ce m-a lefterit de toți banii pe care-i aveam, s-a întors acum împotriva mea ca o viperă și vrea să mi-o coacă.

Bellamy aprobă din cap.

— E o chestie grea, Harcourt. Apropo... dacă n-ai fost la

Freda, pe unde-ai umblat? Trebuie să existe cineva care să te fi văzut.

— Pe dracu! Nu m-a văzut nimeni. N-am făcut decît să merg pe străzi la întîmplare. Eram sătul pînă-n gît de Freda, de Iris de toată lumea.

— Deci erai sătul de Freda. Eu aş uita asta dacă aş fi în locul tău, Harcourt. Bineînţeles, eu te cred că n-ai făcut nimic altceva decît să rătăceşti în noapte, la întîmplare. Dar trebuie să înţelegi, bătrîne, că sună cam ciudat ca un tip ca tine să se plimbe aiurea prin bezna străzilor cu toate luminile camuflate şi încă pe o ploaie zdravănă. Nu, hotărît că nu-mi place.

— Aşa că, după părerea ta, n-au să mă creadă, bolborosi March. Dumnezeu! Dar trebuie să mă creadă. Sau ce dracu să fac? Ce-am să le spun?

Bellamy vorbi liniştit:

— Ascultă-mă, Harcourt. Deocamdată nu-i chiar atît de grav. În fond nu pot acuza de crimă un om ca tine numai pe probe prezumtive. Tu nu poţi, pur şi simplu, să faci o astfel de faptă. Şi mai e ceva, continuă el. În ţara asta, poliţia e obligată să facă dovada că cineva a comis o crimă. Asta-i legea. Tu nu eşti obligat să te dezvinovăţeşti. Şi de ce ai face-o!? Oricum, bănuiala asta e ridicolă. Desigur, numai dacă poliţiştii ăştia afurisiţi n-au prea mult fler şi, datorită capacităţii lor, să nu devină supărători...

Luă paharul din mîna tremurătoare a lui Harcourt, se duse la masă şi îl umplu pe jumătate cu whisky curat.

— Dă-l peste cap, Harcourt. O să te înzdrăvenească imediat, băiete...

March dădu pe gît paharul scuturîndu-se la înghiţirea băuturii.

— Părerea mea e să stai liniştit şi să nu vorbeşti. Vezi-ţi de treabă ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. În locul tău n-aş discuta cu nimeni despre afacerea asta. Dacă, totuşi, te caută

poliția, poți să le spui adevărul, cu speranța că au să te creadă. Dacă aș fi în pielea ta nu mi-aș face prea multe griji.

— Mai dă-mi să beau. Dracu s-o ia de poliție!

Bellamy mai prepară două pahare.

— Sunt obligați s-o dovedească. Nu-și pot permite să arunce acuzații ieftine în dreapta și-n stînga. Dracu să-i ia!

Bellamy îl aprobă vesel:

— Așa îmi placî. Mai bem un pahar la botul calului și-apoi o ștergem la plimbare. Apropo... trebuie s-o conduci pe doamna Roque. Am impresia că te place.

— Ce dracu vrei să spui? Ea spunea că...

Bellamy zîmbi.

— Te necăjea. Mi-a spus în taxi că ești un tip foarte interesant, că ai caracter, curaj și simțul umorului.

March izbuti să zîmbească.

— Ei bine, e ceva adevărat în toate astea. Nu-mi place să vorbesc prea mult despre mine, dar cred că am și eu părțile mele bune.

Bellamy se îndreptă spre ușă.

— Am să-i spun doamnei Roque să se îmbrace și apoi plecăm...

Harcourt aprobă din cap și, sculîndu-se din fotoliu, se îndreptă nesigur spre sticla cu whisky.

BELLAMY ÎI SUI PE FENELLA ROQUE ȘI PE MARCH ÎNTR-UN taxi, iar March se prăbuși în colțul său, epuizat de șocul primit și de whisky.

Fenella dădu mîna cu Bellamy.

— Îți mulțumesc pentru seara asta, atît de plăcută.

Cînd își retrase mîna, Bellamy simți tăria cartonului cărții ei de vizită în palmă.

— A fost amuzant, Fenella, și tu ai fost o bomboană.

Fenella privi spre March, care adormise în colțul său.

— Și acum trebuie să duc slănina acasă, slănină la propriu. Noapte bună, dragă Nicky. Vino să mă vezi, să-mi mai spui niște povești de-ale tale.

Bellamy întinse mîna prin geamul deschis al taxiului. Avea patru bancnote de zece lire în palmă și Fenella le luă ușor cu degetele ei lungi.

— Noapte bună... Fenella.

Îi mai zîmbi o dată în timp ce mașina se îndepărta. Apoi, stînd mai departe pe marginea trotuarului, rupse cartea de vizită a Fenellei în bucățele mici și le aruncă în canal.

SE FĂCU PATRU DIMINEAȚA CÎND AJUNSE ACASĂ. INTRĂ ÎN salon, își aruncă paltonul pe canapea, aprinse radiatorul electric și stătu un moment în picioare privindu-l cum se înroșește. Apoi se duse în bucătărie și puse apa să fiarbă într-un ibric. Așteptînd, se plimba pe coridorul îngust fumînd o țigară.

După ce a fiert apa își făcu un ceai și, aranjînd totul pe o tavă, o duse pe colțul biroului său din salon. Se așeză și bău două cești de ceai concentrîndu-se asupra scrisorii pe care voia s-o scrie.

După cîteva minute rupse o foaie din bloc-notes și începu să scrie:

„Draga mea Carola,

ÎMI VINE FOARTE GREU SĂ SCRISĂ ACEASTĂ SCRISOARE, CU atît mai greu cu cît îți este adresată ție. Știam că în ultima

vreme te-ai săturat de mine, dar speram, cînd am primit însărcinarea asta de la Philip Vanning, că voi fi în stare să mă redresez și să mă comport ca un individ normal.

Te rog să mă crezi că n-am fost deloc surprins cînd m-ai dat afară după scandalul de la serata ta. A fost o porcărie, dar mai păstram o speranță vagă, deși știam că ești interesată de Mott. Oricum, cred că după cele ce am să-ți spun totul s-a terminat definitiv, deși de data asta nu e vina mea.

Adevărul e că sunt într-o mare încurcătură legată de asasinarea Fredei. Cînd mi-a telefonat în seara aceea la tine, n-a fost numai ca să mă roage să-ți transmit scuzele ei că nu poate veni fiind răcită, ci și pentru că voia neapărat să mă vadă urgent și m-a rugat să mă duc imediat la ea. Și m-am dus. Ușa de la studioul lui Philip, care dă în dormitor, era descuiată, așa cum îmi spusese ea. Am intrat, dar nu era nicaieri și nici n-a răspuns cînd am strigat-o.

Observînd că ușa de la dormitorul ei era întredeschisă și lumina aprinsă, am bătut și mi-am băgat capul înăuntru.

Sărmana Freda zăcea pe pat strangulată.

Primul gînd care mi-a trecut prin minte, cred, a fost destul de caraghios. Era instinctul de conservare. Desigur că cel mai cuminte lucru ar fi fost să cobor imediat la parter și să chem poliția. Dar n-am făcut-o. Singurul lucru pe care-l aveam în cap era că cineva o omorîse pe Freda și că aveam toate șansele să fiu eu acuzat de crimă.

Am ajuns acum la partea cea mai importantă a acestei întîmplări și tocmai asupra acestui punct vreau să-ți cer sfatul. Mă cunoști la fel de bine ca toată lumea și știi, draga mea, că oricare ar fi păcatele mele, acestea sunt de obicei greșeli de tact însoțite de faptul că beau nițel cam mult, că sunt cam nesperios și înclinat spre trîndăvie. Dar știi că nu sunt capabil să omor un om.

Adevărul e că în momentul când am reușit să-mi dezlipesc privirea de pe Freda am observat că un chiștoc de țigară mai ardea încă în scurmieră. Poți să-ți imaginezi ușor absurditatea acestei scene: o femeie pe care o cunoșteam bine, strangulată în pat, și un muc de țigară arzînd încă în scrumieră. Eram tocmai pe punctul de a lua restul de țigară din scrumieră, când am rămas trăsnit citind, pe mucul de țigară marca: ETAT MAROC, exact țigările pe care le fumează Harcourt March. Nu putea s-o fi fumat Freda, pentru că ea nu fuma niciodată țigări turcești.

Ținînd seama de tot ce am aflat de atunci încoace, părerea mea fermă e că atunci când am intrat în apartament, Harcourt March era în dormitor, că abia pusese țigara în scrumiera de pe masă. Când m-a auzit trecînd prin salon, a fost atît de grăbit să iasă nevăzut din cameră încît a uitat să mai stingă țigara. Cred că s-a ascuns în salonașul opus dormitorului Fredei, lăsînd ușa deschisă și în timp ce eu intram în dormitor, el s-a furișat afară din apartament.

Părerea mea e confirmată de următoarele fapte. Doamna Berington – cea cu care se încurcase Harcourt în ultima vreme – mi-a spus că Harcourt a ajuns în seara aceea la ea ud learcă și că avea o înfățișare groaznică. După părerea ei, Harcourt a omorît-o pe Freda și are motive serioase să creadă acest lucru.

Se pare că de cîtva timp ea se certa mereu cu Harcourt din cauza banilor și că alaltăieri Harcourt i-a promis că are să facă rost de bani în ziua următoare. Ea l-a întrebat de unde are să-și procure banii și el i-a răspuns că-i va da Freda. I-a mai spus că are să se ducă la Freda ca să bea un cocteil împreună, urmînd ca apoi s-o conducă la serata dată de tine și că urma să primească banii atunci.

Ei, bine, se pare că n-a reușit. N-a condus-o pe Freda la

tine și scuza invocată de ea – că nu poate să vină, fiind chipurile răcită – nu era adevărată, din moment ce-i spusese mai devreme lui Philip Vanning că se duce la tine.

Oricum, în locul ei, Harcourt a adus-o pe doamna Berington și aceasta declară că Harcourt era făcut foc pe Freda.

După cum știi, Harcourt a plecat cu nevastă-sa, pentru că doamna Berington plecase singură, mai devreme. Dar Harcourt n-a condus-o pe Vanessa acasă. Se pare că s-au cam certat în stradă și Vanessa a plecat cu un taxi iar Harcourt pretinde că a răătăcit la întâmplare în bezna camuflajului și pe o ploaie torențială pînă la unsprezece și jumătate, cînd și-a făcut apariția în apartamentul doamnei Berington.

Ce părere ai, Carola? Nu sună prea bine, nu?

Am fost amestecat în afacerea asta pentru că am procedat ca un tîmpit. Cînd cei de la Scotland Yard au venit la mine – auzind de telefonul pe care mi l-a dat Freda la tine – am afirmat că nu m-am dus la Freda. Apoi mi-am dat seama că e o poveste ridicolă, doar mi-am lăsat amprente pe tot în apartament. Așa că m-am dus la ei și am stat de vorbă cu detectivul-inspector, îl cheamă Meynell, și i-am spus altă poveste. Dar nu i-am spus adevărul nici de data asta. I-am povestit că am văzut-o pe Freda, am stat cîteva minute de vorbă cu ea și am lăsat-o în viață așezată pe pat.

Cred că, din capul locului am fost un dobitoc. Aș vrea din toată inima să fi spus de la început adevărul.

Fără îndoială că poliția mă suspectează acum într-o oarecare măsură și cred că aș putea ieși basma curată foarte ușor ducîndu-mă și spunîndu-le „adevărul și numai adevărul” cum se jură la tribunal cînd depui mărturie. Dar dacă fac asta, îl bag la apă pe Harcourt. Dacă le mărturisesc totul, Harcourt are să se găsească într-o situație mai mult decît dificilă și, deși

e un tip ciudat pe care niciunul dintre noi nu-l prea înghite, un sentiment curios de sportivitate mă face să-mi țin gura pînă am să primesc sfatul tău.

Carola, deși știu că totul s-a sfîrșit între noi, te rog să-mi faci următorul serviciu. Vreau să-i arăți scrisoarea asta Vanesei și s-o rogi să-ți spună cinstit și sincer dacă, după părerea ei, a existat ceva între Freda și Harcourt. M-am întrebat adesea de ce s-a săturat ea așa de brusc de Harcourt și de ce Harcourt, care s-a purtat totdeauna frumos cu femeile, a început deodată să se facă de rîs legîndu-se de toate femeile frumoase ce-i ieșeau în cale.

Problema e următoarea: dacă Vanessa crede că a fost ceva între Freda și Harcourt – deși pentru oricine o cunoștea pe Freda acest lucru pare aproape imposibil – în acest caz sunt obligat să cred că Harcourt a ucis-o.

Plec acum să pun scrisoarea asta direct în cutia ta de scrisori, ca să-ți parvină la prima oră. Vrei să stai de vorbă cu Vanessa și să-i spui că am să trec mîine pe la ea s-o văd?

Vanessa e o femeie extraordinar de drăguță, e bună prietenă cu tine și cred că n-are nimic împotriva mea. Va avea timp să reflecteze și să se hotărască asupra răspunsului pe care va trebui să mi-l dea cînd am s-o văd. Dacă ea e înclinată să creadă tot ce-i mai rău, cred că am să fiu pe deplin justificat dacă voi spune poliției tot ce știu. Trebuie să acționez repede în propriul meu interes.

Cu toate urările de bine, rămîn al tău
pentru totdeauna,
Nicky”

BELLAMY PUSE TOCUL JOS ȘI RECITI ATENT SCRISOAREA DE la un capăt la celălalt. Apoi o puse într-un plic, scrise adresa, își puse pălăria și paltonul și ieși în stradă.

Coborînd pe Half Moon Street, fluiera încetișor, încîntat.

CAPITOLUL 10. MIERCURI: CEAI ÎN DOI

Bellamy se sculă la douăsprezece. Se duse la fereastră și privi în jos pe Half Moon Street. Era o zi mohorâtă și rece. Se gîndea la Harcourt și Fenella, în special la Fenella.

Își aducea vag aminte de ea și această amintire era legată într-un fel de clubul lui Mott. Probabil că era una dintre femeile pe care Mott le folosea ca să-și sporească volumul de afaceri și care aduceau bărbați la club ca să joace. Dacă așa stăteau lucrurile, s-ar fi putut simți îndemnată să-i povestească lui Mott aventurile ei cu Bellamy și Harcourt.

Ei bine... și presupunînd că ar fi făcut-o? Bellamy zîmbi, sună să i se aducă ceaiul și intră în baie. Cînd se întoarse, îl aștepta tava -cu ceai. Pe tavă se mai aflau și cîteva scrisori. Una dintre ele era de la Vanning.

Bellamy se așeză pe pat și deschise scrisoarea. În plicul din hîrtie groasă de Manila găsi o listă a persoanelor folosite de „Biroul C”, adresele acestora, toate schimbările de adresă de la angajare și o serie de note marginale, făcute probabil de Secția specială, asupra stării lor materiale, rudelor și femeilor din viața lor, dacă existau.

Își aruncă ochii pe listă și începu s-o rupă în bucățele

mici. Apoi le aruncă în coșul de hîrtii. Se așeză pe pat și se aplică să citească scrisoarea lui Vanning.

„Dragul meu Nicky,

ÎMI VINE DESTUL DE GREU SĂ SCRUI ACEASTĂ SCRISOARE. ÎN primul rînd datorită întîmplării groaznice cu Freda, care m-a afectat mai mult decît pot să-ți spun. Totuși, îmi dau seama că singurul lucru ce mă poate împiedica să nu-mi pierd mințile sau să termin cu lumea asta, este munca. Freda a dorit întotdeauna din tot sufletul ca această organizație să izbutească și să-și atingă scopul. Întotdeauna și-a dorit să fiu la înălțimea misiunii mele. Și-a dorit să ajungă Lady Vanning... sărmana. Așa că mă simt obligat ca, în memoria ei, să lămuresc povestea asta cu scurgerile de informații. Și, din acest punct de vedere, mă bizui mai mult sau mai puțin pe tine.

Am anexat lista celor ce lucrează aici și toate informațiile pe care le-am putut obține într-un timp atît de scurt. Dacă ai nevoie de informații speciale despre o anumită persoană, dă-mi de veste și am să le obțin imediat pentru tine.

Astăzi mi-a telefonat Sir Eustace. Am impresia că guvernul îl cam strînge cu ușa din cauza scurgerilor de informații și vrea să obțină cît mai curînd un raport de la mine. De aceea, dacă nu te superi, aș vrea să-mi trimiți un raport cuprinzînd tot ce ai reușit să afli pînă la sfîrșitul săptămîinii, cel tîrziu pînă vineri sau sîmbătă. Voi fi atunci capabil să înjgheb ceva, adăugînd și punctul meu de vedere, și să-i arăt că nu stau cu mîna în sîn.

Dacă ai nevoie de mine, telefonează-mi. Muncesc de

dimineată pînă seara. E singura soluție. Ar fi mai prudent să distrugi scrisoarea asta după ce ai citit-o și ai grijă de listă.

Îmi pare rău de ceea ce s-a întîmplat cu tine și cu Carola. Ești un prost, Nicky. Carola e o fată minunată și ai pierdut ceva neprețuit. Am văzut-o ieri un minut la Claridge și mi-a spus că are impresia că într-adevăr ești pe cale să te schimbi. Sper să aibă dreptate.

Noroc!
Al tău,
Philip Vanning”

BELLAMY CITI DE DOUĂ ORI SCRISOAREA ȘI APOI O ARSE.

Începu să se îmbrace cîntînd fals: „În înflorita, înflorita lună mai”. Tocmai își înnodase cravata, cînd sună telefonul.

Era Fenella, care-i spuse veselă:

— Bună-dimineată, Nicky. Tu cum te simți? Eu mă simt groaznic. Am avut atîta de furcă cu Harcourt încît am nevoie de o consolare.

Bellamy zîmbi în receptor.

— Ai ceva cu adevărat, important să-mi spui?

— Da și nu. Ne-am întîlnit aseară cu Iris Berington la „The Priory” și s-a produs o mică scenă... nu cine știe ce... adică vreau să spun că n-a fost nimeni rănit fizic. Dar n-am găsit nimic.

— Ai căutat bine?

— Dacă am căutat bine? Începu să rîdă. N-am iertat decît tapetele de hîrtie de pe pereți, atît.

— Înteleg. Unde-i Harcourt acum și unde ești tu?

— Harcourt doarme tun. Arată ca un aligator leșinat și

poți să-l auzi sforăind din Peru. Vorbesc de la tutungeria de peste drum. Am fost acasă și mi-am pus un taior. Trebuie să-ți pun la socoteală, domnule, o rochie de seară. Cea pe care o purtam aseară s-a dus dracului când Iris i-a aruncat în fața lui Harcourt o halbă de bere...

Bellamy izbucni în râs.

— Am impresia că te-ai distrat bine aseară. N-ai vrea să ne vedem peste o jumătate de oră la barul Carlton? Crezi că Harcourt n-o să miște încă vreo oră?

— Preciș. După cum arată, s-ar putea să doarmă pînă la unu. Îți convine?

— Excelent. În cazul ăsta poți să iei masa cu mine, să-ți cumperi o rochie nouă de seară la întoarcere și după aceea să stai cu epava pînă deseară, cînd o să am nevoie de el. La revedere, Fenella.

Închise telefonul, termină de îmbrăcat și, coborînd, rugă portarul ca toate chemările telefonice să-i fie retransmise la Carlton.

ERA LA AL DOILEA MARTINI CÎND SOSI FENELLA. ARĂTA bine, într-un taior gri închis asortat la pălăria de catifea de aceeași culoare. Zimbea, proaspătă și atrăgătoare. Arăta ca oricare dintre femeile bine pe care le poți vedea luînd masa în restaurantele bune. Bellamy se întrebă, într-o doară, care putea să fie povestea ei. Probabil că cea eternă, care-a fost spusă, cu mici modificări, de cînd există bărbați și femei pe lume.

După ce bău două Martini duble seci, Fenella se cuibări grațios pe scaun și i se adresă lui Bellamy:

— Cred că ar fi mai bine ca mai întîi să-mi iau piatra asta de pe inimă, Nicky, pentru că nu-mi place să amestec afacerile cu mîncarea. Tu ce părere ai?

Bellamy îi zîmbi, comandă încă un rînd de cocteiluri, și o rugă să-i dea drumul.

— După ce ne-am despărțit de tine, Harcourt a rămas în aceeași stare de somnolență pînă aproape de locuința sa, cînd și-a revenit susținînd sus și tare că nu vrea să se ducă acasă. Ideea asta mi-a plăcut, pentru că, deși sunt o fată care mă pot descurca cu orice domn beat și pus pe rele, dar binecrescut, acum nu mă mai simțeam în siguranță dacă Harcourt ar fi devenit într-adevăr pasionat.

— Ideea asta cu Harcourt în chip de amoretz pasionat e teribilă. Ceva asemănător cu un hipopotam care dansează...

— Poate. Dar, nu pot face prea bine față la hopopotami năbădăioși și nici n-am întîlnit încă vreunul.

— Foarte rău, continuă Fenella.

— Harcourt mi-a propus să mergem la „The Priory” și m-a întrebat dacă-mi convine. I-am răspuns că toate cîrciumile sunt la fel cînd e vorba de un pahar și dacă n-o să fiu obligată să fac un număr de dans, n-am nimic împotriva. Așa că ne-am dus la „The Priory”. Tot drumul Harcourt a fost într-o stare teribil de morbidă. A reușit aproape să mă facă să plîng de două ori. Tema generală a monologului său a fost că e un om neînțeles, că nevastă-sa nu poate să-l vadă în ochi, că toate femeile își bat joc de el, că își pierde banii la cărți, că a îndurat tot ce poate îndura un om și că moartea va fi o adevărată ușurare.

— Se potrivește perfect cu Harcourt. Și tu ce-ai făcut?

— Am fost foarte dulce, foarte feminină și foarte consolatoare. I-am spus că orele cele mai întunecate sunt cele dinaintea răsăritului

— Asta a fost o poantă grozavă, Fenella. Pariez că i-ai mai spus și că atîta vreme cît mai există viață, există și speranță.

— De fapt, i-am spus și asta, confirmă ea veselă. I-am servit un car de zicători și proverbe. De fapt, am reușit peste

așteptări, pentru că Harcourt a devenit foarte copilăros și bizar și a început subit să devină teribil de intim. Noroc că am ajuns la „The Priory” și acolo și-a dat în petic. Dar am scăpat numai cu părul puțin deranjat și cu amîndoi ciorapii rupți. Ochiurile de la ciorapii ăștia scapă așa de repede...

Își bău paharul și acceptă țigara oferită de Bellamy.

— După aceea s-a purtat bine un timp, cu excepția faptului că a dansa cu el echivalează cu a sta într-o colibă cu un urs polar. Oricum, toate au mers bine pînă cînd a apărut Iris Berington cu un tinerel și asta nu i-a plăcut deloc lui Harcourt, care a început să facă observații jignitoare la adresa ei. La început a vorbit „sotto voce”, dar pe măsură ce trecea timpul și după ce a mai băut cîteva pahare uriașe de whisky, tonul cu care vorbea devenea tot mai puternic.

Bellamy aprobă din cap înțeleghător.

— Apoi a devenit cam violent – continuă Fenella – și tînărul care era cu Iris a venit la masa noastră protestînd foarte politicos împotriva atitudinii lui Harcourt. Iar el a devenit grozav de sarcastic afirmînd că n-a spus nimic rău despre Iris. Că în afară de faptul că Iris nu e decît o vacă rîioasă, că ar fi în stare să-i fure în somn plomba de aur din măseaua maică-sii și că a cîștigat la cinsprezece ani premiul întîi la concursul de răpit copii din leagăn, e o femeie foarte drăguță pentru cei cărora le plac astfel de femei.

Fenella scutură, delicat, scrumul țigării.

— Cred că tînărul nu se simțea prea bine. În primul rînd pentru că era îmbrăcat în uniformă de aviator și nu-i ardea de scandal – era un băiat grozav de drăguț – și în al doilea rînd pentru că era cam topit după Iris, care-i spusese probabil o poveste frumoasă despre viața ei și pe care el, băiat naiv, o crezuse.

Bellamy zîmbi.

— Știu. Aviatorii noștri sunt foarte buni în luptă. Trebuie

să aibă reflexe perfecte... Dar cred că în fața unui inamic ca Iris...

— Mie îmi spui? murmură Fenella. Dacă aş fi aviator aş prefera să mă bat cu şase Messerschmitturi deodată decît să intru în bătaia artileriei lui Iris. Totuşi – continuă ea – l-am privit semnificativ pe locotenent, făcîndu-l atent că Harcourt era pilot şi el a încercat să împace lucrurile mulţumindu-se să-i spună lui Harcourt să nu mai facă pe prostul şi să stea liniştit şi să-şi vadă de treabă. Harcourt i-a răspuns că a fost totdeauna liniştit şi şi-a văzut de treabă şi că, mai ales acum, după ce Iris îl uşurase de ultimul ban din buzunar, nu-i mai rămăsese altceva decît să stea foarte liniştit. Că dacă ar fi fost în aviaţie şi ar cunoaşte o fată ca Iris ar sări în avionul său şi ar zbura ca şi cînd ar fi fost urmărit de toţi dracii. Că el, personal, n-are nimic împotriva ei şi că o mulţime de bărbaţi pot să fie nebuni după ea şi dacă i-ar sta în putere ar numi-o în Comisia economică, iar dacă guvernul ar lăsa-o liberă, de capul ei în Germania, el Harcourt ar paria şi ultimul nasture de la cămaşă contra unui pui de elefant că Iris ar reuşi să mineze întreaga Germanie în cîteva săptămîni.

— Se pare că Harcourt a fost destul de interesant.

— Între timp Iris, plictisită să mai aştepte întoarcerea cavalerului ei, a apărut şi ea pe scenă şi a pus mîna pe frîne. Era foarte furioasă. L-a făcut de două parale pe Harcourt şi, ca argument final, i-a aruncat o halbă de bere în faţă. L-a ochit la fix, dar jumătate din bere s-a vărsat pe rochia mea. De fapt nu-mi pasă, pentru că nu era cine ştie ce şi-apoi mi-am imaginat că ai să-mi cumperi tu, poate alta nouă.

— Deci te-ai gîndit şi la mine... Şi ce s-a mai întîmplat?

— S-a iscat niţică vîlvă, aşa că am încercat să-l conving pe Harcourt să meargă acasă. Dar Harcourt nu mă auzea. Se tot zborşea veninos la Iris, dar fără să mai vorbească tare. Iris i-a spus că, în ceea ce o priveşte pe ea, totul s-a terminat definitiv

iar el i-a răspuns la rîndul său că nu e decît cea mai veninoasă dintre vipere și că are s-o dea în judecată dacă mai povestește în stînga și-n dreapta ceea ce credea ea că a făcut el luni seara. La care Iris l-a întrebat cine i-a spus asta iar el a răspuns: Bellamy. Apoi Iris a spus că n-ar pune prea multă bază pe vorbele lui Bellamy și e convinsă că în cîteva zile Bellamy are să stea frumușel în dosul gratiilor. Harcourt i-a răspuns că e perfect în stare să-și poarte singur de grijă, în afară de momentele cînd are de-a face cu ea. La care Iris i-a răspuns veselă că asta era părerea lui, dar că după părerea ei e un dobitoc de prima clasă și că ar face mai bine să fie atent cu Bellamy, care-i foarte periculos.

— Auzi, dragă! Imaginează-ți ce idei!

— Sper că nu-i adevărat, deși cred că ți-ar sta foarte bine în dosul gratiilor. Crezi că m-ar lăsa să te hrănesc cu chifle?

Izbucniră amîndoi în rîs. Apoi Bellamy o invită:

— Hai să mergem la masă.

Intrară în restaurant și Bellamy comandă masa. După plecarea chelnerului, Fenella vorbi din nou:

— După cum ți-am mai spus, nu mă privește și nu-s o fată curioasă. Dar m-ar distra dacă aș ști, în fond, în ce constă tot necazul.

— Nu-i vorba de niciun necaz, Fenella, și în ceea ce te privește – replică Bellamy ridicînd dintr-o sprînceană – misiunea ta e aproape terminată. Fenella strîmbă drăgălaș din buze, ca un copil mofturos:

— Păcat. Tocmai cînd începuse să devină mai amuzant.

— Toate lucrurile plăcute au un sfîrșit, răspunse Bellamy. Tot ce-aș mai vrea, e ca după-masă să te întorci la Harcourt. Apropo, cum ai să intri în apartament? Dacă doarme, n-ai să reușești niciodată să-l scoli.

— Nicio grijă, Nicky. I-am luat cheia. Mă gîndesc totdeauna la lucruri mărunte ca astea.

— Splendid. Ei bine... trebuie să stai cu Harcourt, pînă diseară. Poate că are să te invite undeva la masă. În cazul ăsta vino cu el pe la nouă la clubul Malayan. Am să fiu și eu acolo și am ți-l iau de pe cap. E-n regulă?

Fenella aprobă din cap.

— Programul ăsta îmi convine de minune. Nu cred că pot suporta prea multă vreme prezența lui Harcourt, în intimitate. Oricum, țiți promit că ți-l aduc acolo pe la nouă. Făcu o pauză și apoi continuă: Ce părere ai, Nicky? O să ne mai vedem după aceea? Numai noi singuri?

Bellamy îi zîmbi.

— Mă îndoiesc. Și, în plus, am impresia că ar fi mai bine pentru tine dacă n-o să ne mai vedem. Cred că Iris te-a lămurit destul de bine aseară că sunt un tip destul de periculos.

— Știu, aprobă ea din cap. Dar am o slăbiciune deosebită pentru bărbații periculoși... și înclinarea asta mi-a dat multă bătaie de cap. Pentru mine, Harcourt a reprezentat o relaxare; în fond, el nu-i periculos decît în interesul legii.

După-masă, Bellamy comandă un buchet de violete. Cînd i se aduse, plăti nota și înfășură cozile florilor în bancnote de cinci lire sterline. Apoi îi oferî buchetul Fenellei.

— Florile astea te vor ajuta să-ți cumperi o rochie de seară nou-nouță.

Un piccolo veni la masa lor anunțînd că domnul Bellamy e chemat la telefon. Fenella se sculă de la masă.

— Ei bine... la revedere, Nicky. Deși o să ne vedem diseară, cred că trebuie să-mi iau rămas-bun de pe acum. Îți mulțumesc pentru violete și pentru cele douăzeci de lire suplimentare. Am să-mi cumpăr o rochie de seară și de cîte ori o voi purta am să mă gîndesc la tine.

— În cazul ăsta sper că ai s-o pui cît mai des, răspunse Bellamy zîmbindu-i amabil.

— Am să gădesc singură o mașină. Tu du-te la telefon. Când vei avea vreodată nevoie să dai de băut, să răpești sau să-i faci orice altceva cuiva, telefonează-mi.

— Am să-mi amintesc.

O urmări plecând. Aprinse o nouă țigară și se duse la telefon. Era menajera de acasă; îl anunța că l-a căutat domnișoara Carola Everard și o rugase pe ea să-i comunice că doamna March va fi încântată să-l primească la ceai, pe la ora patru.

VANESSA STĂTEA ÎNTINSĂ PE CANAPEA ȘI TOCMAI TURNA ceaiul când sosi Bellamy. Era foarte frumoasă, obosită și cam îngrijorată. Purta un halat de casă lung, de culoarea violetelor de Parma, care se mula pe corpul ei suplu, iar în picioare avea sandale violete și ciorapi subțiri bej, într-o nuanță atrăgătoare. La gât și la manșete halatul era garnisit cu dantelă venețiană.

De partea cealaltă a focului stătea Carola, cu un aer rezervat, îmbrăcată într-un taior negru și un jersey cu un desen negru pe fond alb. Pe cap purta o tocă de leopard pusă ștrengărește într-o parte și o haină din aceeași blană era aruncată, neglijent, pe spătarul unui scaun. Când intra Bellamy, Vanessa îl întâmpină zîmbind.

— Ce preferi? Whisky cu sifon sau ceai, sărmanul meu suspect? De fapt, cunosc dinainte răspunsul.

— N-ai ghicit. Vreau un ceai. M-am cumințit. Ce mai faci, Carola?

— Foarte bine, Nicky. Exceptînd faptul că suntem foarte îngrijorate de tine, de Philip și de toate poveștile astea, nenorocirea asta cu Freda e prea greu de suportat. Nici nu ne vine să credem. Aștept parcă tot timpul să mă cheme, sărmana, la telefon și să mă invite la ea la o șuetă.

— Și eu am aceeași senzație, interveni Vanessa. E

groaznic, nu? Cred că o să ne obișnuim totuși cu timpul... dar e oribil. N-am să uit niciodată prin ce-am trecut când am cumpărat ziarul și-am citit despre crimă în prima pagină.

Carola se ridică în picioare.

— Eu am să plec. Am foarte multă treabă și puteți sta de vorbă și fără mine.

Bellamy o ajută să se îmbrace și o întrebă cu un aer nepăsător:

— Pariez că ai o întâlnire cu Ferdie.

— Cum ai ghicit? În fond, de ce n-aș avea? E curtezanul meu acum. Și trebuie să știi, Nicky, că ne-am logodit.

Bellamy se uită la inelul nou de logodnă din degetul ei și făcu o strîmbătură.

— Foarte bine, Carola. Dă-i drumul înainte. Încerci să mă faci să mă simt ca Lo Huen Chin...

În timp ce își trăgea mănușile, Carola întrebă:

— Și ce-a făcut s-au n-a făcut omul ăsta?

Bellamy își luă ceașca de ceai din mîna Vanessei.

— Lo Huen Chin era un tip din mitologia chineză. Un băiat tînăr, splendid, îndrăgostit lulea de fata unuia dintre zeii locali. Într-o zi fata s-a dat jos de pe pedestalul ei și i-a spus lui Lo Huen Chin că e îndrăgostită de el și că, deși e fată de zeu, acceptă să se căsătorească cu el.

Ei bine, vestea asta l-a dat gata pe Lo Huen Chin! Era complet pierdut după fată, dar nu-și imaginase niciodată că ea s-ar putea îndrăgosti de el și această veste l-a dat, într-un fel, peste cap, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Era atît de fericit încît s-a dus la cîrciumă și s-a îmbătat pulbere cu băutura care se bea pe vremea aceea – Saki sau ceva asemănător – și nu s-a mai trezit luni de zile.

Carola zîmbi.

— Și ce-a făcut fata zeului?

— Bineînțeles, s-a supărat grozav și s-a măritat cu altul.

— Iar Lo Huen Chin și-a dat seama cât de prost fusese, nu? Și îi zîmbi lui Bellamy.

— Nici gînd. Pentru că, deși sută la sută fată de zeu, nu făcea doi bani ca soție. Iar Lo Huen Chin cînd se întorcea seara spre casă, făcut bine, se oprea în fața casei lor ascultînd-o cum își cicălea l-a sînge bărbatul. Și Lo Huen Chin rîdea cu gura pînă la urechi și se ducea acasă, unde mai bea cîteva pătărele de închinăciune și ardea bețe de bambus în cinstea zeilor, mulțumindu-le că-l scăpaseră de o soartă mai rea decît moartea.

Vanessa izbucni în rîs.

— Nu-i nimic de făcut, Carola. Știi foarte bine că nu poți s-o scoți niciodată la capăt cu Nicky cînd discuți cu el în contradictoriu.

— Asta-i părerea ta, Vanessa? replică Bellamy. Nici n-am nevoie să încerce să aibă ea ultimul cuvînt. L-a și avut. M-a părăsit în favoarea lui Ferdie Mott. Și pentru că veni vorba de el, spune-mi, te rog, Carola: se pricepe la sărutat la fel de bine ca mine?

Carola îi răspunse serioasă:

— Asta nu te privește pe tine. E o chestiune strict personală între Ferdie și mine. Și încep să rîdă. La revedere, copii...

Și ieși.

Bellamy oftă.

— Ce fată delicioasă. Și ce tembel am putut fi, să ajung în situația asta de logodnic părăsit.

Vanessa dădu grațios din umeri.

— Ai găsit ce-ai căutat, Nicky. Și, vorbind sincer, Nicky, asta nu-i cel mai rău necaz al tău.

Bellamy își luă un aer foarte serios.

— Știu. Ai citit scrisoarea pe care i-am scris-o Carolei?

Vanessa aprobă tacit din cap și își mai turnă o ceașcă de ceai.

— Nu prea e-n regulă, Nicky, nu?

— E groaznic. Am obosit tot gândindu-mă la același lucru. Să fiu al dracului, Vanessa, dacă știu ce să fac.

Vanessa îl privi lung. Își așezase ceașca cu ceai pe măsuta de lângă canapea și își pusese mâinile după cap. Bellamy se gîdea că este chiar frumoasă și că are ceva odihnitor în ea, ceva foarte greu de descris, ceva într-adevăr deosebit.

— N-ai decît un lucru de făcut, Nicky, și dacă mai ai un pic de bun simț nu trebuie să mai eziți nicio clipă. E cazul să te duci la Scotland Yard și să-i povestești inspectorului care anchetează cazul tot adevărul și după asta ai să fii complet în siguranță. Dacă n-ai s-o faci, devii suspect.

Bellamy aprobă din cap.

— Recunosc că ai dreptate. Dar dacă fac așa, au să-l aresteze mai mult ca sigur pe Harcourt, aruncîndu-i în spinare crima asta oribilă.

Scoase din buzunarul de la piept plicul și din el mukul țigării pe care i-o dăduse Harcourt la clubul lui Mott.

— Mai poți să citești pe el, Vanessa, marca fabricii: ETAT MAROC, țigara lui favorită. Am găsit chiștocul ăsta arzînd în scrumiera de lângă patul Fredei.

Bellamy mințea cu ușurința profesionistului încercat.

— Harcourt a fost precis acolo și pot să pariez pe orice că era încă în apartament cînd am intrat eu. S-a ascuns și s-a strecurat la prima ocazie favorabilă, în timp ce eu eram încă în dormitor;

Vanessa zîmbi și întinse mîna după ceașca de ceai, umplînd-o din nou.

— Se potrivește bine cu Harcourt. Și-a petrecut toată viața intrînd și ieșind pe furiș din diferite situații și locuri.

— Am impresia că nu-ți place Harcourt, Vanessa?

Vanessa zîmbi. Era un zîmbet dur.

— Îl urăsc.

Deschise apoi o casetă specială pentru țigări de pe masă și luînd una o puse distrat în gură. Bellamy se-sculă și i-o aprinse. Aplecîndu-se, observă frumusețea ochilor ei în timp ce-l priveau.

— Știu mai multe despre Harcourt decît oricare om de pe lumea asta, și sunt obligată să știu. Am fost măritată cu el șapte ani și în tot acest timp nu l-am văzut făcînd nimic decent, dezinteresat. Dacă n-aș fi avut grijă și de ultimul penny, mi-ar fi păpat de mult toți banii, așa cum a făcut cu cei pe care-i aveam, cînd ne-am căsătorit. Și numai Dumnezeu știe ce m-a făcut, să-l iau de bărbat, conchise ea amar. Dacă a existat vreodată o nebună pe lumea asta, aia am fost eu.

Bellamy o aprobă.

— Știu. Harcourt e un caz grav. De fapt, nu s-ar cuveni s-o spun eu, pentru că nici eu nu sunt mai breaz.

Vanessa zîmbi.

— Nu e cazul să faci asemenea comparații, afirmă ea cu tărie. N-ai voie să faci asta. Păcatele tale sunt acte de neglijență. Bei cam mult și ți-ai neglijat slujba. Ești un tip curios, Nicky. Dar fondul e bun. Și toate femeile pe care le întâlnești își dau seama de asta. În plus ești generos, nu ești egoist și nu storci banii nimănui. Și urmă, cu o strîmbătură de dispreț: Harcourt ar fi în stare să fure și ultimul bănuț din cutia unui cerșetor.

Bellamy își scoase o țigară din tabacheră, o aprinse și vorbi din nou, după ce trase cîteva fumuri din țigară:

— Te rog să-mi spui ceva, Vanessa. Și te rog să nu mă disprețuiești pentru asta. Crezi că a existat ceva între sărmana Freda și Harcourt?

Vanessa trase fumul adînc în piept, dîndu-l afară pe nări.

— Vrei să mă întrebi dacă Harcourt a avut cumva o „aventură” cu Freda?

Bellamy aprobă.

— Exact.

— Da, răspunse Vanessa, rece. Știam asta de mult. Și am să-ți răspund și la a doua întrebare care-ți stă pe buze. Erai pe punctul de a mă întreba cum s-ar putea ca o femeie atît de impresionantă, rece, distantă și stăpînită ca Freda să aibă ceva de împărțit cu un ticălos murdar de cea mai josnică speță ca ilustrul meu soț Harcourt. Ei bine, am să-ți răspund și la întrebarea asta neformulată.

Bellamy trăgea înainte din țigară.

— Acum cîteva luni l-am dat afară pe Harcourt pentru că nu mai înțelegeam să-l împart cu gașca lui de femei. Așa că l-am dat afară. Nici nu i-a păsat măcar. Cred că nu-i în stare să ducă o viață decentă. Oricum, a plecat. N-am discutat asta cu prietenii mei pentru că nu era nimic de discutat. Ei bine... s-a aruncat asupra Fredei. Philip era teribil de ocupat cu munca lui atît de importantă și stătea foarte puțin acasă, iar Freda era mai tot timpul singură. Harcourt obișnuia s-o viziteze, bea un ceai sau un cocteil și-i cerșea înțelegerea. Nu-i chiar atît de tîmpit cum pare. Și avea probabil ceva în el, care a atras-o pe Freda. Cum, necum, s-a îndrăgostit de el. Știu precis asta, pentru că m-am interesat îndeaproape. De fapt, nu voiam decît să-mi satisfac curiozitatea... asta era tot.

— Dumnezeuule! exclamă Bellamy. Să vezi și să nu crezi. Și ai impresia că lua și bani de la Freda?

Vanessa izbucni în rîs.

— Dragul meu Nicky, nu fi atît de cumplit de copilăros. Harcourt ar fi în stare să fure banii din cutia milei, dacă nu l-ar vedea nimeni. Desigur că lua bani de la Freda. Cum crezi că ar mai fi putut trăi altfel?

Bellamy aruncă chiștocul țigării fumate și aprinse alta.

— E totuși afurisit de oribilă toată afacerea asta, Vanessa. Asta-i situația. Am fost destul de buni prieteni cu toții de când Ferdie Mott, Harcourt și cu mine am început să lucrăm pentru Philip la „Biroul C”. Știam cu toții, desigur, că nu te înțelegeai prea bine cu Harcourt, dar n-am crezut că lucrurile stau chiar atât de rău. După un timp de tăcere, continuă: Vanessa... tu ești convinsă că Harcourt a omorât-o pe Freda. Sunt sigur de asta și simt că asta-i părerea ta.

Vanessa se sculă brusc și grațios, lăsînd să i se vadă picioarele foarte frumoase.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nicky, ce-i cu tine? Nu-i tot atât de clar ca lumina zilei? Și, după ce își stinse țigara în scrumiera de pe masă: Ascultă, Nicky. Analizează singur fiecare etapă din toată afacerea asta. Harcourt, prin niște mijloace misterioase cunoscute numai de el, reușește să devină amantul Fredei. O cunoști foarte bine pe Freda. Era o femeie minunată. Ei bine... din motive pe care numai ea le putea cunoaște – și în ciuda faptului că Philip o adora – s-a îndrăgostit de Harcourt, de struna pe care cînta el la ora aceea... Ai fi îndemnat să crezi că asta ar fi putut să-l mulțumească deajuns? Uite că... nu. El n-avea nevoie de o femeie subțire ca Freda; îi mai trebuia și o altă coardă la arcu său, marfa aia infectă, doamna Berington și, pe deasupra, a mai avut și obrăznicia s-o plătească cu banii Fredei, ba mai mult, să o aducă și la serata Carolei, și asta-i motivul pentru care Freda n-a venit, pretextînd o răceală. După ce Freda i-a spus că nu mai are bani pentru el, a părăsit-o și în locul ei a venit cu creatura aia – Iris Berington – la serata Carolei... sfidîndu-ne pe toți... Și-apoi s-a întîmplat tot ce putea fi mai rău pentru el. Iris Berington i-a spus că s-a săturat de el. Că, fără bani, nu face două parale pentru ea. Așa că, furios la culme, s-a întors la Freda. S-a întors înnebunit de furie, de ură și de băutură – și a omorât-o. E clar că el a ucis-o.

Bellamy aprobă din cap.

— Ai dreptate, Vanessa. Foarte multă dreptate. Nu, nu mai are niciun rost nici prietenia, nici echitatea sau orice altceva. În fond, o crimă rămîne tot o crimă.

— Și ce ai de gînd să faci, Nicky?

— Mîine am să mă duc la Scotland Yard și am să-i spun lui Meynell toată povestea. La urma urmei a trebuit să-mi apăr și eu pielea.

Vanessa dădu aprobator din cap.

— Desigur. E cel mai deștept lucru pe care-l poți face. Dacă Harcourt are o posibilitate oarecare de apărare, lasă-l să încerce. Nu vreau să spun că a ucis-o pe Freda intenționat, dar sunt extrem de mulți criminali care nu se gîndesc la așa ceva și, totuși, la un moment dat o fac. Harcourt trebuie să-și poarte de grijă singur. De ce trebuie să-ți faci tu griji pentru el?

— Nu știu... Probabil pentru că mi s-a părut totdeauna că Harcourt arc ceva patetic în el.

— Exact, confirmă Vanessa amar. Blestematul ăsta de patos. Din cauza lui m-am măritat cu el. Și eu am crezut că are patos. Și cred că din același motiv s-a îndrăgostit și Freda de el și a mers pînă acolo încît să-i dea și bani. Păcat că patosul lui n-a reușit să-l oprească de la crimă. Sărmana Freda! Ea nu era patetică nici cît negru sub unghie și totuși a fost strangulată, iar tu iei apărarea omului care a comis gestul ăsta cumplit numai pentru că e atît de patetic. Dumnezeuule... ce oribili sunt oamenii ăștia patetici!

Bellamy se ridică în picioare.

— Mulțumesc din suflet, Vanessa. Te-ai purtat ca un adevărat prieten. Îi zîmbi ridicînd dintr-o sprînceană. Și îți mulțumesc și pentru ceai...

Vanessa se sculă și ea zîmbitoare.

— Așa că ai să te duci la Scotland Yard și ai să le spui

adevărul. Altfel, ai să devii tu patetic. Luându-i fața în palme, îl trase în jos spre ea și îl sărută pe gură.

— Voiam asta de mult... Mai ales că tu reprezinți idealul meu de bărbat, în ciuda superficialității pe care-o îmbraci mereu, ca pe o haină. Acum pleacă, Nicky... trebuie să mă coafez.

— E-n regulă, doamnă.

La ușă, Bellamy se opri întorcându-se:

— Harcourt a fost un imbecil, nu? Ce idee! Să lase o femeie ca tine pentru una ca Iris Berington. Cred că-i nebun sadea!

Și ieși zîbind.

Se făcuse cinci cînd Bellamy urcă scările clubului Malayan. Nu era nimeni. Blonda îi aruncă un zîmbet fugar din dosul barului.

— Ce mai face doamna Roque? îl întrebă ea răutăcios.

— Aș vrea un whisky dublu, cu sifon. Și, de fapt, ce caută doamna Roque în toată afacerea asta?

— V-am urmărit noaptea trecută. Știam prea bine, din prima clipă, că Lancelot are s-o pățească dacă se leagă de tine. Și știa și ea asta. Și, în plus, nici nu-l plăcea pe Lancelot. A fost grozav de încîntată. Mi-am dat imediat seama după felul cum îi luceau ochii de plăcere.

— Nu înțeleg... dacă nu-l plăcea, de ce se învîrtea pe-aici cu el? Cred că n-avea nicio obligație, nu? Blonda de la bar zîmbi.

— Lucrează pentru Ferdie Mott, patronul clubului Mott, atît ea cît și doamna Berington își duc prietenii acolo iar domnul Mott le dă un mic comision.

— Înțeleg...

Își bău whiskyul, și din cabina de telefon îl chemă pe Vanning la „Biroul C”. Iar cînd îl auzi pe Vanning la capătul firului, spuse:

— Ți mulțumesc, Philip, pentru scrisoare și pentru listă. Nu vreau să-ți spun nimic despre Freda. Știu prea bine ce simți. Singurul lucru pe care-l poți face e să muncești pe brânci ca să poți uita cât de cât.

— Mulțumesc, Nicky.

— Am noutăți pentru tine, Philip. M-am lămurit complet asupra cercetărilor și vreau să te văd. S-ar putea în seara asta?

— E bine dacă ne întâlnim la șapte, la Berkeley Buttery?

— Splendid! Dar ascultă, Philip. Ai fost o dată cumplit lovit, crezi că mai poți încasa încă o lovitură? Ce zici?

— N-ai nicio grijă, răspunse Vanning amar. După tot ce s-a întâmplat, pot să rezist la orice. Nimic nu mă mai poate atinge.

— Ai dreptate. Atunci, ne vedem la șapte.

Și agăță receptorul în furcă. Apoi se întoarse în bar și comandă încă un whisky dublu.

CAPITOLUL II. MIERCURI: UN INTERVIU PRUDENT

Bellamy stătea în fața focului în salonul apartamentului său trăgînd, gînditor, dintr-o țigară. Îl preocupa întîlnirea cu Vanning și își dădea seama că va fi o încercare grea. Se gîndea că viața trece repede, prea repede cîteodată...

Se apucă să treacă în revistă tot ce se întîmplase, pas cu pas, din seara de luni, cînd Vanning îl însărcinase să cerceteze cazul scurgerilor de informații privind propaganda Angliei.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră, gîndindu-se, de data asta, la Fenella Roque. Prima sa părere despre această doamnă fermecătoare fusese corectă. Era, într-adevăr, una dintre femeile folosite de Ferdie Mott, prin care își asigura permanent clientela.

Începu să zîmbească la gîndul că Fenella i-ar fi putut povesti lui Ferdie Mott tot ce se întîmplase în ultimele patruzeci și opt de ore și, implicit, despre jocul ce se desfușurase la Lily Purcella. Bellamy zîmbi cu toată gura imaginîndu-și cam ce-ar fi gîndit Ferdie auzind că cele două sute de lire sterline pe care le lăsase, cu atîta grijă, să fie cîștigîte de Harcourt luni seara la pocher trecuseră, cu aceeași grijă, în mîinile lui Bellamy.

Fenella i-ar putea spune totul despre vizita ei în

apartamentul lui Harcourt, despre cercetările făcute de ea ca să găsească documentele legate de propagandă și despre faptul că Bellamy nu terminase încă cu Harcourt și că ea urma să i-l aducă plocon în seara asta la clubul Malayan, ca să fie preluat de Bellamy, care mai avea încă treabă cu el. După părerea lui Bellamy, Ferdie avea la ce se gîndi.

La șapte fără un sfert, Bellamy își puse paltonul căptușit cu blană și pălăria neagră de fetru moale și se îndreptă spre Berkeley. Era o noapte foarte rece, iar pe străzi o beznă ca păcura. Cînd și cînd se iveau ici și colo cîte o slabă licărire de lanternă și luminile slabe, camuflate ale mașinilor. O noapte înfricoșătoare, se gîndi Bellamy.

Vanning stătea la o masă din colț la Buttery. La prima vedere părea același Vanning din totdeauna. Abia după ce se apropie de masă observă Bellamy cutele adînci săpate pe fața lui și tensiunea din ochii obosiți. După părerea lui Bellamy, Philip primise, într-adevăr, o lovitură foarte grea și se întrebă cum are să o primească și pe următoarea.

— Bună, Nicky!

Vocea lui Philip era la fel de bine stăpînită ca întotdeauna. Bellamy observă că degetele sale de la mîna dreaptă – degete scurte, de om activ – erau încleștate atît de tare încît oasele articulațiilor luceau albe sub piele. Însemna că Vanning avea, într-adevăr, necazuri mari.

— Am să-ți comunic cîteva lucruri foarte importante, Philip, și e mai bine să-ți spun din capul locului că nu cunosc pe nimeni altcineva cu care să pot vorbi atît de direct, așa cum pot s-o fac cu tine. Mi-ai spus că poți rezista la orice. Ei bine, bătrîne, pe Dumnezeuul meu că ai la ce! Nu-i chiar așa de ușor cum crezi.

Vanning zîmbi.

— Ți-am spus încă la telefon că nu mă mai poate atinge

aproape nimic. Am ajuns să nu mă mai pot gândi la nimic altceva decît la munca mea, încercînd să uit, astfel, totul.

Bellamy îl aprobă tăcut.

— Sigur că da, Philip.

Și Bellamy își aprinse o țigară. Niciunul nu vorbi nimic pînă cînd chelnerul nu le aduse băuturile comandate de Bellamy. Apoi Vanning întrebă:

— Spuneai că ai ajuns la o concluzie, Nicky, în legătură cu scurgerile de informații.

Bellamy aprobă.

— Am foarte multe idei în cap, Philip. Dar selecționarea lor e mai grea. Trase adînc din țigară, apoi suflă fumul încet. Cred că îți dai seama, Philip, continuă el, că povestea asta cu scurgerile de informații ridică probleme foarte grele. Sunt înclinat să cred că, indiferent de rezultatele cercetărilor noastre, guvernul va dori ca toată afacerea să rămînă strict secretă. N-ar fi prea plăcut dacă ar ajunge la urechile publicului larg.

Vanning aprobă.

— Foarte adevărat. Dar nu asta ne interesează pentru moment, ci descoperirea vinovatului.

— Am să vorbesc deschis cu tine, Philip. Am să încep cu noaptea în care a avut loc serata dată de Carola. Îți aduci aminte, cred, de un lucru: mi-ai spus că urma să vină și Freda și că Harcourt – după un cocteil luat împreună – trebuia s-o conducă la serată. Ori știi foarte bine că Freda nu era răcită. Altfel ți-ar fi spus.

— Nu văd ce legătură...

Bellamy îl întrerupsese ridicînd mîna.

— Știi că nu vezi legătura. Dar ascultă. Adevărul e că Harcourt n-a condus-o pe Freda la serată. În locui ei a venit la Carola cu Iris Berington, iar Freda a rămas acasă. Harcourt a

plecat înaintea mea cu Vanessa. Imediat după unsprezece am plecat și eu; dar înainte de a ieși pe ușă, m-a chemat Freda la telefon. Vorbea foarte ciudat. M-a rugat să-i spun Carolei că n-a putut veni din cauza unei răceli și m-a rugat să mă duc imediat s-o văd, că avea ceva urgent. Totodată, mi-a spus să intru pe ușa de serviciu și că ușa dinspre studioul tău ar fi deschisă. Bineînțeles, am fost surprins. Eram eu cam amețit, dar îmi dădeam totuși bine seama că nu era felul obișnuit de a vorbi al Fredei.

Vanning îl privea pe Bellamy cu ochii larg deschiși.

— Am luat o mașină și m-am dus la voi, continuă Bellamy. Am intrat în apartamentul vostru și, trecând prin studioul tău, am intrat în salon. Nici urmă de Freda. Am deschis ușa dinspre coridor și am strigat-o, fără să primesc însă niciun răspuns. Apoi, am bătut la ușa dormitorului, care era întredeschisă și mi-am băgat capul înăuntru, și atunci am văzut-o întinsă pe pat, moartă. Îți poți da seama cam ce am simțit în momentul acela.

Mi-a atras îndată atenția faptul că o țigara ardea încă în scumiera de pe masă. Era o țigară ETAT MAROC, una dintre țigarile pe care le fumează Harcourt. Era limpede că fusese de puțin timp acolo și părerea mea e că în acel moment nu plecase încă din apartamentul vostru.

— Dumnezeuule! exclamă Vanning.

Trăgînd nepăsător din țigară, Bellamy se felicita în sinea sa că putea spune minciuni cu atîta ușurință.

— După părerea mea, continuă el, cred că ajunsese la voi imediat după ce mi-a telefonat Freda. Bineînțeles, nu putea ști că eram în drum spre locuința voastră, iar ea, fiind speriată, nu i-a spus nimic. Probabil că se bucura știind că sunt pe drum spre ea. Harcourt a omorît-o cu puțin timp înainte de sosirea mea și probabil că, în timp ce eu eram în dormitor, el se găsea în salonașul din față și s-a strecurat afară din casă în vreme ce eu încercam să-mi vin în fire.

Vanning nu spunea nimic. Privea fix, în jos, la masă.

Bellamy continuă pe un ton egal.

— Am descoperit cîteva lucruri interesante. Și anume: că ducîndu-se să ia cocteilul cu Freda, Harcourt se aștepta să obțină ceva bani de la ea. Și el credea asta pentru că – și te rog să te ții tare, Philip – ea îi dădea de mai multă vreme bani. Știi asta de la Iris Berington care era la curent cu asta. Știu, de asemenea, tot de la Iris, că Freda l-a refuzat. Și tot ea mi-a spus că Harcourt era făcut foc pe ea și după părerea lui Iris Berington, după ce a plecat de la Carola, s-a dus direct la Freda, s-a certat cu ea și a ucis-o... Teoria asta e sprijinită de faptul că Harcourt n-are niciun alibi. Pretinde că a rătăcit pe străzi în noapte, și te întreb pe tine dacă ți-l poți imagina pe Harcourt plimbîndu-se aiurea prin ploaie.

— Dumnezeuule! ripostă Vanning. Dar e ridicol, e...

Bellamy îl întrerupse din nou:

— Asta nu-i nimic; să vezi ce urmează. Își stinse țigara în scrumieră și continuă. Vezi tu, Philip, noi bărbații suntem teribil de egoiști. Rareori ne dăm seama de ceva chiar și atunci cînd totul se petrece sub nasul nostru. Știi foarte bine cît ai fost de legat tot timpul de „Biroul C”. Ai muncit ca un negru, ca un sclav pe o plantație timp de douăsprezece-cincisprezece ore pe zi. Poate că nu ți-ai dat seama în timpul ăsta că o neglijai pe Freda.

— Ce dracu vrei să spui cu asta, Nicky? întrebă Vanning.

Bellamy îi răspunse trist:

— Freda a fost amanta lui Harcourt. Vanessa bănuia asta în ultima vreme și a căutat să se convingă. Nu mai există niciun fel de dubiu. Mi-a spus chiar ea azi după-amiază că e un fapt cert. Freda s-a plictisit de el, sau poate că a aflat de legătura lui... cu Iris Berington. Cred, că de aici a pornit totul.

Umerii lui Vanning se prăbușiră brusc, ca sub povara unei greutăți uriașe ce i-ar fi căzut pe neașteptate în spate.

— Dumnezeuule, Nicky! E prea cumplit. Nu pot să cred una ca asta.

— Îmi pare rău, Philip, dar încă nu s-a terminat. Sunt alte lucruri și mai rele.

— Imposibil! Cum poți să-mi spui că poate exista ceva mai rău decît asta?! Nu fi nebun!

— Ascultă, Philip. După cîte știu eu, nu ești prea bogat și nici venitul lui Freda, deși substanțial, nu era prea mare.

Vanning îi aprobă dînd din cap.

— Mi-am pus întrebarea de unde avea Harcourt atîția bani. Și cred că a avut o groază de bani. Această Beringtone este una dintre femeile interesate de cea mai joasă speță. Un bărbat trebuie să aibă foarte mulți bani ca să-și poată permite să se-nvîrtească tot timpul cu Iris Berington.

Vanning interveni întrebîndu-l:

— Unde vrei să ajungi, Nicky? Și-apoi, continuă el, nu cred că Freda i-a dat bani lui Harcourt. Pot să te asigur. N-a avut niciodată mai mulți bani ca de obicei. Și de unde ar fi putut să-i aibă? Cum ar fi putut să facă rost de toți banii pe care-i azvîrlea la tot pasul, pe geam, Harcourt?

— Exact, aprobă Bellamy. Și acum gîndește-te puțin, Philip. De unde ar fi putut face rost de atîția bani Freda și Harcourt? Gîndește-te bine, Philip.

Vanning strînse cu putere pumnii și, desfăcînd bine degetele, le încleștă de brațele scaunului.

— Dumnezeuule-Doamne! Nu vrei spui că...?

— Da da. Cred că e vorba de necazurile tale cu materialele de propagandă furate. Freda, care știa perfect de bine ce făcea și care avea acces la toate hîrtille tale cînd lucreai acasă, îi dădea marfa lui Harcourt, care o vindea apoi mai departe. Nu-ți dai seama de toată schema? Nu-ți dai seama cît de bine se potrivește? Totul devine clar, dacă ai cîteva elemente necesare ca să poți reconstitui întreg tabloul.

Bellamy își mai aprinse o țigară.

— Întreaga afacere, e foarte simplă, dacă o privești din punctul ăsta de vedere.

Vanning îl privi ridicându-și capul.

— Da, e o afacere teribilă, Nicky. Dar, pe Dumnezeuul meu, cu cât mă gîndesc mai bine, cu atît am impresia că ai dreptate...

— Exact. Abia cînd începi să-ți reamintești micile întîmplări cărora nu le-ai dat nicio importanță izbutești să reconstitui mai bine ansamblul. Și dînd din umeri, continuă: Ascultă, Philip, tu trebuie să-ți vezi de munca ta și eu de treburile mele. Mi-ai dat însărcinarea asta, și pentru prima dată în viața mea sunt hotărît s-o duc pînă la capăt. Desigur că suntem amîndoi porniți împotriva lui Harcourt... Dar nu e bine să fim brutali cu el. Trebuie să fim deștepți.

— De ce?

— Mobilul e foarte clar. Fii sigur că Harcourt va fi spînzurat pentru uciderea Fredei și asta-i foarte bine. Iar cînd au să-l spînzure, o să-și plătească nota pentru Freda. Dar trebuie să mai descoperim ceva. Trebuie să aflăm cui vindea materialul de propagandă și nu cred că e prea greu să aflăm.

— Simt nevoia să beau ceva, îl întrerupse Vanning,

Bellamy așteptă să plece chelnerul, care le aduse un alt rînd de băutură. Vanning își dădu whiskyul dublu peste cap.

— E-n regulă, Nicky. Continuă. Cum crezi că trebuie să procedăm?

— Iată cum. Cred că dacă am putea strînge șurubul, Harcourt ar vorbi. Se află exact în starea de disperare care să-l facă să vorbească. E speriat, deprimat și lefter. Nu mai are un chior.

— Deci s-a curățat și el, în sfîrșit... Ei bine, sunt fericit și sper să treacă prin toate chinurile iadului.

Bellamy îl aprobă.

— Înțeleg foarte bine ce simți, Philip, și sunt de acord cu tine. Cred că dacă Harcourt ar fi avut bani, ar fi șters-o de mult. Și pentru că asta nu-mi convenea deloc, am corectat puțin soarta.

Vanning ridică mirat din sprâncene.

— Harcourt a câștigat cîteva sute de lire luni seara la o partidă de pocher la Ferdie Mott. La ora aceea știa foarte bine că Iris Berington are să-l părăsească și văzîndu-l cu două sute de lire în buzunar, m-am gîndit că ar putea s-o șteargă. Așa că l-am antrenat într-o partidă de „șmen” și am avut grijă să piardă tot, afară de cele douăzeci de lire pe care i le-am împrumutat după terminarea jocului.

Vanning îl privi zîmbind din colțul gurii pe Bellamy.

— Te-ai dat pe brazdă, Nicky. Se pare că pui tot sufletul în afacerea asta.

— Te cred. Fie vorba între noi, n-am pierdut toate speranțele cu Carola. Continui să cred că mai are încă o slăbiciune pentru mine. Oricum, am să încerc. Și am să încep prin a-l aduce pe Harcourt acolo unde vreau eu.

— Îți doresc noroc, Nicky. Dar încă nu mi-ai spus ce-ai plănuit să faci.

— E simplu. Vreau să mă răfuiesc cu Harcourt și chiar în noaptea asta. Nu văd de ce am tărăgăna lucrurile. În orice caz, propun să mergem mîine dimineață la Scotland Yard și să le povestim tot ce s-a întîmplat luni noaptea. Le-am spus la început o poveste idioată și apoi o alta care era pe jumătate adevărată. Mîine vreau să le spun adevărul gol-goluț, de la A la Z. Dar cred că o să-l aranjăm pe Harcourt chiar în noaptea asta. Cred că e suficient de „copt” ca să vorbească. În fond, știe foarte bine că are o crimă pe conștiință și se simte vinovat și de trădare, obligînd-o pe Freda să-l ajute la furatul documentelor de propagandă. Am întîlnire cu el în seara asta la nouă la clubul Malayan, care-i la doi pași de aici. Cred că o

să-l găsesc deja beat și am să-l mai ajut și eu un pic. O să fie blînd ca un mieluşel și propun să-l aduc plocon la tine acasă pe la ora zece ca să-l putem lua la întrebări. O să-i spunem exact ce credem și tot ce știm.

— Da... pare o idee bună, Nicky.

— Îl cunoști pe Harcourt, Philip. Cînd e strîns cu ușa începe să mintă și cu cît are să mintă mai mult, cu atît are să se înfunde mai rău. Fac prinsoare cu tine pe orice că o să reconstituim toate piesele care ne lipsesc din poveștile lui. Va trebui să le inventeze pe loc și nu cred că o să reușească prea bine. Apoi, după ce își va fi spus povestea lui, îi spunem noi ce știm. Totul e să-l facem să recunoască că a omorît-o pe Freda și, dîndu-l apoi pe mîna poliției, nu se va face niciun fel de publicitate în legătură cu materialele de propagandă furate. Dacă are să fie spînzurat pentru omor, nu mai interesează pe nimeni cealaltă latură a acestei afaceri, cu excepția noastră, care trebuie să descoperim unde-și vindea marfa și cum o trecea pe continent. Poate că lucra cu cineva care trecea materialul prin Olanda sau Belgia.

Vanning îl aprobă.

— Cred că ideea ta e bună Nicky. Dar mai vreau și eu ceva în plus. Desigur că vreau să ne răfuim cu Harcourt și nu vād de ce n-am face-o chiar în seara asta. E un moment la fel de prielnic ca oricare altul. Dar, cum ți-am spus, vreau și eu ceva... Ezită un moment.

— Dă-i drumul, Philip, îl încurajă Bellamy.

Vanning continuă trecîndu-și palma peste frunte:

— Cred că în legătură cu Freda. Vreau să știu unde am greșit față de ea și cum a fost posibil ca o femeie excepțională ca Freda să se îndrăgostească de o jigodie ca el. N-o să am niciodată liniște pînă nu aflu despre ce e vorba. Mă înțelegi, Nicky, nu?

— Desigur că înțeleg, Philip. Desigur. Și ce vrei să faci?

— Îl aduci, așa cum ai propus tu, la ora zece la mine, și apoi mă lași singur cu el timp de o oră, ca să-i pot vorbi. N-am să-i fac nimic. Nici nu-l mai pot urî măcar. Și nici n-am să suflu o vorbă despre afacerea cu propaganda pînă la întoarcerea ta.

— Foarte bine. Așa vom face.

— Tu te întorci la unsprezece și pînă la ora aceea voi scoate de la el adevărul în legătură cu Freda. Am să știu tot ce vreau să știu. Apoi îl strîngem cu ușa ca să aflăm restul despre vînzarea informațiilor.

Bellamy își termină de băut paharul.

— Foarte bine, Philip. Așa să fie. Am să-l aduc la tine pe la ora zece.

Vanning se ridică.

— Ai procedat foarte bine, Nicky. Am avut dreptate cînd ți-am dat însărcinarea asta. Știam ce poți cînd vrei. Ei bine... ne vedem mai tîrziu. La revedere, Nicky... Și ieși încet pe ușă.

Bellamy privi în urma lui și oftă. Apoi mai comandă un whisky cu sifon.

IEȘIND AFARĂ DIN RESTAURANT, VANNING SE OPRI O CLIPĂ pe loc mirat și încurcat. Apoi porni în jos pe Piccadilly. Puțin mai departe opri primul taxi ivit în cale și-i dădu șoferului adresa lui de acasă.

Stătea în mașină cu capul plecat, și mîinile încleștate cu coatele pe genunchi, într-o intensă concentrare, încercînd cu mare efort să-și adune gîndurile.

Coborî în fața blocurilor Hyde Apartments, urcă cu ascensorul și intră în apartamentul său.

Acolo, îl găsi pe șeful Secției speciale, Harbell, așezat în fața focului și fumîndu-și pipa. Era un bărbat înalt și slab, cu păr grizonat, și purta ochelari cu ramă de бага. Părea orice

altceva, dar câtuși de puțin șeful Secției speciale. Îi zîmbi amabil lui Vanning.

— Ei bine, Vanning, cum a fost?

Vanning își scoase obosit paltonul, îl aruncă neglijent pe un scaun și se îndreptă spre bufet. Prepară două whiskyuri cu sifon și le aduse îndărăt în fața focului. Dîndu-i un pahar lui Harbell, se așază cu un suspin de sfîrșeală. Harbell sorbi din pahar, apoi, punînd paharul pe polița căminului, întrebă:

— Și ce spunea escrocul nostru? Pariez că ai ieșit bine din încurcătură.

Vanning se ridică nervos și începu să se plimbe în lung și-n lat prin cameră.

— Mă întrebi dacă a scos-o la capăt? Dumnezeu! Și încă cum! Și oprindu-se brusc în fața lui Harbell, continuă: Ascultă, Harbell. L-am subestimat pe Bellamy. Nu-l credeam deștept. Ei bine, îmi cer scuze. E atît de deștept încît frizează aproape geniul. Și am să-ți spun un lucru care are să te surprindă.

— Nimic nu mă miră, răspunse Harbell.

— Ba da, de data asta te vei mira, afirmă Vanning întunecat. Nu cred că Bellamy a omorît-o pe Freda.

— Ce? exclamă Harbell.

— Ascultă, continuă Vanning, o anumită parte din povestea pe care mi-a spus-o în seara asta e adevărată. Și trebuie să fie adevărată, de vreme ce el afirmă că are dovezi și nu-i atît de nebun încît să facă astfel de afirmații gratuite.

Harbell aprobă din cap din nou și luă paharul în mînă.

— Înțeleg, spuse gînditor. Și pe cine bănuiește?

— Bellamy afirmă că-i isprava lui March, și înclină să cred că are dreptate. Și, în ceea ce mă privește, de obicei nu prea mă grăbesc să trag concluzii greșite. Mi-am închipuit din primul moment că, relativ la furturile materialelor de propagandă, Bellamy va încerca să arunce vina fie pe

Ferdinand Mott, fie pe Harcourt March, pentru că ar fi fost cea mai bună soluție ca să-l scoată din încurcătură.

— Asta a fost și părerea mea, aprobă, dînd din cap, Harbell.

— Nu-nțelegi, Harbell? continuă Vanning. Nu-nțelegi unde vrea să ajungă? Știe că are niște probe de mîna-ntîi prin care-l poate acuza pe March de crimă. El afirmă sus și tare că March a omorît-o pe sărmana mea Freda. Înțelegi ce urmărește?...

Harbell zîmbi.

— E foarte clar. O să ne spună că March e autorul furturilor materialelor de propagandă. Are să lege cele două fapte una de alta. Și, mai mult ca sigur, împrejurările vor fi sută la sută în favoarea lui. Doamna Vanning nu ne mai poate spune nimic. Cît despre March... ei bine... dacă Bellamy poate să-i pună în spinare asasinarea Fredei, va mai crede cineva în spusele lui March, indiferent ce argument ar aduce el? Totul e, într-adevăr, foarte bine gîndit, dar asta nu-l va ajuta cu nimic.

— Exact, aprobă Vanning și începu din nou să se plimbe prin cameră. Știi că azi am primit o serie de lovituri teribile și nu-mi vine ușor să vorbesc despre asta. Dar tu trebuie să cunoști adevărul, Harbell. Nevasta lui March, Vanessa – care este într-adevăr o femeie excepțională – i-a spus azi lui Bellamy că exista ceva între porcul ăla de March și Freda. Că era, de fapt, amantul ei. Ei bine, privind retrospectiv, îmi dau seama că Freda putea fi într-o oarecare măsură, atrasă de March. A încercat mereu să mi-l bage pe gît căutînd să mă convingă că trebuie să-l reprimesc în serviciul meu, că trebuie să-i mai dau o șansă. Și, mai mult, se învîrtea toată ziua pe la noi acasă. Știi foarte bine cum merg lucrurile, Harbell... Chiar de la izbucnirea răboiului ăsta blestemat și chiar mai înainte, am cam neglijat-o pe Freda. Munca mea îmi răpea tot timpul,

dar, desigur, nu m-am gîndit că lucrurile au să ajungă pînă acolo. Ei bine, se pare că, totuși, Vanessa March și-a dat seama despre ce e vorba și a făcut și ea niște cercetări pe cont propriu, convingîndu-se că totul e adevărat și spunîndu-i apoi și lui Bellamy. Ei bine... el a mai descoperit – prin intermediul lui Iris Berington, amanta lui March – că March aștepta să primească niște bani de la soția mea în noaptea cînd a avut loc petrecerea de la Everard. Dar ea l-a refuzat și March s-a înfuriat.

Harbell aprobă din cap.

— Încep să înțeleg.

— Nu vezi cît de bine se potrivesc toate? continuă Vanning. Freda s-a certat cu March și nu s-a mai dus la petrecere. Dar trebuia să găsească o scuză, așa că, chemîndu-l pe Bellamy la telefon înainte de a pleca de la domnișoara Everard, l-a rugat să-i spună Carolei Everard că este răcită. Dar nu asta a fost motivul principal pentru care l-a sunat pe Bellamy ci faptul că trebuia să-l vadă imediat. Acum poți să ghicești de ce... Sărmana Freda era speriată de moarte și avea impresia că March se va întoarce și nu dorea să fie în ruptul capului singură cu el. Voia să aibă pe cineva lîngă ea și i s-a părut că omul cel mai potrivit e Bellamy. Nenorocirea a făcut ca el să sosească prea tîrziu. Mi-a spus în seara asta că a găsit-o moartă și că una din țigările lui March mai ardea încă în scrumieră. Bellamy are impresia că în momentul acela March se mai găsea încă ascuns în apartament, într-o altă cameră, de unde a putut foarte ușor să se strecoare afară. Dacă Bellamy își poate dovedi teoriile, s-ar putea să aibă dreptate, în ceea ce-l privește pe March. Oricum, nu-l văd pe Bellamy omorînd pe cineva. Nu e genul de om care să facă așa ceva. Dar March, da.

— Știe cumva Bellamy ce spune March că făcea în acele momente critice? întrebă Harbell.

— Țsta-i principalul punct nevralgic. March n-are niciun fel de alibi. Pretinde că a bătut străzile în neștire, ceea ce e, evident, total lipsit de sens.

— Ei bine, iată motivul pe care-l caută Meynell, răspunse Harbell zîmbind din nou. Meynell n-are să fie încîntat cînd are să-și dea seama că m-am folosit, într-o oarecare măsură, de el. E cam neplăcut pentru un ofițer de poliție însărcinat cu cercetarea unui asasinat să-i cadă pe cap Serviciul special și să tragă sforile în spatele lui. Dar n-am avut ce face și Meynell o să fie foarte surprins cînd are să afle că Bellamy nu e, de fapt, criminalul.

Începu să-și umple din nou pipa.

— E extrem de neplăcut pentru tine, Vanning, dar ăsta e motivul. Dacă ceea ce spune Bellamy și doamna March e adevărat, se pare că avem de-a face cu eterna poveste veche de cînd lumea.

— E foarte trist, confirmă Vanning cu amărăciune, dar mi-e tare teamă că-i adevărul.

— Iar prietenul nostru Bellamy trage toate foloasele din treaba asta, continuă Harbell.

Vanning zîmbi cinic.

— Întreaga situație a fost parcă special creată pentru el. Mai mult, a avut neobrăzarea să insinueze în seara asta că March obținea informațiile privind propaganda de la Freda, care cunoștea, probabil, schemele de propagandă la care lucram eu. E afurisit de deștept!

— Într-adevăr, e foarte deștept, dar asta nu trebuie să te îngrijoreze. Știu precis că Bellamy e omul căutat de noi în afacerea cu propaganda.

Vanning se duse la bufet și își luă o țigară.

— Totuși, nu înțeleg ce urmărește. Fii atent, Harbell, are un tupeu fenomenal. I se pare că are dovezi atît de

zdrobitoare împotriva lui March încât mi-a propus să-l aducă la mine în noaptea asta, ca să ne răfuim.

Harbell ridică întrebător din sprâncene.

— Are tupeu, nu glumă, nu? Și după o pauză, adăugă încet: Nu te tulbura prea rău, Vanning, de ceea ce vreau să-ți spun, dar trebuie să ne facem datoria. Ți-am mai spus că știu precis că Bellamy e cel care a vândut informațiile privitoare la propagandă, dar nu sunt sigur de unde le-a obținut...

Vanning se uită la el cu gura căscată de mirare.

— Dumnezeu! Harbell, nu crezt cumva că...

Harbell dădu din umeri.

— Nu cred nimic. Vreau fapte. Nu-ți dai seama, Vanning... dacă doamna Vanning a fost persoana care i-a furnizat informațiile privitoare la propagandă lui Bellamy, lucrul cel mai bun pe care-l putea face, știind că March e amantul ei, era să declare că i-a dat materialul lui March. Oricum, cine ar putea să-l creadă pe March?

Vanning dădu trist din cap.

— Nu știu ce să mai cred. Curînd n-am să mai pot gândi deloc.

Harbell îl încurajă:

— Nu fi îngrijorat. Hai să procedăm așa cum vrea Bellamy. I-am spus lui Sir Eustace că dacă o să-i dăm destulă frînghie, Bellamy are să se spînzure singur. Ei bine, să-i dăm destulă frînghie ca să se spînzure. Răfuieste-te cu March, așa cum ține atît de mult Bellamy. În fond, continuă Harbell cu un zîmbet cinic, are să te intereseze foarte mult să afli ce are March de spus, iar Bellamy va trebui să fie al naibii de deștept ca să se mențină pe poziție.

— Ai dreptate. Dar Bellamy este într-adevăr foarte deștept, aprobă Vanning.

— Nu fi îngrijorat, Vanning, zîmbi Harbell, am atuul la mîna și am să-l joc în momentul potrivit. Se uită la ceas.

Trebuie s-o șterg. Aș fi vrut să pot fi și eu de față la întrevvedereea ta cu March și Bellamy în noaptea asta. Se anunță foarte interesantă. Oricum, indiferent de rezultat, te rog să mă informezi la timp. Incidental, continuă inspectorul-șef, am să vorbesc mâine dimineață cu Meynell și am să-i prezint toate aspectele noi ale problemei, rugîndu-l să amîne cercetările pentru cîteva zile. Nu vreau să ne încurce socotelile tocmai acum. Putem pune mîna oricînd pe March.

Harbell se îndreaptă cu mîna întinsă spre Vanning.

— Nu le pune toate prea mult la inimă. Puțini oameni s-au aflat într-o situație atît de grea ca tine, dar știu că timpul vindecă totul și că există totdeauna un mîine.

Strîngîndu-și mîinile, Vanning adăugă:

— Aș vrea să pot gîndi și eu la fel, dar am impresia că toate orele mele de mîine vor fi încărcate cu amintirea zilelor de ieri; că am să-mi petrec tot restul zilelor blestemîndu-mă că n-am avut mai multă grijă de Freda. Oftă și își îndreaptă umerii. Am să-ți comunic ce s-a întîmplat în noaptea asta, Harbell. Bellamy nu poate continua să mintă și să facă planuri la infinit.

— Fac prinsoare că nu, întări Harbell. I s-a dat destulă frînghie și a cam început să se strîngă nodul. La revedere, Vanning.

Și ieși din casă.

BELLAMY STĂTEA ÎN FAȚA RULETEI AUTOMATE DIN BARUL lui Sydney, de pe Conduit Street. Băgă un șiling, trase de manetă și pierdu.

— Poate mă credeți sau nu, domnule Bellamy, spuse Sydney preparînd un whisky cu sifon, dar viața e exact ca mașinile astea blestemate. Pur și simplu nu poți cîștiga niciodată. De fapt, am spus-o întotdeauna.

— Spune-mi Sydney, întrebă Bellamy, de ce începi totdeauna fiecare frază cu „poate mă credeți sau nu”?

— Păi... e, evident, domnule Bellamy. Pentru că puteți.

— Ce dracu vrei să spui cu asta, Sydney: „pentru că puteți”?

— Că puteți să credeți sau nu, răspunse Sydney cu un ton foarte serios.

Bellamy zîmbi.

— Înțeleg. Nu mi-am dat seama că raționamentul tău e atît de grozav. Și de ce e viața la fel ca una dintre mașinile astea, Sydney?

— Ei bine, domnule Bellamy... răspunse barmanul, ceea ce am spus totdeauna, credeți-mă sau nu, e evident. Joci pe roșu și iese negru. Joci pe negru și iese roșu. Nu știi niciodată pe ce picior dansezi, nu?

— Rareori, întări Bellamy.

— Viața, continuă Sydney frecînd teigheaua barului, e ca un pachet de cărți de joc. De fiecare dată cînd crezi că ai asul, descoperi că nu-l ai.

Își sprijini capul într-o mînă uitîndu-se trist la Bellamy.

— Am avut și eu tragediile mele, domnule Bellamy, continuă el. Anul trecut umblam după o fustă care lucra pe-aici pe aproape ca manechin la o casă de mode. Dacăș fi poet, aș putea s-o descriu. Avea fata asta mai multe forme potrivite așezate la locul potrivit decît își poate imagina cineva. Poza pentru modele mai plinuțe, dar asta nu însemna că n-avea forme. Vreau să spun, mă credeți sau nu, că avea și calitate și cantitate și pentru mine, cum sunt cam slăbănog, însemna foarte mult. Era aproape acum un an, continuă el, și-am făcut imposibilul ca să pun mîna pe ea. Mi-am făcut freza în diferite feluri și cîte altele. Poate mă credeți sau nu, dar am muncit într-adevăr pe brînci, încercînd să pun mîna pe ea.

— Și ai reușit?» întrebă Bellamy.

— Nu. Niciodată. Lucram nițel la curse, pe vremea aia și era cum nu se poate mai rău. Fiecare cal pe care-l jucam mergea ca ceasul și câștiga. Bani câștigam, dar nu câștigam fata... Într-o noapte m-am dus la un club de pe-aici pe-aproape, mi-am încercat norocul la „faro” și am pierdut și ultimul sfanț din buzunar. M-am gândit la zicala care spune că dacă ai ghinion la cărți, ai noroc în dragoste, așa că m-am repezit la ea acasă ca un câine de vânătoare în goană după pradă. Eram disperat. Mi-am spus că, acum ori niciodată era momentul să pun mîna pe ea... Am sunat și gazda mi-a deschis ușa. Am trecut glonț pe lângă ea și m-am repezit sus în camera ei ca la cel mai lăudat pom din lume...

— Și tot nu te-a plăcut, Sydney?

Sydney dădu negativ din cap...

— N-a fost numai atît. Era în pat cu un tip de la Garda călare. Tipul ar fi putut să mă cotonogească, credeți-mă... Ei, ce mai ziceți? Nu-i așa cum vă spuneam?

Bellamy băgă un șiling în mașină, jucă pe roșu și trase de manetă. Ieși roșu și mărunțișul se rostogoli în cupa de jos.

Sydney exclamă:

— Ați văzut? Mă credeți, sau nu, dar nu-i exact cum vă spuneam eu?

CAPITOLUL 12. MIERCURI: GRADUL TREI ÎNDULCIT

Bellamy intră în clubul Malayan la nouă fără un sfert. Era îmbrăcat în haine de seară și arăta imaculat și fericit.

Fenella Roque bea așezată la bar un Martini dublu cu o cireasă. Într-un colț Harcourt March juca, legănându-se pe picioare, la una dintre mașini.

Bellamy își agață pălăria într-un cui și se duse la bar. Fenella întoarse capul și îi zîmbi.

— Aș vrea să-ți fac cinste cu ceva, Nicky.

Bellamy îi zîmbi și el, iar ea se gîndi că e un bărbat foarte plăcut... foarte prietenos. Își dădea seama că asta e ceva aparent și că în fond e foarte periculos, sau distrat, sau foarte deștept. Nu-și dădea seama exact. Dar îi plăcea să stea de vorbă, prietenește, cu el. Fenella făcea, în felul ei, cercetări și experiențe în privința bărbaților și gîndea că a fi în termeni amicali cu Bellamy e ca și cînd ai fi prieten cu un pui de tigru. Îți place să-l privești și să te joci cu el și, în același timp, trăiești senzația minunată a riscului, știind că poate să se înfurie oricînd, să te sfișie cu ghearele ca bricele sau să te muște cu dinții lui ca pumnalele.

— Mulțumesc, Fenella aș bea un Martini, unul mare, răspunse Bellamy.

După ce comandă băutura, Fenella îi spuse încet:

— Ei bine... m-am ținut de cuvânt, Nicky. Uite-l, te așteaptă în colț, deși nu știe că te așteaptă pe tine. El credea că o să mergem la Priory. Va trebui să-l trezești.

— Mulțumesc, draga mea. Am să-l trezesc la momentul potrivit.

Bellamy începu să-și bea cocteilul. Fenella îl întrebă cu respirația aproape sacadată, ca și când s-ar fi temut de ceva:

— Ce ai de gând să faci cu nenorocitul ăsta, Nicky? E într-o stare cumplită. Se teme și de umbra lui. I-ai băgat frica în oase. E atît de amărît, săracul...

— Să nu-mi spui că ai devenit maternă, Fenella, zîmbi Bellamy.

— Deloc, ripostă ea cu asprime. Nu e meseria mea să fiu maternă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar cred că e o rușine să-ți bați joc de amărîtul ăsta care-i suspectat de ceva...

Bellamy îi atinse ușor brațul cu mîna iar Fenella se întoarse brusc, privindu-l insistent. Ochiul lui erau reci ca gheața. Fenella se cutremură și i se făcu deodată frică.

— Dragă Fenella, vorbi liniștit Bellamy, atîtea femei și-au ruinat cariera numai pentru că au fost curioase sau pentru că s-au grăbit să tragă concluzii, sau pentru că au încercat să protejeze oameni ca Harcourt de consecințele firești ale faptelor lor. Vreau să-ți dau un sfat... vezi-ți de treabă și nu-ți mai pune întrebări; e mult mai sigur.

Fenella dădu din umeri nepăsătoare și răspunse cu zîmbet timid:

— Poate că ai dreptate, Nicky. Retrăg tot ce-am spus.

Apoi își termină de băut paharul. Bellamy comandă încă două Martini, zîmbindu-i amabil.

— E-n regulă, Fenella. Fii o fetiță inteligentă și – după o pauză în care își aprinse o țigară – și, pentru numele lui

Dumnezeu, nu încerca să joci dublu, să servești la doi stăpîni. Nu duce decît la prăpastie.

Fenella îl privi cu un aer ciudat.

— Ce vrei să spui cu asta, Nicky?

— Lucrezi pentru Ferdie Mott învîrtindu-te pe ici, colo și pescuind oameni dubioși care vor să joace și pe care-i duci la clubul lui Mott încasîndu-ți, bineînțeles, comisionul. Într-un fel, totul e în regulă. E meseria ta și dacă îți place sau dacă nu poți face altceva, nu ți se poate reproșa prea mult. Trase adînc un fum de țigară și-i dădu drumul foarte încet. Dar dacă ai să începi să simpatizezi cu indivizi ca Harcourt, ai să cazi. Și Bellamy, continuă cu aceeași voce egală: înțelegerea devine un lucru rău cînd e acordată tipului de om nepotrivit. Poate să te pună în situații foarte neplăcute... Așa că... renunță Fenella.

— Cred că ai dreptate, renunț.

— Nu-s încredințat, ripostă încă zîmbitor Bellamy. Să continui să faci cum te taie capul. Noapte bună, draga mea.

Se întoarse brusc, se îndreptă spre celălalt capăt al barului și se adresă blondei de la bar:

— Ascultă, frumoasa mea blondă. Dă-mi un whisky cu sifon și un pahar de sifon, cu cîteva picături de angostura, le iau acum. Iar în timp ce am să stau de vorbă cu domnul March, fă-mi un amestec tare într-o sticlă de-un sfert, pe care s-o iau cu mine: o treime whisky, o treime rachiu și o treime gin.

La care fata exclamă:

— Doamne! Ce amestec! Ai de gînd să-i cureți toată căptușeala stomacului? Apoi puse prima comandă pe tejghea, adăugînd: Am să prepar și restul și oricine are să bea din el poate primi condoleanțe din partea mea.

Bellamy se îndepărtă cu cele două pahare în mînă. Trecînd pe lîngă Fenella prinse din zbor o undă din parfumul ei și

privind la imaginea ei reflectată în oglinda barului, văzu că era foarte palidă și crispată.

Ajunse în colțul unde March continua să joace la mașinile automate.

— Ți-am adus un pahar de sifon cu angostura, Harcourt. Stai jos, bea-l și ascultă-mă.

— Cu cine-ți închipui că vorbești. Nicky? se răsti March. Aș vrea să înțelegi că...

— Stai jos și taci din gură, ripostă Bellamy. Dacă îți ții gura și-ți destupi bine urechile, s-ar putea să te împiedic să te legeni la capătul unei funii în cel mult două luni. Am spus s-ar putea... Situația în care te afli acum, Harcourt, nu permite niciun fel de teatru ieftin. March se așează la o masă. Bellamy observă că îi tremurau mâinile. Așează paharul de sifon cu angostura în fața lui March.

— Bea. Bea-l, tot și ascultă-mă.

March luă paharul și-l dădu peste cap.

Bellamy își stinse țigara și aprinse imediat alta. Își bău paharul de whisky cu sifon și îl așează încet pe masă. Apoi se adresă lui March.

— Dacă mă asculți cu atenție și faci ce-ți spun, pot să-ți garantez că totul va fi în regulă. Așa că tot ce ai de făcut e să nu vorbești sau să mă întrerupi cu ideile tale caraghioase, pentru că poți să-mi spui foarte puține lucruri pe care să nu le pot ghici. Ai înțeles, Harcourt?

— Înțeles. Dar nu promit nimic... N-am încredere în tine, Bellamy, dar te ascult.

— Bine. Mi-e perfect egal dacă ai sau nu încredere în mine. Dar ai să faci ce am să-ți spun eu, din două motive: dacă nu mă asculți ai să fii spânzurat sută la sută pentru asasinarea Fredei Vanning. Asta-i primul motiv. Iar dacă mă asculți, am să-ți dau mâine seară o sută de lire sterline. Asta-i

al doilea motiv. Cred că ai să te poți descurca cu o sută de lire, în special acum, când sursa ta de venituri a fost tăiată...

— Ce dracu știi tu de sursa mea de venituri?

Bellamy zîmbi răutăcios și rosti liniștit:

— Totul. Atît de mult încît nici nu-i nevoie să mai discutăm. Ce spui, ai de gînd să stai liniștit?

— Bine. Ascult. Se pare că sunt obligat să ascult și pe de altă parte, am nevoie de o sută de lire.

— Te cred. Și după ce le obții, ascultă sfatul meu, Harcourt: pleacă într-o scurtă vacanță undeva la țară și lasă-te de băutură. Viața pe care ai dus-o nu-ți priește deloc.

March se juca încet cu paharul din fața lui.

— În cîteva minute plecăm să-l vedem pe Vanning la el acasă. Nu mă privi așa de mirat, Harcourt. Abia, am început... Scotland Yard-ul, continuă liniștit Bellamy, e la curent cu totul și au suficiente capete de acuzare împotriva ta. Au atîtea dovezi – deși indirecte, de circumstanță – încît n-ai nicio șansă să scapi... Stai liniștit și am să-ți spun care sunt acuzațiile lor. Ei susțin că Freda Vanning a fost de multă vreme amanta ta. Există cineva care poate să jure pentru asta. Iar Iris Berington poate confirma prin faptul că i-ai spus că ai să faci rost de bani de la Freda Vanning luni seara. Trebuia s-o conduci pe Freda Vanning la petrecerea dată de Carola Everard luni și te-ai dus la ea. Acolo v-ați certat din pricină că n-a vrut să-ți dea bani. Ai luat-o pe Iris Berington la Carola Everard și i-ai spus că te-ai certat cu Freda pentru că nu ți-a dat niciun ban... Ai plecat de la Carola Everard cu soția ta. Ea a plecat acasă iar tu în altă parte. Tu afirmi că ai rătăcit pe străzi, în noapte, și n-ai niciun alibi. N-are să te creadă nimeni. Ai ajuns la Iris Berington după unsprezece și jumătate și arătai ca moartea. Ea crede că te-ai dus din nou la Freda și că ai omorît-o. Și soția ta crede că tu ai ucis-o pe

Freda. Și orice juriu are să creadă același lucru. Bagă-ți asta bine în cap.

March deschise gura să vorbească.

— Taci din gură. Ți-am spus să mă ascuți. E singura ta șansă.

March dădu din umeri. Parcă se micșorase și în ochi i se citea groaza.

— Vanning vrea să te vadă, continuă Bellamy. Vrea să te vadă din cauza unei curiozități scuzabile. Vrea să te vadă pentru că vrea să-și dea seama cum a putut un tip ca tine să ajungă amantul unei femei excepționale ca Freda. Am să te las singur cu el, să discutați latura asta a afacerii.

Dar există și altă latură și, din punctul tău de vedere, mult mai importantă. În cazul că nu știi, pot spun că începînd din septembrie cineva a vîndut de trei ori schemele de propagandă ale „Biroului C” inamicului, reușind să scape. După primul furt, Ferdie Mott, tu și cu mine am fost dați afară, în septembrie trecut. Cred că am fost concediați pentru că oricare dintre noi trei ar fi putut fi amestecat în afacerea asta. N-au avut nicio dovadă împotriva noastră, dar guvernul nu vrea, niciodată, să riște nimic.

Încă de atunci ei încearcă să descopere pe autorul furturilor. Am impresia că acum Vanning știe cine a fost persoana respectivă. El crede că soția lui e aceea care transmitea informațiile cuiva care le vindea și că această persoană ești tu.

Dacă ești băiat deștept, cînd ai să vorbești cu Vanning în noaptea asta, ai să-i dai dreptate. Nu e cazul să negi că ai ucis-o pe Freda și că ai vîndut schemele de propagandă. Nu mă interesează negațiile tale și nu interesează, de altfel, pe nimeni. Trebuie să ții bine minte asta. Mă interesează numai faptul cu care am de-a face.

Și acum fi atent. Sunt ferm încredințat, Harcourt, că au

suficiente probe ca să te spînzure pentru asasinarea Fredei. Dar dacă ai să fii destul de deștept, să-i sugerezi lui Vanning că ești răspunzător și de vînzarea materialului de propagandă furnizat de Freda, pot să-ți spun că ai să fii în deplină siguranță. Și, dacă vrei să știi de ce, iată:

Pentru, guvern, informațiile ținînd de propagandă care ajung în mîna inamicului sunt mult mai importante decît asasinarea Fredei Vanning. Așa e normal să fie. Una e crima săvîrșită împotriva unui individ și alta e cea săvîrșită împotriva securității naționale. Și, în plus, suntem în plin război. Cred că vezi care-i diferența. Foarte bine...

Dacă reușești să îndeplinești cele două crime, ești în siguranță. Dacă reușești să stabilești faptul că Freda ți-a furnizat efectiv informațiile respective și că tu le-ai vîndut, n-are să-i mai intereseze decît un singur lucru pe lume, metoda pe care ai folosit-o ca să-ți vinzi marfa. Vor dori să știe cui ai vîndut informațiile, unde s-a făcut tranzacția și cum au ajuns informațiile în Germania.

Îți dai seama, cred, Harcourt, că în sensul ăsta ai o bază de pe care poți să te tocmești. N-au să te spînzure atîta vreme cît poți să le dai aceste informații. Și poți să faci o convenție cu ei. Crede-mă că astfel de lucruri s-au mai făcut. O dată ce le-a intrat în cap ideea că tu ai fost cel care a vîndut marfa, au să te lase în pace, punîndu-te sub supraveghere. Dacă-ți joci bine cartea, poți să cîștigi toată partida. Dacă nu... condoleanțele mele. Poți să spui ce vrei; poți să negi ce vrei dar au să te spînzure pentru afacerea cu Freda Vanning tot atît de sigur cum sunt sigur că mă cheamă Bellamy. Așa că, gîndește-te foarte bine.

March tăcea. Arăta ca un om lovit cu leuca-n cap. Privea fix, în gol, cu ochii larg deschiși și mîinile îi tremurau.

Bellamy se sculă și se duse la bar. Blonda îi pregătise băutura într-o sticlă de whisky. I-o dădu lui Bellamy, care o

băgă în buzunarul de la spate al pantalonului, comandă două whiskyuri duble cu sifon și se întoarce cu ele la masă, unde stătea March.

— Bea un pahar, Harcourt. Are să te pună pe picioare.

March își bău paharul și spuse cu o voce stinsă:

— Mă simt groaznic, Nicky. Nu mai știu unde mi-e capul. Totul pare ca într-o piesă de teatru sau ceva asemănător. Am senzația că am să mă trezesc dintr-un moment într-altul și-am să-mi dau seama că totul n-a fost decît un vis.

— Ăsta-i un gen de coșmar pe care nu-l ai în vis. E mai mult decît real și mai straniu decît orice ficțiune. Hai să mergem la Vanning.

Harcourt se ridică și își îndreptă umerii spunînd:

— Bine, Nicky. Pe Dumnezeuul meu că am să-ți urmez sfatul și am să fac cum spui tu. În fond, nu interesează ce-am să-i spun lui Vanning. Pot să spun oricînd altceva a doua zi. Nu vorbesc sub prestare de jurămînt. Locuința lui Vanning nu-i o sală de tribunal.

— Ai perfectă dreptate, Harcourt, aprobă Bellamy din cap. Ai spus ceva înțelept.

March se cam clătina cînd se adresă din nou lui Bellamy:

— Sunt convins că ești dracul gol. Sunt al naibii de sigur de asta.

— Și de data asta ai dreptate, zîmbi Bellamy. Pe aici, Harcourt.

Îl apucă pe March de braț și îl conduse spre ușă.

Taxiul se tîra prin bezna camuflajului spre Berkeley Square. Bellamy, trăgînd din țigară, putea să-l audă pe March respirînd greu.

Se gîdea, cu cinism, că Harcourt începea să-și plătească datoriile, către societate. Se adresă brusc lui March:

— Fenella e o fată drăguță, ce părere ai, Harcourt?

March se foi pe loc, spunînd:

— Îmi place. Are ceva bun în ea. Zău că-mi place.

Cuvintele îi ieșeau cu mare greutate din gură și Bellamy trebui să se concentreze ca să înțeleagă ce spune.

— M-am săturat de femei, continuă March. M-am săturat pînă și de sămînța lor. Toată viața am avut neplăceri și cauza a fost totdeauna o femeie. Ar trebui să încerc să plec undeva unde să nu existe niciuna. Dar nu se poate... nu poți scăpa de ele.

— Dar, îți place Fenella, nu? întrebă Bellamy încet.

— Da, îmi place. Nu mă pot stăpîni să nu-mi placă.

Bellamy dădu din cap aprobator, în întuneric.

— Am impresia că și ea are o slăbiciune pentru tine, Harcourt, în ciuda fondului tău dubios. Cred că ați stat mult de vorbă în ultimele douăzeci și patru de ore, nu?

— Trebuia să vorbesc cu cineva, răspunse March amarît, altfel aș fi înnebunit.

— Exact. Și pun prinsoare că nu te simți prea bine nici acum.

Scoase sticla plată de whisky plină cu amestecul exploziv făcut de blonda de la bar și o întinse lui March.

— Trage un gît zdravăn din asta, Harcourt. E tare, dar foarte bună, și o să te dregă.

— Mulțumesc.

Luă sticla și Bellamy auzi gîlgîitul băuturii trăsuitoare izbindu-se de gîtlejul lui March.

— Dumnezeuule! exclamă mai turtit ca pînă atunci. Chiar că e tare.

Bellamy scrută noaptea prin geamul mașinii și își dădu seama că se aflau la vreo sută de metri de Hyde Apartments. Luă sticla din mîna lui March și o băgă în buzunarul paltonului. Apoi bătu în geam și-i spuse șoferului să oprească.

— Mai mergem o bucată de drum și pe jos, Harcourt.

Aerul are să te limpezează la cap. Trebuie să fii cuminte și treaz la întrevvedere cu Vanning. Și zîmbi în barbă.

Bellamy coborî din mașină, plăti cursa și aprinse lanterna. Apoi îl ajută pe March să se dea jos.

Cîtiva pași March merse bine, dar apoi, pe măsură ce aerul tare și rece al nopții pătrundea în plămînii lui, alcoolul începu să-și facă efectul. Se clătina nesigur și ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Bellamy de braț.

— Ușurel, Harcourt. Nu e-n regulă să mergi așa. Trebuie să-ți tii firea.

— Dumnezeu! Ce beat sunt! mormăi Harcourt.

BELLAMY SUNĂ LA UȘA APARTAMENTULUI LUI VANNING.

Cînd luă degetul de pe butonul soneriei zîmbea amabil, cu mîna stîngă îl sprijinea de subsuoară pe March.

Vanning deschise ușa, îi privi lung pe amîndoi și îi pofti înăuntru, ținînd ușa larg deschisă, ca Bellamy să-l poată căra pe March înăuntru.

— Ei bine, spuse Bellamy, l-am adus. După părerea mea, e beat tun. Speram că o să fie treaz.

Vanning se uită la March, cu fața albă ca varul și strîngînd din fălci.

— Ce specimen împuțit!

March tăcea. Stătea așa, sprijinit de Bellamy, cu capul bălăbănindu-se într-o parte și-ntr-alta. Bellamy îl duse cu greu din antreu pe culoar pînă în salon și îl împinse pe o canapea din fața focului. Lui March îi căzu capul pe spate. Leșinase. Bellamy se opri în picioare cu spatele la foc și deschizîndu-și tabachera, se uită zîmbind la March și se adresă lui Vanning, care tocmai intra pe ușă:

— Nu cred că e chiar așa de rău cum pare, Philip. Se îmbată foarte repede, dar își revine la fel de repede. Cred că

are să-și vină în fire în douăzeci de minute, să-i dai atunci un pahar de sifon, după care s-ar putea ca mintea să-i funcționeze din nou.

Vanning aprobă din cap. Privea la figura prăbușită ca la un animal scîrbos. Bellamy, trăgînd din țigară, se gîndea că vor trebui mult mai mult de douăzeci de minute și un pahar de sifon ca să-l facă pe March să arate din nou, cît de cît, a om.

— Trebuie să plec, Philip. Îți las porcul și mă întorc pe la unsprezece. Pînă atunci e cazul să termini cu el și să putem începe să-l prelucrăm împreună.

— Bine, aprobă Vanning.

Bellamy ieși și, din ușă, privi peste umăr, Vanning stătea la capul canapelei și privea în jos cu dispreț la March, ca la un animal ciudat.

BELLAMY PORNI SPRE BERKELEY SQUARE, OPRI O MAȘINĂ ȘI se duse la clubul Malayan. În bar mai erau vreo șase persoane, dar Fenella plecase. Bellamy se instalează la capătul din fund al barului și comandă un Martini.

— Deci, doamna Roque a plecat?

— Exact, răspunse blonda de la bar. Ai început să ai spirit de observație, nu? Și îi zîmbi. Am impresia, că nu te mai place la fel de mult, adăugă ea ironic.

— Nu? Ce te face să crezi asta? întrebă Bellamy.

— Parcă n-ai ști! Oricine putea să vadă, după felul în care îți vorbea în seara asta, că era cam supărată de ceva. Ceea ce-i foarte curios la ea, pentru că, în general, zîmbește tot timpul.

— Da? Ei, ce să-i faci, draga mea, toți supărăm pe cineva cîteodată. N-avem încotro. Cîteodată ne supărăm chiar pe noi înșine. Mi-aduc aminte de o femeie pe care am văzut-o într-un tren...

— Da, și?...

— Își aranja un cârlionț vopsit și spuse:

— Pun prinsoare că asta se petrecea tot în America.

— De ce? De ce neapărat în America?

— Cele mai bune dintre povestirile tale se petrec în America.

— Ai dreptate. Acolo se poate întâmpla orice, pe cînd la Londra nu se întâmpla niciodată nimic interesant.

— Mie-mi spui?! Dar cum a fost cu femeia aceea?

— Nimic prea interesant. Mergeam cu trenul, de fapt cu Chicago Flyer, și am remarcat-o în timp ce mîncam. Stătea cu spatele la una din mesele din fața mea în vagonul restaurant. Avea niște forme uluitoare. Era superbă și mă întrebam cum arată oare la față...

— Știu. E un fel de curiozitate naturală.

— Exact. Se spune, de obicei, că o femeie cu forme frumoase e urîță la față. Oricum, continuă el, eram grozav de curios să-i văd față. După un timp, s-a ridicat și s-a dus spre vagonul platformă din coada trenului. După-masă am încercat să citesc, dar nu mă puteam concentra pentru că mă obseda fața femeii.

— Așa că te-ai dus s-o vezi. Și ai avut o surpriză?

— Și încă ce surpriză! După ce-am străbătut tot trenul, am găsit-o, în sfîrșit, pe platforma din spate. Era neagră... neagră ca păcura...

— Pariez că ai fost dezamăgit.

— Desigur. Mă sprijinisem tocmai de balustradă și cînd a întors capul, am fost atît de uluit încît am căzut din tren.

— Dumnezeu! Și pe urmă?

— Ei bine, n-a fost plăcut deloc, pentru că tocmai atunci trecea un tren din sens opus și m-a călcat. Am murit o oră mai tîrziu în chinuri groaznice.

— Ești într-adevăr o figură, nu? Nu știe omul cum să te ia și cînd să te creadă.

— Știu, ripostă Bellamy. Asta-i și părerea mea.
Își bău paharul și plecă.

ERA UNSPREZECE FĂRĂ UN SFERT. BELLAMY STĂTEA ÎN mijlocul dormitorului său din Half Moon Street înconjurat de haine, pe care le împătura și le așeza într-un cufăr uriaș, fluierînd încetișor.

După ce termină, împinse cufărul într-un colț, se uită la ceas și formă numărul de telefon al Carolei Everard. Îi răspunse fata din casă spunîndu-i că domnișoara Everard nu este acasă și că plecase acum un sfert de oră la clubul Mott. Închise telefonul, își aprinse o țigară și ieși.

Pe străzile pustii era întuneric beznă. Aprinse lanterna oarbă și se îndreptă spre Hyde Apartments. Se distra căutînd să-și închipuie ce se petrecuse exact între March și Vanning și își spuse că nu s-a întîmplat probabil nimic. Zece minute mai tîrziu suna la ușa lui Vanning. Cînd îi deschise, Vanning stătea încruntat în mijlocul antreului.

— Ei bine, Philip, sper că ai aflat tot ce doreai să știi. Și intră în casă. Tocmai voia să-și scoată paltonul, cînd Vanning îl opri:

— În locul tău nu m-aș osteni să-mi scot paltonul, Nicky. Doar dacă nu vrei să stai de vorbă cu mine. Cu el n-avem ce face. E beat mort și a dormit tot timpul de cînd ai plecat, ca un porc.

Bellamy își înăbuși un suspin de ușurare.

— Sunt mulțumit că mai trăiește încă, zise zîbind. Mă gîndeam că ai să-l gîtui, probabil, dacă spune ceva care să te supere cît de puțin. Ai o putere de stăpînire uluitoare, Philip.

Vanning îl conduse în salon spunînd:

— Nu, n-am. Și n-am nevoie să mă stăpînesc cînd e vorba

de March. Aștept cu nerăbdare dimineța când au să-l spînzure.

— Și eu la fel.

Deschise o casetă și luă o țigară. March zăcea în același colț al canapelei unde-l lăsase. Dormea greu, sforăind.

— Philip, poți să-mi dai ceva bani? Sunt cam strîmtorat. Vanning aprobă:

— Pot să-ți dau cincizeci, Nicky.

— Să zicem o sută, Philip, zîmbi Bellamy. Dacă nu te deranjează. Mi-ai spus că-mi dai oricît și cred că ești de acord că i-am cîștigat cîstit. Și, în plus, nici nu mi-am terminat încă treaba.

Vanning ieși din cameră și se întoarse după cîteva minute cu zece bancnote de zece lire sterline, pe care i le întinse lui Bellamy:

— Vrei să spui că n-ai obținut încă mărturisirea de la ăsta, spuse Vanning arătînd masa de carne prăbușită de pe canapea. Crezi că ai s-o obții?

— Am s-o obțin, fii sigur. Și știi cum am să procedez.

— Ești foarte sigur pe tine, Nicky, nu? Pot să te întreb cum îți propui să obții această mărturisire în privința afacerii cu propaganda?

— Cît se poate de simplu. Îndată ce păsărica noastră va fi în stare să vorbească, am să-l fac să înțeleagă că n-are decît o singură cale ca să scape de spînzurătoare.

— Există vreo cale prin care să poată scăpa de spînzurătoare?

Bellamy dădu din umeri:

— Fie vorba între noi, eu cred că are o șansă. Să presupunem că nu vrea să recunoască uciderea Fredei. În fond, dovezile împotriva lui sunt în mare parte prezumții. Dar, zîmbi el trist spre Vanning, există și împotriva mea o serie de dovezi acuzatoare bazate pe prezumții.

M-am dus acolo la apelul Fredei, nu? Iar Freda era încă în viață după ora unsprezece, pentru că mi-a telefonat mie. Trebuie să fi fost în viață... Ei bine, a fost apoi descoperită strangulată după unsprezece și treizeci, iar eu fusesem pe-acolo. Dacă March ar avea un avocat bun, acesta ar putea să tragă sforile astfel încât să îndrepte bănuielele asupra altuia, scoțându-și clientul din cauză, acest altul fiind eu. Ținând seama de toate astea, juriul – cu condiția să nu creadă că am găsit încă arzînd una dintre țigările speciale ale lui March – poate să dea un verdict de achitare...

Vanning rămase un timp pe gînduri și apoi spuse:

— Ești un tip extraordinar, Nicky, ce zici? Cînd încerci să-mi dovedești că March a ucis-o pe Freda reușești să faci asta așa de bine încît mă convingi întru totul. Iar cînd vrei să-mi dovedești că s-ar putea ca March să nu fie vinovat, încep să mă simt ca un membru al juriului din tribunal și încep să mă îndoiesc.

— March a făcut-o, zîmbi Bellamy, dar ce se va întîmpla dacă el va mărturisi că a fost amestecat în afacerea cu propaganda? În cazul ăsta vor dori să știe mult mai multe despre el, vor încerca să capete informații mult mai ample, nu? Și cred că ar putea să le furnizeze suficiente informații pentru banii lor. S-ar putea chiar să scape... poți să știi?

— Da, îmi dau seama... Dar, oricum, tu crezi că-l poți face să mărturisească?

— Da, îl iau acasă și stau cu el pînă se trezește. Și, cînd o să-și revină din beția asta cumplită, va fi exact în starea psihologică care să-mi permită să scot de la el ambele mărturisiri. Și despre Freda și despre propagandă. După care am să-ți mai cer două sute cincizeci de lire și am să-mi permit să-mi iau o mică vacanță departe de lume.

Vanning dădu aprobator din cap:

— Pare în regulă. Și crezi că ai să reușești să scoți de la el aceste mărturisiri în noaptea asta?

— Absolut sigur. Înarmat cu toate faptele astea, am să mă duc la prietenul meu, detectivul-inspector Meynell, care în momentul de față, sunt sigur, e convins că eu sunt criminalul și am să-i spun adevărul despre întreaga afacere. Cred că va fi cam supărat pe mine, dar ce să fac, am mai supărat eu și pe alții mai înainte.

— Trebuie să recunosc că ai un tupeu de prima clasă, Nicky. E greu să te sperie cineva sau ceva.

— Ce haz are să te sperii? replică Bellamy, apoi se îndreptă spre canapeaua pe care zăcea March și începu să-l scuture, ceea ce îl făcu pe acesta să se agite prin somn. N-am văzut pe nimeni care să câștige ceva de pe urma fricii, continuă el. E clar că de pe urma fricii nu se poate câștiga nimic.

March deschise ochii clipind nesigur spre Vanning și privind nedumerit în jur.

— Iată un specimen edificator de om speriat. E speriat de moarte și se teme pînă și de umbra lui. Cauza principală e, desigur, băutura. Și dacă ar fi în toate mințile, ne-ar putea da încă foarte mult de furcă.

Bellamy se aplecă și, petrecîndu-i brațul peste umerii săi, îl ridică, dintr-o mișcare, în picioare, în vreme ce March privea îndobitocit împrejur.

— Fii bun, Philip, și telefonează-i portarului să ne trimită o mașină. Am să-l duc pe prietenul nostru acasă, să-l bag cu capul sub robinet și apoi o să stăm de vorbă.

Vanning se îndreptă spre telefon.

— Cred că vei avea ocazia deosebită să-i cercetezi puțin apartamentul. S-ar putea să găsești ceva interesant.

— S-a și făcut. M-am gîndit de mult la asta. Dar n-am găsit nimic.

— Desigur... e prea șiret ca să facă o astfel de prostie.
Dacă are ceva de ascuns, e bine ascuns.

Vanning vorbi cu portarul, comandînd o mașină.

— Nu fi prea dur cu el, Nicky, spuse el în timp ce agăța receptorul în furcă. Cunoști prevederile legii în legătură cu mărturisirile obținute cu forța...

Bellamy începu să rîdă.

— Da... Dar am metodele mele proprii. În curînd am să scriu o carte pentru începători pe care am s-o intitulez „Gradul trei îndulcit”.

Și, înșfăcîndu-l pe March, se îndreptă spre ușă.

CAPITOLUL 13. MIERCURI: O NOAPTE ALBĂ

Bellamy îl scoase cu greu pe March din mașină în Conduit Street și îl rezemă de perete. March mormăi ceva neinteligibil.

Plăti taxiul, luă cheile lui March din buzunar și deschise ușa principală. După aceea, folosind „cravata pompierului”, îl urcă pe scări. Tabelul locatarilor din hol îl informă că March locuia la etajul doi.

O dată ajuns acolo, deschise ușa cu aceeași cheie, descoperi întrerupătorul și când găsi dormitorul, îl aruncă pe March pe pat. Apoi coborî din nou și închise ușa de la intrare.

Se întoarse în apartament, închise ușa și se duse în dormitor. Se opri un timp privindu-l pe March și se gândi la observația lui Vanning că March, dacă ar avea ceva de ascuns, fiind prea șiret, n-ar ascunde nimic în apartamentul său ci într-un loc bine ales.

Aplecându-se, îi scoase lui March cravata și gulerul și îl desfăcu la gât. Apoi, lungindu-l pe pat, începu să-l percheziționeze sistematic. Îl căută prin toate buzunarele fără să găsească nimic altceva decât lucruri obișnuite.

Apoi îi cercetă vesta. În căptușeală avea un buzunar „secret”, așa cum obișnuiesc croitorii să facă. Băgînd mîna în

buzunar, descoperi o foaie de hîrtie împăturită și se duse la lumina becului să o citească. Despături foaia de hîrtie. Înăuntru era o cheie yale și Bellamy începu să zîmbească, un zîmbet ce exprima o fericire supremă.

Foaia de hîrtie avea nuanță gri, ca hîrtia utilizată de Freda. Fusesse, evident, detașată din bloc-notesul ei. Era identică cu aceea pe care ea îi scrisese nota neterminată găsită lîngă patul ei.

Pe foaia de hîrtie era bătut la mașină și un bilet datat cu zece zile în urmă de la adresa Apartamentul 142, Jordayne Court, St. John's Wood, N.W.8 și spunea:

„DRAGUL ȘI PROSTUȚUL MEU HARCOURT,

Ai lăsat asta noaptea trecută. Ai fi în stare să-ți uiți și capul dacă n-ar fi înșurubat pe umeri”.

BELLAMY ÎMPĂTURI FOAIA DE HÎRTIE ÎMPREUNĂ CU CHEIA ȘI le băgă în buzunarul de la haină. Apoi se așează pe un scaun și-l privi pe March, care dormea dus.

După aceea cercetă amănunțit apartamentul. Era mic, dar bine mobilat, însă cam neglijat. Adică exact casa potrivită în care putea să trăiască un om ca Harcourt.

Intrînd în bucătărie, descoperi într-un bufet un pachet de sare și un borcan cu muștar. Umplu pe trei sferturi un pahar cu apă în care turnă sarea și muștarul.

Găsi pînă la urmă un lighean de vase și împreună cu amestecul respectiv le duse în dormitor și începu să-l frece pe bețiv.

După cinci minute, fumînd o țigară, privea la March care, respirînd mai ușor, adormise din nou.

Și totuși viața e bună, gîndea Bellamy, chiar dacă răsucești

oamenii în fel și chip, rămîne totuși bună. Mai mult, reprezintă o aventură. Se întâmplă ca lucrurile să capete un aspect foarte colorat, dar dacă omul știe să-și țină firea, poate să treacă și peste asta și însăși viața poate deveni suportabilă.

Sunt prea mulți oameni care capitulează prea ușor, gîndea el, făcînd un rotocol impecabil de fum. Oameni ca March, care n-au nici capacitate și nici posibilitatea să realizeze ceva ca lumea. Cel mult ceva ce-i duce la un sfîrșit amar. Oamenii aștia sunt doborîți sau de frică, sau de prea multă băutură...

Apoi începu să se gîndească la Carola, care îi dăduse liber pentru că bea prea mult și zîmbi încîntat, și la Fenella Roque, care părea să fie un om bine înfipt pe picioarele sale și cu foarte multă stăpînire de sine.

Se gîdea în același timp că Fenella e un om folositor și faptul nu trebuie neglijat. În primul rînd nu punea întrebări și, în plus, își juca rolul, în ansamblul piesei fără să lucreze pe la spate decît dacă ar fi avut un interes oarecare.

Și, totuși, Fenella îl lucrase pe la spate. Vorbise. Dar nu numai atît, îl făcuse pe March să vorbească. Îi povestise lui Ferdie Mott, în primul rînd pentru că acesta era patronul ei și în al doilea rînd pentru că voia să se intereseze despre March. Voia să știe dacă March e un om atît de prăpădit cum îl descrisese Bellamy. Orice s-ar fi întîmplat, puțin îi păsa ei de orice argument, pentru că nu putea gîndi decît prin optica femeii. Iar motivul principal era faptul că se îndrăgostise de March.

Bellamy observa în gîndul său că femeile sunt niște animale ciudate. Iată, de exemplu, această Fenella, care era o femeie dură, frumoasă și isteată în felul în care își conducea viața, și totuși, așa cum era ea, se îndrăgostise de March numai pentru că îi era milă de el. Vanessa avea dreptate cînd afirma că singura calitate a lui Harcourt e patosul, dacă patosul poate fi numit o calitate.

Vanessa îi spusese că s-a măritat cu March pentru că fusese patetic, iar Fenella se îndrăgostise de el tot din cauza asta, încercînd, în mod absurd, să-l salveze – credea ea – prin dragostea ei.

Bellamy își strivi țigara în scrumiera de pe masă și o privi cum ardea încă. Îi aducea aminte de fabulația sa despre chiștocul lui March, care chipurile mai ardea încă în dormitorul Fredei cînd aceasta fusese ucisă.

Ideea asta, după părerea lui, fusese găselnița cea mai artistică din toată afacerea.

Stinse bine chiștocul, aprinse altă țigară și își luă pălăria. Mai aruncă o privire în urmă la March, apoi se îndreptă către ușă. Dar se opri brusc în fața ușii, cu mîinile în buzunare, ascultînd înghețat pașii cuiva care urca scările.

Auzi deschizîndu-se ușa apartamentului. Stătea nemișcat și după cîteva secunde se deschise ușa camerei.

În prag stătea Fenella Roque. Purta o blană nouă, bine croită, de sconx. Arăta foarte obosită.

— Doamne!... Nicky! Nu poate oare niciodată să scape omul de tine? Ai început să mă obsedezi. De ce dracu nu-l lași în pace pe nenorocitul ăsta? Și-l arată cu degetul pe March, care zăcea în pat.

— Ești nedreaptă, draga mea. După ce l-am îndopat cu cea mai păcătoasă băutură aseară, l-am îngrijit apoi ca pe un sugar.

— Atunci de ce i-ai dat să bea porcăria aia?

Se apropie de pat și puse mîna pe fruntea lui March.

— N-am vrut să vorbească prea mult. Ar fi fost foarte rău dacă ar fi vorbit prea mult. Așa că l-am aranjat într-un fel, să nu mai vorbească deloc. Nenorocirea lui March e că vorbește prea mult în momentele cele mai nepotrivite.

Fenella își scoase haina și luă țigara oferită de Bellamy. Se așează pe taburetul de la toaletă privindu-l pe Bellamy.

— Cred că nu poate să-ți treacă prin cap să te îndrăgostești de un om ca Harcourt, Fenella?

Fenella dădu din umeri.

— Am impresia că orice femeie, chiar și o femeie ca mine, simte nevoia să îngrijească, să dădăcească pe cineva. Nu e nevoie să-mi spui că-s o nebună timpită. Știu prea bine asta. Dar faptul că ești conștient de un lucru, nu te poate împiedica întotdeauna să faci, totuși, prostii. Nici măcar conștiința că sunt super-nebună...

— De ce super-nebună? se interesă Bellamy, între două rotocoale de fum.

Fenella se foi nervoasă pe taburet.

— Știu foarte bine, și Dumnezeu mi-e martor, că Harcourt e iresponsabil, lăudăros și bețiv. Dar își bea mințile pentru că e speriat și-i băgat pînă-n gît într-o afacere urîță. Ceea ce-i suficient în sine... Dar nu, mai ești și tu la mijloc, ca să le pui vîrf la toate...

Bellamy își dădea seama că are o voce foarte plăcută, în special cînd era obosită.

— Deci eu și iarăși eu... Și ce fac eu, Fenella?

— Îi faci nervii praf. Și te pricepi bine la asta, nu? Îi e groază de tine. Și, în ce mă privește, cred că te înșeli profund...

— Și-atunci, care-i părerea ta cinstită, Fenella?

— Cred că ți-e teamă să nu-ți pună ție în spinare asasinarea Fredei Vanning. Așa mi-a spus Iris Berington. Ea a șters-o la timp. Cred că e o fată deșteaptă. Dar pot și singură să adun doi și cu doi fără să spun că fac cinci. Ți-e teamă că au să te acuze de asasinarea Fredei și de asta faci tot posibilul să-l bagi la apă pe Harcourt. Și ar fi o prostie, sunt sigură că nu e în stare de așa ceva. N-are curajul necesar.

Bellamy rîse încetișor.

— Asta-i bună! E ceva complet nou pentru mine. Nu știam că asasinii trebuie să aibă și curaj.

Fenella dădu descurajată din umeri, cu o privire abătută.

— Nu mă gândesc la asta. Știi foarte bine ce voiam să spun. Voiam numai să spun că Harcourt n-a făcut nimic care să te poată scoată pe tine din încurcătură. Când e speriat, parcă-i un copil. Devine din ce în ce mai disperat. E în stare să se agățe de orice scuză, să facă orice crede el că l-ar putea ajuta, chiar dacă asta îi înrăutățește situația. Nu știu ce să fac...

— În legătură cu ce?

— Cu el și cu mine. Dacă aș avea nițică minte, mi-aș vedea de treabă și l-aș lăsa baltă... Dar n-am niciun dram de minte. M-am atașat de el în modul cel mai curios posibil. Am impresia că, dându-i o mână de ajutor, se poate scoate ceva din el. Am impresia că nu i s-a oferit niciodată ocazia.

Bellamy își aprinse altă țigară.

— Toate astea dovedesc că te-ai îndrăgostit de el. Și, în fond, de ce nu? Tu nu ai de ce să te temi, Fenella. Și, apropo, Fenella, știai ceva despre el?

— Nu cine știe ce. Numai ce mi-a spus el. Mie nu mi-e teamă de nimic, dar mi-e teamă pentru el. Mi-e teamă de afacerea asta cu crima. Cred că se află într-o situație foarte periculoasă. Dacă au s-o aducă în boxa martorilor pe bestia de Berington, e ca și spânzurat.

Își lăsă capul să-i cadă între mâini și începu să plângă.

— Am să-ți spun ceva, Fenella. S-ar putea să-ți ajute și s-ar putea, pe de altă parte, să nu-ți fie de niciun folos. Știu foarte bine tot despre Harcourt. Și cel mai degradant lucru e faptul că-i un șantajist ordinar. Îți plac șantajistii?

— Depinde de motivul pentru care fac șantaj. Nimeni nu se naște șantajist.

Bellamy se ridică și își luă pălăria.

— Ai luat-o pe un drum greșit, Fenella, Te-ai îndrăgostit de Harcourt, fără să-ți pese ce-a fost și ce-a făcut. Totuși, există totdeauna o îmbrăcămintă de argint pentru orice lucru. Dacă poți să mi-l aduci mâine pe la șase după-amiază la clubul Malayan, am să-i dau o sută de lire. Și ar trebui să-l aduci treaz... Și încă ceva, cred că ar trebui să-ți iei o vacanță. Nu cred că Londra îi priește lui Harcourt.

Fenella îl privi surprinsă:

— De ce trebuie să-i dai o sută de lire? Și-apoi, mai e ceva... Crezi că au să-l lase să plece? N-ai impresia că au să-l aresteze?

Bellamy îi zîmbi amabil și fără pic de răutate, în timp ce Fenella se gîndea că e unul dintre cei mai solizi oameni pe care îi cunoscuse, că avea o calitate ciudată care-l ridica deasupra grijilor și necazurilor vieții de toate zilele. Putea să facă planuri, să țeasă intrigi, să distrugă oameni, să-i manevreze aproape după bunul lui plac și să rămînă, totuși, în permanență rece și neturburat, acționînd liniștit și vorbind cu vocea sa atrăgătoare, ușor voalată. Se întreba ce gen de femeie ar putea să-l intereseze pe Bellamy, dacă l-ar putea interesa vreuna...

Bellamy ajunse la ușă și, continuînd să zîmbească, adăugă liniștit:

— Am să-i dau lui March, sau ție, indiferent cui, cele o sută de lire pentru faptul că m-a ascultat în seara asta. Și-a învățat bine lecția și chiar dacă a fost prea beat ca s-o poată spune, sunt convins că ar fi spus-o bine, dacă avea ocazia...

Deschise ușa adăugînd:

— Și îți promit că nu va fi arestat, Fenella. Noapte bună, draga mea.

Închise încet ușa în urma lui.

Afară era foarte frig și Bellamy se duse repede acasă, O dată intrat, se îndreptă glonț spre coșul de hîrtii din salon și

începu să scotocească printre hîrțiile pe care le aruncase cînd își făcuse bagajele. În fundul coșului găsi cîteva zeci de cărți de vizită de toate formele și dimensiunile. Le cercetă una cîte una și în sfîrșit găsi ceea ce căuta:

Mr. John Pelling,
Reprezentant al
Agenției de detectivi particulari
Fraser,
14 James Street, W.C
Cen. 26764

INTRĂ ÎN DORMITOR ȘI ÎȘI SCOASE PALTONUL ȘI COSTUMUL de seară. Apoi deschise cufărul și începu să scotocească în el pînă găsi ce căuta. Se îmbracă cu un costum de serj destul de uzat. Își puse o cămașă cu guler alb, moale și o cravată neagră. Îmbracă apoi un palton cafeniu și își puse pe cap o gambetă.

Își aprinse o țigară și scoase din buzunarul hainei de seară nota găsită în vesta lui March împreună cu cheia yale și o reciti sub lumina becului.

„142 Jordayne Court,
St. John's Wood, N.W.8,

„DRAGUL ȘI PROSTUȚUL MEU HARCOURT,

Ai lăsat asta noaptea trecută. Ai fi în stare să-ți uiți și capul dacă n-ar fi înșurubat pe umeri.”

. . . .

DECI, ASTA ERA IDEEA; CĂ APARTAMENTUL, DIN JORDAYNE Court 142 era cuibul de dragoste și că Harcourt uitase, într-o noapte, cheia, iar Freda i-o trimisese cu o notă drăgăstoasă, de dojana.

Își dădea seama că această notă reprezenta sfârșitul povestirii, ultima ei trăsătură tristă.

Băgă biletul și cheia în buzunar, își puse gambeta pe cap, stinse lumina și ieși din casă. Traversă piața Berkeley și găsi un taxi singuratic în stație. Îi spuse șoferului să-l ducă în Jordayne Court, St. Johns Wood, se rezemă, relaxându-se, într-un colț și începu să fredoneze încetișor.

Portarul de noapte din Jordayne Court era un tip bine legat, cu o față pătrată, un singur braț, și trei eșarfe de decorații prinse pe uniformă. Îl privi pe Bellamy prin geamul cușetei sale. Ceasul agățat în perete în spatele lui arăta ora unu.

— Mă numesc Pelling, se recomandă Bellamy pe un ton preocupat, și reprezintă Agenția de detectivi particulari Fraser.

Îi întinse cartea de vizită portarului, care o citi și apoi zîmbi.

— Divorț, nu? întrebă el făcînd cu ochiul.

— Exact, confirmă Bellamy.

— E-n regulă, spuse portarul de noapte. Mă-ntrebă pă urma cui sunteți. Și să fiu al dracului dacă nu-i vorba de apartamentul 142 de la etajul trei din aripa de răsărit.

— Ai ghicit din primul foc, zîmbi amabil Bellamy. Deci, ai avut și dumneata anumite idei și ți-ai format chiar și o părere.

Bellamy își scoase portofelul și se apucă să extragă, urmărit îndeaproape de ochii portarului, o bancnotă de zece lire.

Cînd termină operația, puse portofelul la loc în buzunar și începu să se joace cu bancnota.

— Am spus eu totdeauna că apartamentul 142 e misterios! Abia deunăzi îi spuneam portarului – colegul meu din aripa de apus – că o să se întîmple ceva zilele astea cu apartamentul ăsta. Un apartament misterios... am spus-o totdeauna...

Bellamy începu să împăturească bancnota de zece lire și întreabă:

— De ce-i așa de misterios?

— Pot să zic că aproape nici nu i-am văzut pă chiriași.

Nici chiar ăia de la agenția de închirieri nu i-a văzut.

Apartamentul a fost închiriat, telefonic, de o femeie. Tot ea a plătit înainte chiria pă șase luni. Apartamentul e mobilat și chiria pipărată rău. Și referințele a fost date tot telefonic. Așa spune agenții imobiliari. Chiriașa era o femeie înaltă și bine făcută. Da n-am văzut-o niciodată bine. Și nici altcineva nimeni. Nu trecea niciodată p-aci, se folosea de ușa din aripa de răsărit, mergea pă coridor și urca apoi scările, că nu lua liftul niciodată. Și venea totdeauna după ora opt seara. N-a văzut-o nimeni în timpul zilei. Femeia care face curat spune că apartamentul stătea nefolosit zile întregi. Așa s-a întîmplat și în ultimele două săptămîni... Colegul meu din aripa de apus zice că noaptea tîrziu venea un tip la ea. Dar n-a izbutit să-l vadă bine niciodată. Nici tipul nu se folosea de ascensor. Obişnuia să intre pe una din uşile de serviciu care-s departe de ascensor, traversa coridorul și urca pe scară. Era deştept şi amîndoi.

— Aşa se pare, întări Bellamy.

Portarul de noapte îl aprobă din cap.

— Desigur că nu le-am dat nicio atenție. Nu-i treaba noastră să fim curioși. Apartamentele astea scumpe sunt greu de închiriat azi și atîta vreme cît chiriașii își vede de treabă și-și plătește chiria la vreme... ce mai... îi privește ce face.

Primeam treizeci de polidori pe lună bacșiș de la 142, da' nu mi-i dădea niciodată direct ci prin intermediul biroului de închirieri. Șmecheri, nu?

Bellamy împinse pe sub geamul cabinei bancnota de zece lire spunînd:

— Mă întreb dacă aș putea să dau o fugă pînă sus și să arunc o privire. Am să-ți spun și ce caut. Suntem aproape siguri că perechea care ne interesează folosea apartamentul ăsta ca pe un „cuib de dragoste”. Din ce mi-ai spus dumneata, nu va fi greu să identificăm femeia, așa că trebuie să mă conving. Dacă reușesc să mă asigur că ăsta-i locul căutat, punem blocul sub supraveghere și-i putem lua cînd avem nevoie de ei.

Portarul aprobă din cap:

— Și ce căutați?

— Ei bine, orice lucru care să facă legătura dintre femeia noastră și apartamentul ăsta. Știm, de exemplu, ce parfum întrebuintează și aș putea găsi o sticlă din acest parfum. S-ar mai putea să găsesc niște scrisori vechi sau ceva asemănător, care ar putea constitui o dovadă. Dacă mă conving, am să te rog pe dumneata sau pe colegul dumitale să-mi telefoneze la birou cînd au să fie împreună. Desigur, nu pe gratis...

Portarul luă bancnota de zece lire.

— E-n regulă, domnule Pelling. Urcați-vă sus și aruncați o privire. N-a mai fost nimeni de două săptămîni, cum am mai zis. N-o să vă deranjeze nimeni și dacă s-ar întîmpla să vină ea, puteți să spuneți că sunteți administratorul și că verificați dacă s-a făcut curățenie cum trebuie. Lăsați-vă paltonul și pălăria aici și totul o să fie în regulă.

Bellamy zîmbi și începu să-și scoată paltonul adăugînd:

— Văd că ești un portar de noapte cu experiență.

Portarul de noapte rîse.

— Nu-i prima dată cînd am de-a face cu un caz de divorț.

Dacă ați fi lucrat atît de multă vreme ca mine în meseria asta, nu v-ați mai mira de nimic.

Se întoarse și luă o cheie de pe panoul din spatele lui. Apoi deschise ușa cabinei, luă paltonul și pălăria lui Bellamy și îi dădu cheia.

— Luați liftul și apăsați pe butonul de la trei. A treia ușă pe dreapta, de la ușa ascensorului.

Bellamy luă cheia, urcă cu liftul pînă la etajul trei și deschise ușa apartamentului cu cheia portarului. Aprinse lumina și compară apoi cele două chei. Erau identice. Inspectă apartamentul. Era mare și bine mobilat, compus din două dormitoare, un salon, o bucătărie pardosită cu dale și o baie luxoasă. Vizită toate încăperile cercetîndu-le cu atenție.

Salonul vast era decorat și mobilat artistic. Într-un colț era așezat un birou mare de nuc. Bellamy încercă sertarele biroului. Nu erau încuiate. Trase sertarele de sus. Erau goale. Sertarele mai mari, laterale, erau pline cu diverse romane, ziare vechi și circulare. Nu conțineau nimic personal.

Ajunse la ultimul sertar. Acesta era aranjat cu grijă. Deasupra stăteau rînduite cîteva romane cu scoarțe galbene iar sub acestea se putea vedea un teanc de hîrtii. Scoase romanele și le așeză pe dușumea. Apoi scoase teancul de hîrtii, le așeză pe birou și începu să le cerceteze.

Erau după cît se părea, copii bătute la mașină de pe o serie de articole de fond apărute în presa engleză și în ziarele străine. În fruntea fiecărui articol era trecut numele ziarului și data apariției. Copiile din presa străină aveau atașate traduceri brute.

Bellamy studie pe rînd fiecare foaie, punîndu-le apoi deoparte. După ce parcurse vreo douăsprezece file, dădu peste șase pagini bătute la un rînd pe foiță și prinse împreună, cu clame.

Bellamy zîmbi și își căută portțigaretul în buzunar. Privi țintă la foile din fața lui.

Cuprindeau schemele complete de propagandă ale „Biroului C” pe ultimele două luni. Erau și note privitoare la copiile trimise ziarelor aliate și cele din țările neutre, precum și ansamblul schemei definitive cu data publicării, cu copia completă și numele ziarelor din țările neutre indicate clar.

Bellamy se aplecă și puse la loc romanele franțuzești îmbrăcate în hîrtie albă. Puse deasupra celelalte foi și reținu pe birou copiile bătute pe foiță.

După ce aranjă totul la loc, închise sertarele. Pe birou găsi o mapă cu plicuri, alese unul mare, împături schemele de propagandă în două și le băgă în plic, umezi cleiul și lipi plicul. Apoi își scoase stiloul și scrise adresa pe plic: Ferdinand Mott, Esq., Clubul Mott, St. John's Wood, N. W. Personal.

Strecură plicul sub vestă, stinse luminile în toate camerele, ieși închizînd binișor ușa în urma lui și coborî.

— Totul e în regulă, se adresă el portarului. E perechea pe care o căutam. Am găsit cîteva batiste cu inițialele în șifonierul din dormitor. N-am deranjat nimic.

— E-n ordine, aprobă portarul de noapte.

Îi dădu lui Bellamy paltonul și pălăria. Acesta se îmbracă și îi înapoie cheia apartamentului.

— Telefonează, te rog, după o mașină. Poate reușești să găsești una.

— Se găsesc totdeauna mașini pe-aici prin jur. Telefoniez imediat. Și cînd mai aveți nevoie de ceva, să-mi spuneți. Dar țineți-vă gura. Biroului de închirieri nu-i place publicitatea de scandal.

— N-am să uit. Și își aprinse o țigară.

Cînd sosi mașina, rugă șoferul să-l ducă la clubul Mott.

. . .

BELLAMY PLĂTI MAȘINA ÎN FAȚA CLUBULUI MOTT, AJUNSE la intrare, găsi ușa deschisă și traversă culoarul. Gorila lui Mott stătea în biroul de la jumătatea drumului și îi zîmbi acru lui Bellamy.

Bellamy răspunse cu o înclinare din cap și își continuă drumul. Ajuns în fața ușii de la sala de joc, o deschise și privi înăuntru. Se juca la două mese și Mott stătea la cea din fund, privind la cele vreo nouă persoane care jucau ruletă.

Închise ușa încet și merse înainte pe culoar pînă la biroul lui Mott.

Bătu în ușă și o voce de femeie îl pofti înăuntru.

Deschise ușa și intră. Carola stătea lîngă birou fumînd. În partea opusă era clădită o stivă mare de valize și saci de voiaj. Ușa cealaltă, care ducea spre sala de jocuri, era larg deschisă și Bellamy putea să-l vadă pe Mott cu profilul proiectat pe celelalte persoane.

— Bună, Nicky, îl salută Carola privindu-l pe Mott prin ușa deschisă.

— Bună-seara, sau bună-dimineața, iubito! răspunse Bellamy încet. Se duse la ușa deschisă și-l salută pe Mott.

Mott se întoarse și flutură mîna, zîmbind vesel.

— Vino să bem un păhărel, Nicky.

Bellamy se rezemă de tocul ușii și se întoarse pe jumătate spre Carola.

— Așadar pleci, spuse el privind la maldărul de bagaje.

— Exact, Nicky, răspunse Carola cu drăgălășenie. Plecăm mîine seară din gara Victoria, iar poimîine ne căsătorim la Paris. Îi zîmbi ironic lui Bellamy. N-ai fi vrut să fii tu în locul lui?

— Te iubesc nebunește, îi spuse el încet, zîmbind. Ești minune. Nu mi te pot imagina nicio clipă trăind cu un om că

Ferdie Mott. Dar cu femeile nu poți ști niciodată. Dădu neputincios din umeri, zîmbind.

Carola se strîmbă la el.

— N-am avut ce-ți face. A trebuit să te părăsesc pentru că bei prea mult. Pe mine mă doare mai rău decît pe tine. Sunt nebună după tine, Nicky. Te iubesc atît de mult încît te-aș mânca.

— Nu mai spune... Aș fi curios să știu ce te face să ai sentimente din astea pentru mine.

Carola ridică din umeri.

— Nu știu. Dar îmi place cum îți vin hainele și mersul tău și, în plus, n-am întîlnit pe nimeni care să sărute bine. Vocea ta e foarte atrăgătoare și are ceva straniu în ea, și mi s-a spus că, în ce privește femeile, ești foarte periculos... și mai știu că o mulțime de femei sunt leșinate după tine și că poți să fii rece ca gheața sau...

— Sst! Poate să te audă Ferdie. Mi-ar părea rău să-i stric seara. Spune-mi, te rog, îți place cum te sărută Ferdie? Sărută bine?

— Pe dracu! Și nici n-am să-ți spun, pentru că am un motiv bine întemeiat. Pur și simplu nu știu.

— Ferdie nu m-a sărutat încă niciodată și nici n-are să mă sărute decît după căsătorie...

Bellamy îl urmărea pe Mott care era ocupat să mizeze pe diverse numere. Bellamy se întoarse din ușa deschisă și scoase plicul de sub vestă.

— Iubitule, sper că n-ai de gînd să te dezbraci?

Bellamy aruncă plicul în poala ei.

— Așază-te pe el. Nu vreau să-l vadă Ferdie. Ăsta-i cadoul de nuntă pe care i-l fac. Și-acum, mă duc să beau un pahar cu el. Cît stăm noi în bar, te rog să desfaci una dintre valize și să bagi plicul în ea, astfel ca mîine, cînd are să desfacă bagajul, să-și amintească de mine.

Carola băgă plicul sub fund, spunînd:

— Foarte bine, stăpîne, așa am să fac. Nu cred că am să mai pot face ceva pentru tine înainte de a pleca cu Ferdie.

— Nu, nu cred. Am să mă gîndesc la tine mîine.

Ea nu-i răspunse. Mott tocmai plecase de la masa de ruletă și se îndreptă spre birou.

— Mîine am să trec pe la Vanessa, cam pe la ora opt seara. Am să-i transmit complimente de la tine.

— Foarte bine. Ei... Nicky, dacă n-am să te mai văd, îți spun de pe acum la revedere.

— Noapte bună, Carola, răspunse el și se îndreptă spre Mott, căruia i se adresă zîmbind:

— Bun, Ferdie. Ce se aude cu băutura pe care mi-ai promis-o?

Intrară în bar, tocmai în cealaltă parte a sălii de joc.

Carola închise ușa biroului. Se îndreptă spre stiva de bagaje și alese o valiză mare, care avea încă cheia în broască. Descuie valiza și băgă plicul sub costumele de haine. Apoi deschise ușa și își reluă locul.

Mott comandă două pahare mari cu whisky. Era zîmbitor și Bellamy se gîndea că e foarte fericit. Mott ridică paharul:

— În cinstea ta, Nicky... Știi că mîine plecăm. Ne căsătorim vineri la Paris. Peste trei săptămîni ne întoarcem și am să cumpăr o mică proprietate la țară, unde vreau să mă stabilesc.

— Nu mai spune! Apropo, Ferdie, voiam să te întreb ceva. Mott își goli paharul:

— Dă-i drumul.

— Lunea trecută te-am urmărit jucînd pocher cu Harcourt și alți doi indivizi. Am văzut cum l-ai lăsat intenționat pe Harcourt să cîștige cîteva sute de lire. De ce?

Mott îl privi repede pe Bellamy și cîteva clipe cobori privirea. Apoi răspunse:

— Ei bine, săracul Harcourt a avut neplăceri mari. Femeia aia, Berington, s-a purtat foarte urît cu el. Știam că e complet lefter și mi-a părut rău de el, mai ales că luni a fost ziua în care mi-am dat seama că am oarecari șanse în ceea ce o privește pe Carola.

— Aha! exclamă Bellamy.

Își bău paharul cu whisky și când puse jos paharul, îi spuse lui Mott:

— Am avut o părere greșită despre tine, Ferdie. Nu te credeam în stare să faci un gest atît de frumos. Asta nu face decît să demonstreze cît de puțin cunoaștem oamenii, nu? Scoase tabachera și îi oferî lui Mott o țigară și continuă, după ce le aprinse: Ei bine, mă duc acasă. Sper că veți fi fericiți.

— Mulțumesc, Nicky. Înțelegi ce vreau să spun cînd afirm că îmi pare rău că ți-am suflat fata...

Bellamy porni către ușă și răspunse vorbind peste umăr:

— Fii liniștit, Ferdie, încă nu mi-a suflat nimeni o fată. În niciun caz pe aceea pe care o doream.

CAPITOLUL 14. JOI: ȘI IESE NEGRU

Bellamy se sculă imediat după șase seara. Stătea pe spate, cu mâinile sub cap, urmărind umbrele aruncate de radiatorul electric pe tavan. Se simțea împăcat cu sine și chiar amuzat.

Se sculă din pat și se duse la fereastră. Era o seară tristă, un vînt rece bătea dinspre răsărit, șuierînd prin arbuștii de pe partea cealaltă a străzii Half Moon, iar acest șuierat semăna cu un geamăt care făcea bezna camuflajului și mai neagră.

Plecă de la geam și începu să fluiera încetișor. Se așeză în fața radiatorului electric și își încălzi picioarele prin mătasea subțire a pijamalei.

Apoi căută o țigară. Găsi una în salon, o aprinse și intrînd în baie, dădu drumul la robinet. Stătu mult timp în baie, gîndindu-se intens.

În dormitor, sună telefonul. Bellamy nu-l luă în seamă, dar, pentru că nu se mai oprea, începu să-l calce pe nervi. Se întrebă cine poate fi. Un moment, se întrebă dacă nu cumva e Carola, dar îndepărtă imediat gîndul acesta. Carola era prea deșteaptă ca să-i telefoneze acasă dacă nu era vorba de ceva extrem de important și urgent.

Și de ce n-ar fi? Se gîndi la Ferdie Mott și la voiajul la Paris

și îl blestemă în glumă pe Ferdie Mott. Ieși repede din baie, îmbracă un halat și trecu în dormitor. Dar când ajunsese, telefonul încetă să mai sune.

Se întoarse în baie, se șterse, se bărbieri și reveni în dormitor ca să se îmbrace. Își puse din nou costumul de seară pe care îl lăsase afară. Când termină, sună și trimise băiatul de serviciu după țigări. Rămase pe marginea patului pînă la întoarcerea lui. O dată cu sosirea țigărilor, telefonul începu să sune din nou.

Bellamy se uită la ceas: șapte și un sfert.

Era blonda de la barul Malayan.

— Am un mesaj pentru dumneata. Mi-a telefonat, doamna Roque. Vrea să te vadă. Spunea că e foarte urgent. Mi-a spus că trebuia să vă întâlniți mai tîrziu, dar că ți-ar fi foarte îndatorată dacă ai putea veni acum. Dînsa vine imediat.

— Bine, frumoasa mea blondină. Când vine, spune-i că sunt pe drum...

— E-n regulă. Mai știi vreo poveste?

— Milioane. Dar nu le povestesc niciodată la telefon. Pierd foarte mult din valoare dacă persoana mea fermecătoare nu e vizibilă. Înțelegeți?

— Da. Ești foarte precaut, nu?

— Te cred, răspunse Bellamy și închise telefonul.

Așteptă cîteva momente și formă un număr de la Whitehall.

— La telefon, Bellamy. Am să fiu acolo în aproximativ trei sferturi de oră. Comunică-i te rog lui Sir Eustace.

Puse receptorul în furcă, își aprinse o țigară și formă apoi numărul „Biroului C” și întrebă de Vanning. Curînd avu legătură:

— Bună, Philip. Vreau să te văd. Totul merge ca pe roate. Am obținut mărturia completă de la March. Așa că totul s-a rezolvat și trebuie să te văd.

— Bine, Nicky, voi fi acasă la opt și jumătate. Poți să fi la mine la ora aceea?

— Voi fi acolo.

Se plimbă câteva minute prin cameră, apoi formă numărul Vannesei.

— Ei bine, Nicky, ai făcut ce te-am sfătuit? Ai fost la Scotland Yard să le spui toată povestea?

— Da. Am golit tot sacul în fața lor. M-am dezbrăcat mintal. Le-am spus tot ce mi-a trecut prin minte. Le-am povestit că ai cele mai frumoase picioare din toată emisfera de vest și că atunci când mergi, nu-mi doresc nimic altceva decît să merg în spatele tău și să admir unduirile superbilor tale șolduri. Le-am mai spus că...

— Ascultă, nebunule, îl întrerupse Vanessa cu vocea ei joasă. Nu ești în stare să iei nimic în serios? Le-ai spus tot adevărul, tembelule?

— Dacă le-am spus? Ar fi trebuit să mă auzi vorbind. (Minciuna zbura ca fulgerul din gura lui.) Le-am spus tot ce știam despre afacerea asta blestemată. Au să-l aresteze pe Harcourt.

— La asta mă gîndeam și eu. Va fi groaznic de neplăcut pentru mine.

— Nu-i nimic, păpușico. Mă ai pe mine. Te ador. Aș face, practic, orice pentru tine. M-aș culca cu fotografia ta cusută în pijama ca un platur.

— Termină cu prostiile și spune ce vrei.

— Femeie divină, te-am chemat pentru că am văzut-o pe Carola noaptea trecută – sau mai precis, foarte devreme a dimineată – și i-am spus că am să beau un cocteil cu tine astăseară, cam pe la ora opt. Credeam că ți-a telefonat să-ți aducă la cunoștință înainte de a pleca în luna de miere. Te-am sunat să-ți spun că nu pot veni înainte de nouă jumătate. E cumva prea tîrziu?

— Niciodată nu-i prea târziu ca să te vadă omul pe tine, Nicky. Oricum, mănînc acasă, și te aștept. Vino să mă mai înveselești, lunatecule.

— Vin. Și, zîmbind în receptor: La revedere, iubito!

Puse receptorul în furcă, se duse la șifonier și, deschizînd sertarul de sus, scoase un pistol automat Colt de calibru 0,32. Scoase încărcătorul, deschise o cutie cu cartușe, băgă în magazie două gloanțe, împinse la loc încărcătorul, vîrî un cartuș pe țeavă, puse piedica și ascunse pistolul în buzunarul de la spate.

Își luă paltonul îmblănit și pălăria și coborî scările. În hol îl sună pe administrator și-i spuse cînd acesta veni:

— Mi-am făcut bagajele. Va veni mîine cineva să le ridice. Am să trec probabil tot mîine după-amiază să-mi iau poșta și să mai stăm de vorbă. Bună seara. Și ieși.

Găsi un taxi în Piccadilly și rugă șoferul să-l ducă la clubul Malayan.

FENELLA ROQUE STĂTEA LA ACEEAȘI MASĂ LA CARE ȘEZUSE cu March și Lancelot în seara cînd o cunoscuse. Masa era în colțul cel mai îndepărtat al salonului. Se uita țintă în gol și arăta groaznic.

Bellamy privi împrejur. Erau numai două persoane care beau și discutau liniștit la capătul barului. Blonda de la bar era ocupată cu prepararea cocteilurilor.

Se duse la bar și se adresă vesel fetei:

— Frumoasa mea blondină, prepară-mi te rog, două Martini foarte seci și adu-le la masa din colț.

Apoi se întoarse și se așeză în fața Fenellei Roque.

— Ce s-a întîmplat, Fenella?

Se uită la el cu niște ochi umflați și cu cearcăne adînci sub ochi. Era albă la față și strîngea tare din fălci.

— Harcourt e mort, rosti ea încet.

Bellamy își scoase port-țigaretul iar blonda de la bar le aduse cocteilurile.

Bellamy scoase două țigări. Puse una între buzele Fenellei și își opri una pentru el, apoi le aprinse pe amândouă. Blonda plecă înapoi la bar.

— Fii calmă, Fenella. E greu, dar n-ai ce-i face... De fapt, ce s-a întâmplat? Nu cumva...

— Nu. N-a făcut-o el. Era aproape vesel când am vorbit cu el azi după-amiază. S-a dus la clubul lui Mott. A plecat de acolo imediat după șase. Nici nu era prea beat. L-a lovit o mașină lângă Acacia Road. Nu se știe cine-i proprietarul mașinii. A fugit protejat de camuflaj. A fost strivit groaznic. Mulțumesc lui Dumnezeu că a murit pe loc.

— De ce s-a dus la clubul lui Mott?

— I-a telefonat un individ comunicându-i un mesaj din partea lui Mott, un mesaj pe care l-a lăsat înainte de a pleca. Pare-se că voia să-l vadă cineva, într-o chestiune urgentă. Nu mi-a spus despre ce anume e vorba.

— Dacă ai trage un plînset bun, nu crezi că ar fi mai bine?

— Nu sunt în stare nici să plîng. Sunt complet năucită. Nici nu mai vreau să trăiesc. Sunt sătulă de tot și de toate. Eram plictisită de multă vreme. Apoi a apărut Harcourt și n-am mai fost plictisită. Iar acum am să fiu tot timpul plictisită și nu mai pot suporta.

— Bea Martiniul ăsta. Are să-ți facă bine. Și nu uita, Fenella, că nimic nu-i chiar așa de rău cum pare. Totdeauna există un mîine. Probabil că asta n-are să-ți țină cu nimic de cald, dar cred că a fost cea mai bună soluție pentru Harcourt.

— E bună vreodată moartea pentru cineva?

Bellamy dădu din umeri.

— În cazul lui Harcourt și în situația în care era el, da. O luase pe un drum complet greșit. Gîndea și trăia greșit. Și, în

plus, bea prea mult. Apoi, nu uita că foarte curînd ai fi aflat adevărul despre el. Și nu ți-ar fi plăcut deloc, pentru că nu era nimic plăcut. Dimpotrivă. Acum nu mai ai ce afla și poți să gîndești cît vrei de frumos despre el;

— Era chiar așa de rău?

— Da. Și nu cred că pînă la urmă ai fi rămas la fel de atașată de el. Sunt convins că accidentul ăsta de mașină te-a scăpat de multe dureri de cap. Un zîmbet timid flutură pe buzele ei.

— Cîteodată ești teribil de drăguț, Nicky, și reconfortant. Oricînd ar părea de curios, dar sunt aproape în stare să cred ceea ce spui despre Harcourt.

— Nu l-ai iubit cu adevărat, draga mea, spuse Bellamy zîbind. Ai luat, în lipsă de altceva, ce ți s-a oferit. Credeai că-l iubești. Doreai să iubești ceva, sau pe cineva, pentru că ești o femeie prea drăguță ca să te freci în acest West End de toți neisprăviții care frecventează barurile astea și așa-numitele cluburi și să fii obligată să-i duci lui Ferdie Mott să joace „chemin”, „faro” sau ruletă.

Cînd a apărut Harcourt, cu patosul lui, erai gata coaptă ca să cazi. Și ai căzut. Ai căzut așa de repede pentru că îți intrase în cap că vreau să-l bag la apă pe Harcourt pentru crimă sau altceva...

— Poate că ai dreptate, Nicky. Dar tot mă simt groaznic.

Bellamy îi zîmbi.

— Toți trecem prin asta periodic, de la caz la caz. Jucăm pe roșu și iese negru. Ce să-i faci... Ție ți-a ieșit, negru... Asta-i tot. Data următoare cînd vei juca pe roșu, poate că are să iasă roșu. Asta-i cealaltă față a vieții. Totul e să alegi latura bună a lucrurilor și să te relaxezi. De fapt, n-ai altceva de făcut.

Fenella îl privi din nou. Ochii ei se mai limpeziră puțin.

— Mă întreb dacă ai dreptate, Nicky, exclamă ea cu îndoială.

Din buzunarul de la pieptul jachetei de seară Bellamy scoase zece bancnote de câte zece lire.

— Am o idee. Uite suta de lire pe care o promisesem lui Harcourt. Acum e a ta. Du-te undeva la țară, într-un sat din Devonshire sau Somerset, sau ceva asemănător, unde nu sunt baruri pentru cocteiluri și unde oamenii te salută chiar dacă nu te cunosc.

Du-te undeva unde să poți dormi, pur și simplu, mult, să mănânci o mîncare simplă și să te plimbi prin lanurile înverzite. Uită de Piccadilly și de Harcourt, uită bomba asta scîrboasă și oamenii ieftini care se învîrt pe-aici. Ai nevoie, draga mea fată, să te regăsești. Nici n-ai să te mai recunoști într-o lună.

Bellamy împinse banii spre ea pe masă.

— Mulțumesc, Nicky, ești într-adevăr un băiat bun. Poate că am să te ascult. Și, presupunînd că o să vreau să te mai văd, unde te pot găsi?

— Mă găsești pe-aici.

Îi zîmbi, își luă pălăria și ieși din bar.

După plecarea lui, Fenella își puse banii în poșetă, apoi începu să se pudreze eu atenție.

BELLAMY LUĂ UN TAXI DIN STAȚIA AFLATĂ ÎN APROPIEREA clubului Malayan și rugă șoferul să-l lase în față la Wellington Barracks.

În mașină se gîndea la diferite aspecte ale întîmplărilor trăite în ultimele zile, căutînd să-și fixeze în minte anumite jaloane. Luminile slabe ale vehiculelor care apăreau și dispăreau vag în noapte i se păreau la fel de ireale ca și majoritatea așa-numitelor realități ale vieții.

Se gîdea la March. March își plătise datoria către societate. Nu încăpea niciun fel de îndoială. Chiar dacă executorul fusese o mașină neidentificată.

Poate că Harcourt plătise prea scump, dar Bellamy avea o fire suficient de practică și își dădea seama că March, cu slăbiciunea sa, viciile sale, incapacitatea de adaptare la necesitățile vieții și imposibilitatea de a privi lucrurile direct în față, era mai fericit acolo unde se afla acum, indiferent unde.

Zîmbetul său se îndulci totuși, gîndindu-se la Carola. Orice s-ar spune, Carola era o adevărată femeie, cu capul bine pus pe umeri, frumoasă, stăpînită, și pe care te puteai oricînd bizui, nu te lăsa niciodată baltă... O femeie care nu putea fi niciodată, în viață, ieftină sau meschină.

În ceea ce o privea pe Fenella, gîndindu-se la ea, nu reuși să facă altceva decît să zîmbească cinic. N-avea prea multe motive ca să o simpatizeze pe Fenella. Probabil că îl va uita pe March la fel de repede cum se îndrăgostise de el, sau cum i se păruse că se îndrăgostise de el... Și, probabil, satul recomandat de el în Somerset sau Devonshire se va transforma într-o stațiune climaterică la modă, unde amenințarea bombardamentelor era uitată, unde bărbații continuau să fie bărbați, iar femeile erau fericite că-i așa.

Mașina se opri în fața a ceea ce se numea Barracks. Bellamy coborî, plăti șoferului și se îndreptă spre Whitehall. Deschizînd brusc poarta de fier a unei case așezată cu spatele spre Birdcage Walk, traversă grădinița din față și sună la intrare. Un valet bătrîn deschise ușa și, văzîndu-l îl salută ceremonios:

— Bună seara, domnule Bellamy. Sir Eustace vă așteaptă.

— Nu te-am mai văzut de mult, Charles. Aproape că uitasem cum arăți.

Își lăsa paltonul și pălăria în hol și urmă valetul în studioul

bine luminat și încălzit. Subsecretarul de stat era așezat la biroul său, în fața lui Bellamy. În dreapta sa, instalat într-un scaun mare, se afla Harbell, Șeful Secției speciale.

— Bună seara, Sir Eustace. Bună seara, Harbell, salută Bellamy.

— Ei bine, Nicky, ai pus mîna pe pradă? întrebă Harbell. În ce mă privește, cred că da. Altfel n-ai fi aici.

Subsecretarul de stat trase un sertar al biroului său și ocolindu-l, veni în fața lor cu o cutie de țigări de foi... Alese cu grijă-una, îi tăie capul, i-o întinse lui Bellamy și i-o aprinse cu o brichetă de aur.

Bellamy savura țigara de foi trăgînd fumul adînc în piept și spuse:

— Ei bine, Sir, sunt într-adevăr niște țigări de foi excepțional de bune dar mai mult ca orice apreciez faptul că mi se poate oferi o astfel de țigară tăiată și aprinsă de unul dintre subsecretarii de stat ai Maiestății-Sale. Asta o face de două ori mai bună.

— Ei, se pare că știi încă să te bucuri de viață și că nu ți-ai pierdut nici simțul umorului, Bellamy, replică subsecretarul de stat. Încep să cred că te-a și amuzat toată povestea asta.

— Într-adevăr, replică zîbind Bellamy. Am constatat că am o capacitate nelimitată de a bea orice amestec alcoolic. Și, apropo, Harbell, ar trebui să sesizezi divizia de moravuri din Mariborough, că e cazul să mai arunce o privire în zona asta. Nu mă deranjează prea mult viciul și nici trișatul la cărți, dar nu suport whiskyul falsificat. Asta-i prea mult...

— Ei bine, interveni Sir Eustace, Harbell mi-a spus că ați vorbit îndelung, la telefon, în după-amiaza asta și că e satisfăcut de felul cum merg treburile. E adevărat? Sau mai ai ceva în plus de adăugat?

— Există ceva ce nu i-am spus lui Harbell, Sir, răspunse Bellamy trăgînd din țigară. Și asta pentru că nu știam nici eu.

Abia adineauri am aflat vestea. March e mort. A fost lovit și omorât în seara asta de o mașină care a dispărut în St. John's Wood. Asta-i singura noutate.

Sir Eustace privi întrebător spre Harbell:

— Îți spune ceva asta, Harbell? Modifică cu ceva situația? Schimbă ceva în tot ansamblul? Harbell dădu din umeri privindu-l pe Bellamy.

— Simplifică foarte mult lucrurile, Sir Eustace, răspunse Bellamy în locul lui. Într-un fel, cred că, dându-mi-se puteri depline, veți fi satisfăcut de rezultat. Cred că, în fond, vă interesează, în special rezultatele, nu? Subsecretarul de stat deschise cutia cu țigări de foi, își alege una cu grijă și o aprinse cu atenție.

— Mă interesează certitudinea că nu se vor mai ivi niciun fel de „scurgeri” de informații. Cât privește restul afacerii, cred că trebuie să vă înțelegeți între voi. Sunt dispus să ascult numai ce credeți de cuviință că m-ar putea interesa!

— Cred că nu vă interesează nimic altceva, Sir. Poate că ar fi chiar bine să nu vă intereseze nimic altceva, replică Bellamy.

Sir Eustace zîmbi.

— Neștiința-i o binecuvîntare, nu? Ei bine, sunt gata să las totul în sarcina voastră, așa cum v-am mai spus. Când toată povestea va fi terminată, poate că am să-mi permit să fiu ceva mai curios. Apoi, privindu-l pe Bellamy: Și când am să-i pot raporta ministrului că afacerea e cu adevărat închisă, Bellamy?

Bellamy se rezemă de marginea căminului și simți apăsarea dură a Coltului automat pe șold.

— Cred că întreaga problemă va fi rezolvată chiar astăseară, domnule. Cu excepția curățeniei ce se face, de obicei, după orice bal, și a inscripției „Rezolvat” de pe dosar.

Secretarul de stat se ridică în picioare.

— Perfect. Vă las pe voi să faceți curățenia după bal. Și

întinzînd mîna: Bună-seara, Bellamy. Îți mulțumim cu toții foarte mult. Sunt sigur că a fost o treabă plictisitoare.

Bellamy strînse mîna subsecretarului de stat și ieși din cameră urmat de Harbell, care-i spuse:

— Bună treabă, Nicky. Au să-ți dea pe loc o decorație.

— O și merit. Tu stai cu fundul pe scaun toată ziua și cu mîna pe telefon fără să faci nicio treabă, în timp ce eu trebuie să-mi beau mințile în toate barurile. Asta nu-i o atitudine englezească.

— Te cred că nu-i! Tu ai parte de ce-i mai bun. În timp ce ceilalți băieți din serviciul tău stau în culise urmărind spioni și alte fleacuri neinteresante, tu nu faci altceva decît să bei toată ziua, și să faci curte femeilor frumoase noaptea. Și, culmea ironiei, și plătit pentru asta!

— Și ar trebui să mi se mărească leafa. Ar trebui să te gîndești numai la anii lungi de studiu în care am învățat ce trebuie să spun unei femei fără să primesc palme.

— Săracul Nicky! murmură Harbell.

Scoase portțigaretul lui Bellamy din buzunarul lateral de la haină și se servi cu o țigară.

— Curioasă treaba asta cu March. O fi fost coincidență sau...?

— N-a fost nicio coincidență. A fost un lucru calculat. Aproape un act de nebunie.

Harbell își îmbracă paltonul.

— Dă-mi de veste imediat ce ești sigur. Și spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

— Da, vreau să-mi dai pe cineva care să mă dubleze. Un băiat bun care să mă ia în primire cînd am să plec de la clubul Malayan – unde mă duc acum – cam peste douăzeci de minute. Îi spun la momentul potrivit ce are de făcut.

— Bine. Aranjez eu asta. Ți-l dau pe Lazemby. Noapte bună, Nicky. Fii atent.

— Am să-ncerc. La revedere, iubitul meu superintendent care știe să se învîrtească așa de bine... Sănătate! Și dacă ai nevoie de mine mai târziu, mă găsești la barul lui Sydney, în Conduit Street.

BELLAMY STĂTEA COCOȚAT PE UNUL DIN TABURETELE înalte de la clubul Malayan și comandă un Martini sec. Când îi aduse paharul, blonda îl întrebă:

— Aș fi vrut să fii aici acum o jumătate de oră. Cred că ai fi crăpat de rîs. O ții minte pe fata care servea la bar la clubul Fallopi? Ei bine, trebuie să recunosc că trebuie să alergi o zi întreagă ca să poți vedea o fată mai drăguță. A fost aici cu un tip pe care zice că o să-l ia de bărbat. Aș jura că n-ai văzut niciodată un specimen din asta. Cred că n-are decît un metru cincizeci și cea mai pocită mutră pe care-am văzut-o în viața mea. Ce să spun, o arătare! Gîndește-te că Gladys e înaltă, suplă și are o ținută regească – înțelegi ce vreau să spun – dar perechea pe care o făceau împreună era ceva de groază. Ce mai, dragostea-i ceva foarte ciudat!

— Așa e, blonda mea.

— Am avertizat-o de nenumărate ori să nu se mărite, continuă blonda. Îi spuneam: „Te măriți, te-ai ars. Măritișul nu-i decît un miraj și o deziluzie. Dar degeaba, n-a vrut să mă asculte...”

— Știu. E uluitor, nu? Mi-aduc aminte de o femeie din Pennsylvania...

— Dumnezeuule, exact cînd îți povesteam toate astea ceva îmi spunea că nici n-am să termin bine, că ai să-mi și povestești despre o femeie pe care ai cunoscut-o undeva. Și continuă privind ștregărește. Cînd ai venit luni seara și ai comandat șampanie, am crezut, un moment, că te interesam un pic.

Fața lui Bellamy căpătă un accent tragic.

— Mă interesezi, blondina mea. Dar dacă ai ști... Pur și simplu nu pot să mă îndrăgostesc de nicio femeie, din cauza unui motiv groaznic...

— Da, domnule Bellamy? Îmi pare rău, n-am știut.

— M-am îndrăgostit de o contesă franțuzoaică pe cînd aveam șaptespe ani. Era fermecătoare. N-am mai întîlnit o femeie ca ea. Ne-am căsătorit într-o primăvară. Într-o seară a trebuit să plec și a doua zi, cînd m-am întors, sărmana Hortense era zbanghie. Dar în așa hal încît atunci cînd stătea lîngă mine la masă, mînca, din greșeală, din farfuria mea. N-am putut suporta...

— Dumnezeu! Ce grozăvie! Și ce-ai făcut?

— Am omorît-o. Am vîrît-o într-un sac vechi și-am aruncat-o în apă. De atunci nu m-am mai uitat la nicio femeie. Dar ochii ei mă urmăresc și-acum.

— Ești un adevărat diavol! Credeam că spui măcar o dată, adevărul. Oricum, spune-mi cum a fost cu femeia aia din Pennsylvania.

— Era o femeie unică și foarte frumoasă. Avea patruzeci de ani și patru fete. Trei măritate și a patra care ardea de nerăbdare să se mărite.

Maică-sa nu era deloc de acord cu partida pe care voia ea s-o facă. Alesul inimii ei nu era nici frumos, n-avea nici bani și nici vreo perspectivă. Totuși, fata a pisat-o atîta la cap pe maică-sa încît mama, exasperată, i-a spus că va fi de acord, cu condiția ca fata să viziteze mai întîi pe celelalte surori măritate.

Așa că fata noastră a pornit la drum. Prima dintre surori locuia în Oklahoma. Cînd a sosit acolo, șeriful tocmai terminase de ridicat toate lucrurile din casă pentru neplata chiriei iar nefericita de soră-sa zăcea pe jos în dormitorul golit de orice mobilă, cu amîndoi ochii învinețiți, cadou de la

bărbat-su, care fugise cu o blondă din vecini. Asta a fost lecția numărul unu.

Apoi fata a luat trenul și s-a dus la cea de a doua soră, care lucra într-o spălătorie din San Francisco. Bărbatul ei fugise cu toate bijuteriile și toți banii ei lichizi, chiar în noaptea nunții. Era cocîrjată din atîta aplecat deasupra albiei de rufe, suferea de bronșită cronică și avea genunchii permanent umflați de la spălatul pardoselilor. Asta a fost a doua lecție.

Eroina noastră se gîndi la toate astea în drum spre cea de a treia soră, care locuia la Hollywood. Odată ajunsă, descoperi că soțul surorii sale se însurase de șaisprezece ori pînă atunci și că nevestele lui erau în viață. Sora ei era cam a zecea... Așa că s-a întors acasă.

— Pariez că a învățat lecția și nu și-a mai dorit să se mărite.

— Ce să mai dorească?! izbucni Bellamy vesel. Cînd a ajuns acasă, a descoperit cu stupeoare că, în lipsa ei, maică-sa se măritase cu iubitul ei, și asta zic și eu lovitură groaznică pentru ea! S-a chinuit trei săptămîni ca să priceapă care ar fi gradul de rudenie dintre ea și primul născut din căsătoria asta. Și cînd a descoperit că fostul ei logodnic era acum tatăl ei prin alianță și că fiul acestuia va fi fratele ei prin alianță, s-a otrăvit cu sticlă pisată...

— Știu. Și a murit în chinuri groaznice. N-am ce zice, frumos sfîrșit pentru o poveste. Bănuiesc că are și o morală.

— Nu știu, răspunse Bellamy coborînd de pe taburet. Ultima dată cînd am văzut o morală, m-a făcut praf. A trecut pe lîngă mine fără să dea măcar bună-ziua. Pa, blonda mea...
Își luă pălăria și ieși.

CAPITOLUL 15. JOI: ULTIMUL PAHAR

Bellamy stătea lângă intrarea clubului Malayan. Își aprinse o țigară ținând bricheta aproape de față, ca Lazemby să-l poată recunoaște. Apoi porni spre Berkeley Square.

În stație erau trei taxiuri. Bellamy se urcă într-unul și-l rugă pe șofer să-l ducă la Hyde Apartments. Prin geamul din spate putea să vadă farurile mașinii lui Lazemby.

Îi deschise Vanning cu pipa între dinți. Arăta ceva mai relaxat.

— Bună, Nicky. Îmi pare bine că te văd.

Închise ușa în urma lui Bellamy, în timp ce acesta își agăța paltonul și pălăria în cuier, și îl conduse apoi în salon.

Bellamy se așează cu spatele la focul din cămin, privindu-l pe Vanning care umbla la bufet.

— Whisky? întrebă Vanning ridicind o sticlă.

— Da, te rog, Philip. Am să mai beau un pahar care va fi oricum, probabil ultimul pe care-l mai beau cu tine...

Își scoase portțigaretul zîmbindu-i larg lui Vanning.

— Nu-nțeleg, Nicky. Care-i poanta?

Bellamy răspunse în timp ce lua paharul întins de Vanning.

— Ai fost destul de deștept eliminându-l pe March din

cursă. A fost o lovitură reușită. Erai sigur că-i vor pune în cârcă asasinarea Fredei și cum erai convins că povestisem deja noua versiune la Scotland Yard, versiunea care îl acuza formal pe el – l-ai omorât la timp, asigurându-te în ceea ce privește latura asta a afacerii. Existau, de asemenea, foarte multe șanse ca asasinarea lui să pară o sinucidere.

Vanning se întoarse la bufet, își termină paharul și îl puse jos.

— Ce-i cu tine, Nicky, ai înnebunit, sau ce te-a apucat? Ar trebui să te vadă un doctor. Vrei să spui că Harcourt e într-adevăr mort?

— Harcourt a fost călcat astă-seară cam pe la ora șase de o mașină lângă Acacia Road, iar șoferul a fugit apoi de la locul accidentului, ocrotit de camuflaj. A fost bine stîlcit. Cred că ai trecut peste el de cîteva ori ca să fii mai sigur. Nu sunt decît foarte puțini trecători prin părțile alea seara.

Vanning își băgă mîinile în buzunarele pantalonilor și îl privi țintă pe Bellamy, care continua să zîmbească într-un mod ciudat, cu dinții complet dezgoliți, ceea ce făcea ca figura lui să fie de-a dreptul macabră.

— A fost simplu ca bună-ziua, continuă Bellamy. Ți-ai făcut socoteala că am să mă duc azi la Scotland Yard să le spun povestea aia cu March și ei au să se lase convinși că e așa. Și exista un motiv ca ei să accepte povestea mea. I-ai telefonat lui Mott în dimineața asta și l-ai rugat să lase vorbă cuiva să-i telefoneze lui Harcourt după-amiază rugîndu-l să vină la clubul Mott. Și Harcourt s-a dus, pentru că se aștepta să te întâlnească pe tine și dorea mult acest lucru...

— Dorea el, într-adevăr, acest lucru? întrebă Vanning stînd încă foarte liniștit. Și aș putea să știu de ce?

— Pentru că voia bani. Voia banii pe care n-ai putut să i-i dai pînă atunci, pentru că nu sosiseră încă. De asta voia să te

— vadă. Ei bine... n-a obținut niciun ban. A fost numai „scos din circulație”, însă cu prețul vieții...

Trase adânc, cu plăcere, un fum din țigară.

— Ține cont, Philip, că nu-l simpatizam prea mult pe Harcourt, continuă Bellamy pe același ton egal. Era un tip stupid și ieftin. Ar fi sfințit, oricum, rău.

— Acum sunt sigur că ești într-adevăr nebun, Nicky. Am fost întotdeauna convins că ai un șurub lipsă. Dar, dacă trebuie să continuăm această comedie, cred că-mi este îngăduit să întreb de ce l-am ucis pe Harcourt. M-ar interesa foarte mult.

Bellamy aprobă din cap.

— Ai dreptate, Philip, iar motivul e, de asemenea, foarte interesant. E evident că trebuia să-l ucizi pe March pentru că, deși nu excela în inteligență, ar fi fost într-adevăr tîmpit ca să nu-și dea seama că tu ai omorât-o pe Freda. Știai perfect de bine că March o să-și țină gura atîta vreme cît se simțea în siguranță. Și mai știai foarte bine că îndată ce i-ar fi intrat în cap ideea că bănuielile ar putea să cadă asupra lui, că ar fi existat posibilitatea să fie arestat, ar fi vorbit și ar fi avut foarte multe de spus. După cum știai, la fel de bine, că pînă atunci are să tacă din gură pentru că tu erai sursa lui de venituri.

Vanning se îndreaptă spre canapea și se așează. Își scoase portțigaretul și își alege o țigară. Părea perfect calm, dar Bellamy observă că-i tremurau totuși puțin degetele.

— Ești un tip teribil de șmecher, Nicky. La un moment dat, îmi amintesc, am crezut că ești cel mai neisprăvit om din lume. Acum cred că ești destul de deștept.

— Mulți au crezut același lucru, Philip, și asta nu le-a folosit la nimic.

Vanning își aprinse țigara.

— Ceea ce-mi spui mă interesează foarte mult, dar desigur

că totul nu e decît o simplă teorie. Nimeni nu poate dovedi – nici într-o mie de ani – că l-am ucis pe Harcourt și tu știi foarte bine asta.

— Ai perfectă dreptate, confirmă Bellamy pe un ton obișnuit, de conversație. Dar am putut dovedi destul de ușor că ai omorît-o pe Freda. Culmea ironiei e că tu nu m-ai fi lăsat.

— Nu te-aș fi lăsat eu? Vocea lui Vanning era la fel de rece ca și a lui Bellamy. Începi, într-adevăr, să devii interesant. Deci nu te-aș fi lăsat să dovedești că am omorît-o pe Freda. Se rezemă într-un colț al canapelei și continuă: Apropo, dar de ce ești atît de sigur că i-am omorît pe Freda și pe March? Se pare că am făcut crime cu ridicata... Zîmbi amabil. Ar trebui să scrii scenarii de film, Nicky. Ai un simț dramatic excelent.

— E destul de bun, recunosc Bellamy.

Se rezemă de marginea căminului și își înfundă mîinile în buzunarele vestonului.

— A fost al dracului de simplu după primă mea întîlnire cu Meynell – detecticul-inspector care a fost însărcinat cu anchetarea asasinării Fredei – tot atît de simplu ca furtul unei jucării de la un copil. Philip, vezi tu, ai chibzuit lucrurile destul de bine. Însă ai fost forțat să lucrezi repede și n-ai avut timp să acorzi atenția cuvenită amănuntelor, așa cum ai fi făcut-o în mod normal. Dar o să ajung imediat și acolo. Aruncă chiștocul în focul din cămin și continuă: De fapt, Philip, vreau să fac un tîrg cu tine. Cred că putem ajunge la o înțelegere. Ești dispus să discutăm afaceri?

Ochii lui Vanning sclipiră pentru o clipă.

— Îmi place să te ascult, Nicky, așa că dă-i drumul. Ia-ți oful de pe suflet. Am să te ascult cu mare atenție. Dacă va fi prea nostim, pot să rîd. Sper că n-ai să te superi... nu? Apoi, după ce vei fi terminat, s-ar putea să rîd din nou de ideea ta cu „tîrgul”...

— Nu te lași încă, Philip? zîmbi Bellamy, dînd din umeri.

— Mai mult sau mai puțin, răspunse evaziv Vanning.

Bellamy își scoase o altă țigară și o aprinse cu mișcări foarte încete, privindu-l pe Vanning pe deasupra flăcării brichetei.

— Harcourt a început să te preseze cu bani acum cîteva luni începu Bellamy pe un ton amabil. A început să te șantajeze imediat ce și-a dat seama că soția lui, Vanessa, era amanta ta. Pariez că nu i-a plăcut deloc treaba asta. În fond, cînd un bărbat și o femeie au trăit șapte ani împreună și cînd femeia e atît de atrăgătoare ca Vanessa, e un mare ghinion pentru un nimeni ca Harcourt să descopere că unul dintre prietenii săi e amantul ei. Scutură scrumul țigării în cămin și continuă: Nici tu, nici Vanessa nu voiăți să iasă, bineînțeles, niciun fel de scandal. Drept care ai plătit și, ca să plătești, îți trebuiau bani. Așa că ai montat schema cu vînzarea materialului de propagandă. Erai nebun după Vanessa și te înțeleg foarte bine. E tipul de femeie în stare să înnebunească oricînd un tip solid că tine. Ai fi făcut orice pentru ea și, într-adevăr, ai făcut totul, mergînd pînă la crimă... Ei bine, s-a produs prima scurgere, în septembrie trecut. Și desigur că guvernul a făcut un scandal monstru. Așa că ți-a venit o idee strălucită. Te-ai descotorosit de Mott, de March și de mine. Oricum, nu-l doreai pe March prin preajma ta. În același timp, Mott trebuia îndepărtat, iar eu îți dădeam bătăi de cap cu lenea și băutura mea și, în consecință, m-ai dat afară, și lucrurile s-au aranjat. În vremea asta March s-a despărțit de Vanessa trăind pe cont propriu. Era furios în felul lui tîmpit de a fi și credea că vă pedepsește pe amîndoi luîndu-vă toți banii. În plus, a găsit-o pe Iris Berington, care era foarte dispusă să-i facă viața ușoară atîta vreme cît țineau banii, iar Harcourt era încredințat că au să ajungă la infinit.

Erai îngrijorat, pentru că nu aveai venituri prea mari. Cel

puțin nu atît de mari ca să-i închizi gura lui March – și pentru a face rost de banii necesari, ai aranjat cea de a doua scurgere de informații. De data asta a fost mai ușor, din motive pe care le cunoaștem foarte bine amîndoi. Dar nu voiai să mai repeți figura, de vreme ce știai că n-o să-ți poată merge așa la infinit.

Ei bine, lucrurile au ajuns într-un impas. March era pe geantă și te tracasa întruna. Guvernul te tracasa și el la rîndul său. Iris Berington se plictisise de Harcourt, pentru că nu mai avea bani, așa că l-a dat afară. Și atunci Harcourt s-a înfuriat de-a binelea. Ți-a pus condiția să-i faci rost imediat de bani, ca să nu-l părăsească Iris. Dacă nu, te-a amenințat că-i va spune totul Fredei. Îmi imaginez că l-ai rugat să te mai păsuiască un timp ca să poți face rost de bani. Și ai aranjat a treia – și ultima – scurgere de informații. Din nefericire, agentul domnului Goebbels nu s-a grăbit cu plata și ai ajuns la punctul culminant cu March. Ca să fiu mai precis, asta s-a întîmplat luna trecută.

Vanning aruncă chiștocul în foc, se scutură ușor ca de frig și își încrucișă brațele.

— Era stabilit ca Harcourt s-o însoțească pe Freda la petrecerea dată de Carola luni seara, continuă Bellamy. March îți spusese, probabil mai devreme, că dacă nu-i faci rost de bani în seara aceea, are să-i spună totul Fredei. Credeai că e un bluf. Dar nu era. Tu l-ai rugat să mai aștepte puțin și credeai că nu e atît de tîmpit încît să-și taie singur craca de sub picioare spunîndu-i totul Fredei. Dar Harcourt avea alt plan. O cunoștea foarte bine pe Freda și știa că povestea cu Vanessa are s-o dea gata, dar știa în același timp că Freda nu suportă scandalul și că îi va putea face rost de ceva bani, suficient de mulți ca s-o potolească pe Iris pentru o vreme. I-a spus că are să ia niște bani de la Freda, fără să-i explice însă în ce mod.

Cunoști restul. S-a dus la Freda, au băut un cocteil

împreună și i-a spus tot. Freda a renunțat imediat să se mai ducă la petrecerea dată de Carola și a încercat să dea de tine, dar nu te-a găsit, pentru că erai cu mine. Îmi dădeai instrucțiunile legate de povestea cu propaganda. După ce ne-am despărțit la Berkeley Buttery, te-ai dus la biroul tău „C”. Ai auzit că te căutase Freda, așa că ai ieșit. Ai mâncat probabil undeva și apoi te-ai dus acasă. Începuseși să te întrebi dacă March a avut într-adevăr curajul să golească sacul în fața Fredei. Ai intrat în bloc pe scara de serviciu, care începe din pasaj. Ai urcat scara și ai intrat în casă pe ușa de serviciu. Freda te aștepta. Trebuie să fi fost vreo zece și jumătate și Freda ți-a spus o mulțime de lucruri în termeni foarte duri. Ei bine, asta ar mai fi mers cum ar fi mers, dar, în timp ce-ți vorbea, și-a reamintit că i-ai dat și lui March un vagon de bani. Probabil că-i spusese chiar el asta și probabil că te-a întrebat de unde ai avut atîția bani. Și în acel moment i-a trecut prin minte un gând îngrozitor... că tu ești cel care a vîndut informațiile legate de propagandă...

Bellamy se opri și-l privi dur pe Vanning. Acesta nu spunea nimic și stătea cu ochii pironiți în pămînt. Bellamy aruncă țigara și aprinse alta.

— Asta a fost prea mult. Philip, nu? Ți-ai pierdut cumpătul, nu-i așa, Philip? Și ai strîns-o de gît pe Freda. Apoi ai început să te gîndești cum să scapi de încurcătură. Nu ți-a trebuit mult ca să-ți vină o idee. Totul era să-ți găsești un alibi.

Ai scos blana Fredei din șifonier și ai pus-o pe ea. Iar pe noptiera de la capul patului ai pus pălărioara ei de catifea. Ai făcut toate astea pentru că urma să-i telefonezi Vanessei rugînd-o să te cheme la birou, dar să spună că e Freda și să lase vorbă să o cauți la unsprezece treizeci, ca apoi să-mi telefoneze mie la Carola, tot sub numele Fredei; să spună că e

răcită și că vrea să mă vadă urgent. Prezumția că Freda era răcită urma să explice schimbarea vocii.

Vanessa, fără să știe care sunt motivele, a acceptat. Ar fi făcut orice pentru tine, Philip, nu? Și încă nu știa că ești un criminal. Ai rugat-o să dea toate telefoanele imediat după unsprezece. Asta îți îngăduia să ajungi la birou îndată după telefoanele date de Vanessa care se dădea drept Freda. Era un alibi de prima mână, putînd fi confirmat de secretara ta, de femeia de serviciu a Carolei și de mine.

Dar ți-ai dat seama că toate aceste telefoane ale Vanessei, care se dădea drept Freda, trebuiau să vină din afara apartamentului vostru. Era ceva obligatoriu. Trebuia să găsești un motiv pentru faptul că Freda nu telefonase din apartament fie prin firul direct, fie prin centrala blocului. De aceea ai pus blana pe ea. Ca să se creadă că ieșise din casă și că-ți telefonase ție și mie de afară.

Dar ai scrîntit-o, Philip. Ai scrîntit-o rău de tot. Cînd am venit aici, m-am întrebat de ce era lungită în pat cu blana. Am pipăit blana și am văzut că era perfect uscată. La fel și părul, iar pălăria de catifea de pe noptieră era imaculată. Mi-am dat seama că nu ieșise din casă. M-am întrebat de ce purta blana într-o cameră încălzită. Și am găsit curînd explicația, cînd Meynell mi-a spus că Freda telefonase de afară, că nu folosisese nici firul particular și nici pe cel al centralei pentru ca să te cheme pe tine la birou și pe mine la Carola. Am înțeles că telefoanele fuseseră date de o altă femeie, iar asasinul pusese blana pe cadavrul Fredei ca să pară că Freda telefonase de afară.

Bellamy zîmbi către Vanning.

— Din păcate, ai uitat că plouase tot timpul și, deci, blana Fredei ar fi trebuit să fie udă.

— Dumnezeuule, ce tîmpit am fost! exclamă cu o voce răgușită Vanning. Uitasem de ploaie...

— Exact, aprobă amabil Bellamy. Ei bine, nu mi-a fost prea greu să ghicesc cine a dat telefoanele. Cine știa că sunt la Carola? Femeia care-mi telefonase trebuia să știe acest lucru, iar Vanessa plecase înaintea mea. Deci ea era femeia respectivă.

Îndată ce Berington mi-a spus că Harcourt urma să ia niște bani de la Freda, am ghicit restul.

Credeai că ești bine asigurat. Existau doi suspecți de prima mînă. March și cu mine. Iar Iris Berington striga pe toate drumurile că March e criminalul. Așa că am fabricat dovada suplimentară a chiștocului de țigară, ca să te liniștesc și să am timpul necesar ca să obțin celelalte informații de care aveam nevoie.

Te-ai gîndit la o formulă care să-l liniștească pentru moment pe Harcourt și i-ai telefonat luni noaptea lui Mott, rugîndu-l să-l lase pe Harcourt să cîștige cîteva sute de lire la pocher. Credeai că asta o să-ți dea timp să-i poți face rost de alți bani. Și Harcourt și-a ținut gura. Bănuia probabil că tu ai omorît-o pe Freda, dar nu era treaba lui să spună nimic atîta vreme cît îl aprovizionai cu bani. Și l-ai omorît înainte de a putea vorbi.

O dată mort, toată lumea ar fi spus că Harcourt a fost criminalul și că se aruncase singur în fața mașinii. Și astfel ai făcut o combinație excelentă care, însă, n-a reușit. Cînd am aranjat întrevvedereea dintre tine și March și ți l-am adus beat mort, i-ai strecurat biletul și cheia în buzunarul secret de la vestă. Biletul bătut la mașină care trebuia să pară că a fost scris de Freda. Știai perfect de bine că cei din Jordayne Court nu vă văzuseră niciodată bine la față, nici pe Vanessa și nici pe tine, cînd vă potoleați setea de dragoste acolo. Atît poliția, cît și oricine altcineva ar fi crezut că apartamentul din Jordayne Court era cuibușorul de dragoste al lui Harcourt și al Fredei. Încă o dovadă că el o omorîse și un motiv în plus.

Desigur că i-ai spus Vanesei totul despre uciderea Fredei. Dar nu i-ai spus nimic despre adevăratul motiv pentru care ai omorât-o. I-ai spus, probabil, Vanesei că ai ucis-o din pricină că Freda amenința s-o târască pe Vanessa în fața tribunalului într-un proces de divorț. Așa că Vanessa te-a acoperit. Îmi imaginez că a fost teribil de șocată și îngrozită, dar s-a mîngîiat cu gîndul că ai făcut-o într-un moment de furie și ca să-i salvezi ei reputația. Și, în plus, o femeie face orice pentru bărbatul pe care-l iubește.

Tot ce aveam de făcut era să verific dacă Vanessa e amestecată și ea în toată povestea asta sau nu. Așa că i-am scris o scrisoare Carolei, în care sugeram că Harcourt e amantul soției tale. Am rugat-o pe Carola să-i arate scrisoarea Vanesei. Apoi m-am dus s-o văd pe Vanessa și ea a mușcat din momeală. Mi-a spus că știe precis că Harcourt e încurcat cu Freda și că acesta era motivul pentru care îl dăduse afară și pentru care o omorîse pe Freda. Săraca Vanessa... a luptat din greu ca să-ți salveze gîtul de ștreang, nu? Și amîndoi credeți că ați scăpat, nu?

M-am dus apoi în Jordayne Court și am găsit schemele de propagandă pe care le așezaseși acolo cu atîta grijă. Acestea urmau să dovedească faptul că Freda vindea informațiile privitoare la propagandă și că era răspunzătoare de asta împreună cu March...

— Ai vorbit despre un tîrg, interveni Vanning. Ei bine... ar fi mai bine să închei tîrgul. Și tu ești băgat în apă pînă la gît și te înșeli în privința unui lucru. Dacă ai impresia că numai Freda și Harcourt urmau să fie suspectați de afacerea cu propaganda, te înșeli amarnic. Se aplecă în față zîmbind: Freda, Harcourt și tu. S-ar putea să te intereseze faptul că Serviciul special te-a suspectat de la bun început în privința scurgerilor de material propagandistic. E foarte frumos că ești atît de deștept ca să afli cine l-a omorât pe cutare sau

cutărică, dar asta n-are să-ți salveze pielea. Dacă ai cît de puțin bun-simț ai să joci așa cum am să-ți cînt eu. Ai să continui să-i faci să creadă că March a omorît-o pe Freda. Și dacă ai să faci asta, s-ar putea să-ți ușurez situația în ceea ce privește cealaltă problemă. Poate că am să-ți salvez chiar pielea. Harbell, de la Serviciul special, mi-a spus că abia așteaptă să pună mîna pe tine. Motivul pentru care ți-am dat această însărcinare a fost că ei mi-au cerut-o... Eu...

— Nu te mai obosi degeaba, Philip. Lucrez de șapte ani pentru Serviciul special. Toată schema asta îmi aparține. Noi te urmăream pe tine. Voiam să aflăm cui îi vinzi marfa și cum e scoasă din țară. Ei bine, acum vom afla. E foarte simplu. L-ai dat afară pe Ferdie Mott ca să aibă grijă de latura asta a afacerii. O dată ce nu mai lucra în cadrul „Biroului C” nu măi putea fi suspect. A deschis clubul Mott ca paravan. Nu cîștiga de pe urma lui nici atît cît să-și permită să trăiască bine și, totuși, vorbea tot timpul de intenția sa de a cumpăra o moșie la țară. Mott are să ne spună tot la momentul potrivit.

— Dacă au să pună mîna pe el. Probabil că acum e în Franța, zîmbi Vanning cinic.

— Nu prea cred, ripostă cu un zîmbet Bellamy. Vezi tu, Carola are grijă de el. Ea lucrează cu mine în meseria asta de la bun început. Toată povestea cu supărarea ei pe mine din cauză că beau prea mult a fost un truc. Am aranjat împreună toată povestea asta, așa cum am aranjat și cearta de la petrecerea ei. Știam că Ferdie e mort după ea, și că îndată ce ea mi-ar fi dat „liber” are să-și încerce norocul. Ei bine... programul s-a îndeplinit ca la carte și astfel ea a putut să-l supravegheze liniștită tot timpul.

— Te gîndești la toate, nu? remarcă Vanning cu amărăciune.

— Mă străduiesc și eu să fac ce pot, răspunse Bellamy modest. Și, apropo, Philip, a fost foarte inteligentă ideea ta cu

bilețelul pe care tocmai mi-l scia Freda și pe care l-ai lăsat să cadă între noptieră și pat când te-ai întors acasă, loc în care eu nu l-aș fi găsit, dar pe care poliția l-ar fi găsit cu siguranță. Cred că-mi scia pentru că tu îi spuseseși că eu sunt cel cu furtul informațiilor privind propaganda și, după discuția cu March, dorea să mă cheme ca să stea de vorbă cu mine și să mă convingă să mă autodenunț sau ceva asemănător.

Incidental am observat că mai rămăsese numai o foaie de hîrtie în bloc sub biletul neterminat. Cred că ai folosit-o ca să scrii biletul trucat adresat din Jordayne Court lui Harcourt și semnat „F”.

Vanning dădu din umeri.

— Ei bine, spuse el trist, miroase a lichidare. Mi-am încercat norocul și nu mi-a mers... asta-i tot. Viața-i al dracului de ciudată, nu-i așa, Nicky?

— Da, e o splendoare; aprobă Bellamy cu un zîmbet amar.

Vanning se ridică și se îndreptă încet către bufet, unde își prepară un whisky cu sifon. Apoi întrebă:

— Ce se mai aude cu tîrgul pe care voiai să mi-l propui? Mai stă în picioare?

— Da, răspunse Bellamy.

Băgă mîna în buzunarul de la spate și scoase Coltul automat pe care îl duse pe măsuta de lîngă cămin.

— Desigur că nu dorim să se facă publicitate în jurul acestui caz. Asasinul Fredei nu va fi descoperit, March a fost ucis într-un accident și am să sugerez că ai fost atît de demoralizat de asasinarea soției sale și atît de extenuat de muncă încît ți-ai tras un glonț în cap. Și trebuie să te grăbești...

Vanning se răsuci brusc.

— Al dracului tîrg, nu? spuse el cu o voce aspră. Și ce capăt eu, în schimb?

— Să nu fii spînzurat și s-o lăsăm pe Vanessa în pace.

Acesta-i târgul. Pe trotuarul celălalt se află acum un om al Serviciului special care supraveghează casa. Te va urmări tot timpul. Dacă mai ești în viață mâine dimineață, ai să fii spânzurat. Dacă vei fi arestat mâine dimineață, va fi arestată și Vanessa pentru complicitate la asasinarea Fredei. În paranteză spus, nu cred că Vanessa știe ceva despre afacerea cu propaganda. Cred că asta n-ar mai fi suportat-o.

— Nu, nu știe nimic. Îți dau cuvîntul meu de onoare... atît cît mai valorează acum, că nu știe nimic.

Vanning își mai prepară un whisky.

— Îmi juri, Nicky, că ai s-o lași în pace dacă accept târgul?

— Poți să fii absolut liniștit. Îți dau cuvîntul de onoare.

Vanning dădu paharul peste cap.

— Bine, Nicky, accept târgul.

Se rezemă de marginea bufetului.

Bellamy ieși în hol, își puse paltonul și pălăria și privi îndărăt în salon prin ușa deschisă. Vanning stătea tot rezemat de marginea bufetului.

— Pleci, Nicky? Ei bine... la revedere...

— Noroc, Philip.

Și ieși închizînd încetișor ușa de la intrare.

CÎND FU INTRODUS ÎNĂUNTRU, VANESSA CITEA UN ROMAN lîngă cămin. Îl amenință cu degetul spunînd:

— Frumoasă oră de vizită. Ai întîrziat. Nu știam că ai și viciul ăsta.

— Îmi pare rău, Vanessa, dar am fost obligat să fac o partidă suplimentară de băutură în seara asta. Am observat că nu am suficient timp disponibil pentru băutură.

— Ar trebui să muncești. Ai putea să te faci paznic la apărarea antiaeriană, sau ceva asemănător.

— Știu, răspuse Bellamy, dar nu-mi place să muncesc... Munca distruge băutorii.

Se așază într-un fotoliu în fața ei și își aprinse o țigară.

— Ce se mai aude cu cercetările pe care trebuia să le faci pentru Philip? Cred că ai mințit și în privința asta. Ești incorigibil, Nicky.

Vanessa așază cartea pe măsuta de lângă ea. În acel moment se deschise ușa și Vanessa exclamă: „Dumnezeule!”

Bellamy o văzu, privind peste umăr, pe Carola stînd în pragul ușii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat? întrebă Vanessa cu ochii ei frumoși larg deschiși. Știam că ai plecat cu Ferdie la Paris, ca să vă căsătoriți. Ce s-a întîmplat, Carola?

Carola se uită cu ochii zîmbitori la Bellamy.

— A fost groaznic și teribil de tulburător, răspuse ea Vanessei. Cînd am ajuns în gara Victoria, au venit cîțiva tipi care l-au luat pe Ferdie și l-au dus în biroul șefului de stație ca să-i percheziționeze bagajele.

— Nu fi atît de misterioasă, Carola, interveni Bellamy. Mai bine spune-ne ce-au găsit... dacă au găsit ceva, bineînțeles. Căutau să se convingă, probabil, că nu vrea să ia niscaiva unt pentru luna de miere.

— N-o să credeți, dar au găsit o bună parte din propaganda pe care Philip obișnuia s-o piardă peste tot în dreapta și în stînga. Se pare că Ferdie e cel care fura documentele de propagandă.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă Vanessa. E uluitor... Mă întreb ce are să spună Philip de asta. Vezi, Nicky, vezi că poliția ți-a luat-o înainte? Ar fi trebuit să-l suspectezi pe Ferdie. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult.

— Asta demonstrează, spuse Bellamy, că nu poți fi sigur pe nimeni, niciodată. Asta spun și eu întruna. Se sculă în picioare.

— Ei bine, Carola, acum că Ferdie a intrat la apă, am să mai fac o încercare cu tine. Am să încep o viață nouă. Am să mă port minunat. Ce zici? Ești de acord? Știi foarte bine că adori pământul pe care calc...

Carola stătea pe brațul fotoliului, privind în sus.

— Ești foarte îndrăzneț. Dar poate că am să te las să încerci.

Îi zîmbea cu ochii.

— Vanessa dragă, plec cu fata asta ca să recuperăm din timpul pierdut. Și asta să fie o lecție pentru tine, Carola. Să nu mai părăsești niciodată un bărbat numai pentru că e leneș, incompetent și pentru că bea cît o cămilă și să te arunci, în schimb, din nou în brațele unui vânzător de documente de propagandă frumușel. Haide, femeie.

O luă de talie și, conducînd-o spre ușă, se adresă Vanessei peste umăr:

— Pa, Vanessa, fii cuminte și vezi să nu răcești la picioare.

Vanessa începu să rîdă, în timp ce ei ieșeau pe ușă.

AFARĂ, PE STRADA CUFUNDATĂ ÎN ÎNTUNERIC, BELLAMY O luă în brațe pe Carola și rămaseră așa, înlănțuiți, sărutîndu-se pierduți, pînă cînd fură întrerupți de tusea discretă a unui paznic de noapte din corpul auxiliar.

— Am să-ți găsesc o mașină, spuse Bellamy. Te duci acasă, iar eu la barul lui Sydney. Poate că am să primesc un telefon acolo. Te sun mai tîrziu, ca să mîncăm ceva undeva, necredincioaso!

— Foarte bine, domnule. Dar trebuie să admiti că am fost o fată foarte bună. Felul în care l-am ținut pe Ferdie la distanță nu poate fi descris în cuvinte. Sper că și tu ai fost la fel de credincios ca mine.

— Pe parcursul cercetărilor, răspunse Bellamy cu un

zîmbet, e necesar, cîteodată, să fac curte femeilor. Urăsc asta, dar trebuie să-mi fac datoria cu orice preț, pricepi, nu?

— Al dracului de bine. Dar numai să te prind eu „cercetînd” o femeie, că ai să te miri ce te-așteaptă.

Bellamy opri un taxi și o instalează înăuntru pe Carola.

— Au revoir, păpușico. A fost nostim, nu?

— E totul în regulă? întrebă Carola. E, într-adevăr, totul în regulă?

— Va fi. Am încheiat un tîrg cu Vanning. La revedere...

Și dispăru în noapte.

Bellamy intră în barul lui Sydney de pe Conduit Street aflat la primul etaj. Sydney lustruia de zor tejgheaua de crom.

— Bună, domnule Bellamy, salută el bucuros. Mă întrebam pe unde mai sunteți. Mă credeți sau nu, dar zilele astea n-am mai văzut niciunul dintre clienții obișnuiți. Nici domnul March n-a mai dat pe-aici. Un Haig dublu?

— Corect.

Bellamy se aplecă peste bar și Sydney se înclină la rîndu-i către el. Bellamy începu să cînte și Sydney îl acompanie, încercînd să armonizeze. Suna groaznic:

„DACĂ SERGENTU-ȚI FURĂ ROMUL, NU-I NIMIC,

Dacă sergentu-ți fură romul, nu-i nimic.

Doar are și el dreptu' la un gît.

Dar blestematu' de bețiv

Nici că se satură cu-atît

Și-ți fură toată sticla.

Nu-i n-im-ic...”

ÎN CABINA TELEFONICĂ, DIN COLȚUL BARULUI ÎNCEPU SĂ sune telefonul.

— E pentru mine, spuse Bellamy și intră în cabină.
Era Harbell.

— E-n regulă. Nicky. Lazemby mi-a telefonat acum zece minute. Era în holul hotelului și a auzit împușcătura. S-a dus cu portarul. Vanning s-a ținut de cuvînt.

— Deci, s-a terminat.

— Presa noastră v-a anunța mîine sinuciderea lui din cauza muncii excesive de mare răspundere și a morții soției sale. Se potrivește totul perfect. Am vorbit îndelung cu Mott. Mîine va face declarații complete, așa că totul e în ordine.

— Perfect. Îmi dai un concediu?

— Ai o săptămînă. Trebuie lămurită afacerea aceea cu străinii de pe coasta de est. Te-apuci de treabă la sfîrșitul săptămînii de concediu și nu te ține de fleacuri...

— Satrap blestemat! Vreau să mă însor.

— Foarte bine. Poți să te însori de o sută de ori într-o săptămînă. La revedere, Lothario.

— Dracu să te ia, răspunse Bellamy și închise telefonul.

Se întoarse la bar și își bău paharul de whisky. Apoi își puse pălăria.

— Noroc, Sydney. Ne mai vedem noi...

— Noapte bună, domnule Bellamy.

Cînd Bellamy ieșea, intră în bar o femeie drăguță și bine îmbrăcată. Își comandă ceva de băut și îl întrebă pe Sydney?

— Cine-i tipul? L-am văzut destul de des. În special la clubul Faloppi. E foarte atrăgător. Ce-nvîrtește?

— Mă credeți sau nu, doamnă Lake, dar nu face nimic. E doar un pierdevară care mai trage cîte-o dușcă p-aci...

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

